

MIC. # 9904 (RAB. 2098)

GOLD, YEHO SHU' A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, MASEKHTOT
ROSH HA-SHANAH, SUKAH, ...

גפן זהב, מסכתות ראש השנה, סוכה, ...

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

לפי (מעגל ב' ע"א) להב

מצידה. הכל חייבין ברמינה חול אחרי שרש וקטן וכו' והחולה
והצקן ומי שזונו יכול אצלו ברמיו וכו' שמואל לאל כעלים. וכו'.

„שמואל לאל כעלים“ אפינא: הכוונת אצלו ברמיו.

ע"ז נלמדה האו משמרת הפתח הנו רמל לפיו אצד וויק הוציאו
או הפתח מעליו? והלכה כי הוא מוסב על יסוד בקדוק האלון
כי רמל משמרו אצד הונו אלון זכר ורמל כעל מאל הונו אלון
נקבה. וידוע כי המספר אצד הונו אלון לאלה ארבעה והמספר הנקבה
הונו לאל ארבע אל"ף היתה היתה לפיכך אצד לאלה
כעלים להונו מספר הזכר ופחה לאלה להונו מספר הנקבה ובה
לפחה היתה ארמז אנו כי הפלוגה הונו פה ע"כ על רמל מאל וכו'
דברו הכוונת אצלו ברמיו.

(ס' בקרי חכמים" מו"ט ד"ר וואלף מילער ז"ל ע"ב 44)

לפן (תענית דף ט"ו, ד"ו) לילה

שאלו אחר את רבי מאיר אומר לעצמו אמתה רזה: מאי פתיה
(אני כ"ה): לא ידרכנה ליה זכא פת ומאכמה פלי פז? אומר לו: "אלו
בהכי תרה לקליטו אקנאמן פכילי דהה ופלי פז, ונחין לזבדן פכילי זכא פת!"
אמר לו: "רבי עקיבא רבך אלו כן אומר, אלוו מה פלי דהה ופלי זכא פת,
אז"ל אנלמברו יל אהי תקנה, פק תמיה חכס, אז"ל לסרח ילו תקנה;
אמר לו: "אף אמה מזור בק." אומר לו: כהר למדתו אזרחי הפתא:
"שובו בני ישראל אל ה' אלהיכם, חזן אומר!" —

נכון אלא משנה אהרבאן באומר הלא, אנוצו מסרה לאלו אומר את
רבי מאיר פירוץ הפתא דזה? כי מה נפלא, אם אלו ילך בדענו באר רבוקים
בסוק זה, והיה חפץ באור יאר טאב, מצד כולל אומר לו רבי מאיר זור בסוק,
קפן כנצו אומר: "רבי עקיבא רבך אלו כן אומר!" ואם באור רבי עקיבא היה
אם בדענו, מצד לילול פירוץ הפסוק דזה? אמרם אהבן באומר דזה ראות
אשר ינה אהביו פה מ"ל דזה החכס הפולוסוף פה. אמה באבן בספרו הנקרא
"מנחם הבבלי" (פסק דמזג א"ל) ובה אמרו בקיטור וכן הדבר לעצמו:
"אמרי אלה קצף אנולד בפדס הזלפי את הפסידה הזקרת אפרולא פת
במור המולא על הזלפי ית, ותל כטו המניס והמקבלים לל אמרם אהב"ה דמזה
ברמז, פוסף אטול בפדס זרופת וקצרות החקירת הפנהגה וההלמה דאלס
לפי, והמל אמול וללם הנשייה אמרת, גסן אהרתי חקירי לז חכמים, חזו הלול

אין (תענה דין ט"ו י"ו) למה

בקדמוניה של צדיק אחד או חסד וטוב או, יסורי הצדיקים ולאו כדמיון, שאלת
היבנה והבחינה, היוו הלילה עם תלבושה בלשון אצל, הולכה והקלה
אלה תלכה וכוונה חיה היוו אן "ענינים אלה און בטבד האנושי לילעם
בלום פנים ואו הסבה אבה לדי הלגת נחלים בפניו" (הלה ז"ל אראל)
ובלילה תבכה הזוא מצו אלה כי כבר פסח אז סדעפה האספן הקדמון מתר
ספד בקלות באלה היה רד אלו המלה לעלה מה הלל (הה) אלה לרעו אלה
בקדו, ארם רחמינו אונן, הגה אכלו הספרי קלה ואוה, ופדים בפדים הפסח אז
בבר חלן עניני בלבו הספרים הפס עם תאמרו ר' מאיר, אלאז מה בעני, אמת או
פה אפה רמזים סתריים, כי אזו אלה אנשוד פדים ספקותו בל תאמרו פנל.
ופה אלו אלה את ר' מאיר ז"ל באוה, אזו יחדפה זהב לזכאת ותאמה
פלי פד, כאלו רצה אהמי אונן אז יקר הפדילה והתקרה בחפמה (ובלל
הזוא ידעו כי כזה קימים הפס אז חפמה וונת נל חפמה הולבדים פאו אהמרות
כזה פדים ספרי הנה) המלקחם בפלה אונן עם, וכאלו הזוא תלח באוננים עם
המלה לעלה אור אלף אחר, "הנחמדים מזהב ומפז רב" - אוק ר' מאיר הלל או,
כי גם פה באוה פאו עם קתבלים הפונה אז המלה אלו אז החפמה, אזה היה
די אלה אהמרון כי רוח אחרת את תאמרו. אולם פאלר פוסק ז מאיר אהמי
כפלה הפלא עם אינו נעדה קרוא אלה קזמרו, "אנחין אובדן פכלי זכאבות" -
ברמזה אחר, היה חפס עם תלו אהסב פני הדבר, והליב או בלם ר' עקיבא, כי
תאמרו חפס אזה לסרה (המבד, "אזה לזכד מנח", ובינא, "אזה ללמ תאמרו יבא אחר אזה")

אין (חגיגה ב' ה' א"ג) לילה

"אזכור איך תלמודך בנסתרים רבה ופלי מפני גוף" (יראה י"ג)
אין בנסתרים? "אזכור רב למאור הכי איננו מלמדה ביד: מקום יל או
אבקדול הכיך כלאו לבאה בו אנסתרים" לאו. אין מפני גוף?"
אזכור רב למאור הכי ירחק: מפני גזונת לא לבחול, לנטלה מהם אונתה
לחבדי כוכבים. רבי למאור הכי נחמני אמר: מפני גזונת לא מלכת
למני לנטלה. ואי זוכאו הכיה קמיה הקב"ה? והיו אמר רב פפוי
אין ערבא לפני המקום, למאור: "עד אחרה במקומו?" (ד"ה יא ט"ז)
לא קלאו: הוא בבתי גאון, הוא בבתי קראוי. אבהת קראוי
איכאו ערבא? והיו כהג: "אוקראו ארצני ה' לבחולת ביום ההוא
אבני ואספד ואקרה ואמאר לק?" (ישיה כ"ב) למני חובדן ביה
הקב"ה, דיעבולו מאוכי לאמ. הכו, למאור: "הן זוכאולס צדקו חובד
לאוכי לאמ אר יבכיון" (זמ א"ג) . —

על (תעלה דל ה' ה'') (לה)

"מקום יש לו להקב"ה לבוא בו ומסתרים" לאו וכו'. לאוני חורבן
בית המקדש דיזבולו מאוכי השרת בכו למנוח וכו'."

לרובין דברי חז"ל ז"ל הנפלאים וזרנים מלב הנני אהביו פה
ביזור מחקר" והגיוני" שמה אז זה בטוב טעם אדעת הרב החכם הוואקר
אשר ז"ל ז"ל חיים ז"ל בספר היקר, הנאמן זמרי ז"ל בדורו אז
פירש דבריו (דל ה' ה'') וזה לאוני בקיצור ורק הדורש להבנת כוונת אומרו
הנכחי, והוא: ... "ואם ליש לבקש בדבריהם ז"ל כוונתו מה
למש מייחסים ז"ל ית' ענין הבכני וכו' אפי' צריך לבקש מה זמרו
"לאוני חרבן ה"ה דיזבולו מאוכי השרת בכו" לענינה זבולו מאוכי השרת
בכו' וכו' אלפינו וזה הפך הענין? --- והנראה בטענת האומר דמ"ל
מקום יש לו לבוא למי ומסתרים לאו אבוא כי הוא ית' קבולו לזמרו
פולחניו ומאמרו יסתר פניו מהלחית זניהם ומהלחית זניהם חסדו וזה טעמו
ואם דבק לזמרו הכתוב זמרכי הסתר אסתגר פני אהים והיה איכסו
ומצאוהו רצות רבות וצרות כו', ואזנים בענין הנה באת נרצה זבולו כי
תבאית בריות הדולס או הטה זולו כ"ה אהלפי' זניהם טאבו אחסדו כו' לביזור
המפלים והוא ית' למח בזה, וד"ה זה בעל הנה ר' חסדיו בספר "אור אל"ם"
אומר הכתוב, למח ה' באצילו, וכלאו תמק התבאית הדינה פבוכלו יזמור

לפן (חגיגה על ה' י"ה) (לילה)

אצלו י"ה זהו בוכה "וגערה אור אבו" הפק, ילמד ה' באצלו". והוא
 מה לומר בה המומר "מקום יש או לבובה למ ואסתרים למ", והקל "אני
 והכחג אבו" ומהלך "אני קלמו היו בבתי גלמו היו בבתי ברזני" ורצה
 לומר כי אלוהי הפנעה היאלם והלגתו י"ה ילמו הוא ה' ברפוס, הא'
 הפנעה הפולקת להיו ד"י ואמצויים מאופני זילי רצוני, והמחבר
 הפנעה המוחברת למס בני ילדיו אולד היו מאלה י"ה או ד"י מאוס
 ואלו ד"י ליל אולד זו המה בקל מלרצה מאלה י"ה כלומר או, כי ילך
 מאופי אפניק", לומר, איס זין פניק האכוס או תאלנו מהה ומה ורצה
 ז"ל כי מצוה חן בדניק האו באכתק זמנו ונפאלנו זוני וזמק" וכו'
 להמחזר כל הצען היה בארובה באר היטב בדברי היה באר העקיזה אדברי
 דולת, אמרו כי הפנעה זולד נפסקה זולד זילה לפני הקב"ה היו
 הפלגה המוחברת אליו אבדו זולד או רמיות או המוציאים בתי א'ה
 אבדו כי זמרי נפול ילדיו חטאו נפסקה הפלגה ההיו, והוא מה לומר
 "היו בבתי גלמו היו בבתי ברזני" הפלגה המוחברת אליו י"ה והנמשך
 מאלה אבדו מתיחסת אבתי גלמו אהיה באר אמרו י"ה מלמס הקול ה'
 מאסון למה הלגה אהיה. והפנעה להיו ד"י אמצויים היו מתיחסת אבתי
 ברזני. ובמקל זוכה מאמר אהיה מ פירוש זה להוא מתיחס בקירול הצלבון
 מר הסתבר פנו י"ה מהלגה מ ילדיו ולמחזכים היו מתיחסין הצלבון אולק,

לפן (תעודה של ה' ז"ה) לרה

והקד"ה וזאת ארבע אונות נכנס במקום לזיון אכס כאלו איננו וקאפה למ, וכו' לנכיוה אלמן המומר למ בא. - - - "מזרה הוא מה לומר" הוו קברי גליו היו קברי כרזיו, להפנה זולר בורה באומה זמא לזיו ז"ו זמזיו נפסקה, זולר הפנה הבארת לזיו ז"ו זמזיו איו נפסקה. וזולר הקלה וקברי כרזיו איננו זרבות? התבאר או הקליו הזוג זכאי, זמז"ו זה מקלה מתלה היה סבור דאיכיו בפנה קו' קל' ואני זכאי אור דהמקלה סברו הפכה אור דזויהו סבר דקברי גליו איננו זרבות וקברי כרזיו איננו ואיו היה קלה או מוקדיו ביום ההוא" ואפני להמתין זמז"ו היו קברי גליו איננו. קברי כרזיו איננו אפ"ו?" זולר יל אור מלמ דקמא למתין "היו קברי גליו היו קברי כרזיו" הקין המקלה כוונת הזולר קמה לומר מקם יל או לקאפה למ אמתיים למ זולר זל או כוונת הנפג המלמ כמו לפי זולר דה הקלה או למ כוונת זו זון אור דקברי כרזיו איננו בפנה דהו סמך ווקדיו אפ"ו הפסק ההוא מוכיח זל הפסק ההלכה זכילו ז"ו זמזיויים? זוני נמי יל אור דמלמ דזולר "מקם יל או אמתיים למ" פיה הפסקים פלגי לכיונה זמז"ו ליה זולר אייתס זול הנכיו, למ פירז זולמ סקלס הקלה או המקלה לז"ב לפי דבדיו קרזיו ד"וקדיו ביום ההוא אכפ"ו יתברר זולו יב" כמ"ל למ יתברר כמ"ל זול"ב לפי דבדיו יל אכפנה מהפסקים דקברי כרזיו נמי איננו זולר

לפן (חגיגה דף ה' ע"ה) לילה

והוא ע"י ציוריו ופניו הפתוחה לחלו וי' מנהיג האדם ע"י הנוצרים
והצורה הטובה ע"י נפסקה? ואם זה מכלל, למוני חרבן בית המקדש
באפילו מאופי הלחץ בפ"י כי בחרבן ק"ה או בקדש נפסקה ההלכה
המותרת ואלו ית' באתי מוציאים, וזבא גם ההנהגה ע"י הנוצרים
נפסקה, ואפילו ההנהגה המסורה אהם אקדם למאזכרים נפסקה האופן גם
הם לא היו מלפידים מה להלם ככחם אהלפיץ עד שהמשיגים אהם גם כן
הדבירה מצד הקחינה עצמה להמשיגה ואלו ית' אלהם ולתם התבאר
המבונת אהם אהלפיץ טוקם על קני היוצם מה להלם ככחם ומתאר
הקחינה ומה לנרצה הוא ע"י אהלם באמרו ע"י מוציאים, והוא מה
למוני, למוני חרבן ק"ה דאפילו מאופי הלחץ בפ"י. —

אין (חגיגה דף ה' ע"ג) לילה

... מקום יש לו להקב"ה שהיה שם אמרתי"ן לאו וכו'. לאוני חורבן
היה"ק דאפילו מאוכי הלזת בכו לזמור וכו'.

יפה פירש את המאמר הנשאלו הנה הנה המון החוקר חלפי
ל' יצחק צדמנה ז"ל בספרו "עקדת יצחק" (שני לבנה ולמונים) וה
לאוני בקיצור: ... והנה כפי לבנו אל כוונת בדי זה המאמר יש להקפיד
בו קצת בקדוקים: האחד זה שיראה מהקלפי והזרות אינם אלו ית'
הבני והבאיה זה זה הלימוד שזמם הולכה הולכה והבאיה והלמנה
בתאורים הזולתיים אשר לאו כדור אלפי זמן מהמון שיכילו מאלה והלמנה
וישגה זה המלפן אשר נכפל להם הנה לאו הורה אינם לו עברק תאורים
אינם נבנים ולפיכך מוכיח זה אלו ההפאיות המגולות כמו לכתב כל זה
הנה הולכה פרק מ"ה ופרק מ"ו חלק א' אויך לאו נלמדו חז"ל מזה ומה מכו ולפי
אשר כוח קבלו בדבריהם אלו אשר זכרנו וכיוצא בהם ולא עזב למאמר
האו בבתי הראוי וכו' לזכרה למאמתיך הצעיר כאלמדו? הל"י מה שיש
אוקלי תלמודו מדרש פסא לקל קראו אהדדי? הל"י מאי אהדדי
האו בבתי גאון וכו' דהאו בפירוץ זממך מתיקרו מקום יש להקב"ה
ואמרתם לאו שם באב"ה ואפילו הכי זקלני איה מ"ה? הדבר ישי הוי
זקלני איה "ובבתי הראוי ליכא ערבות?" והיו אינו סבר מתיקרו דאיכא

לפון (חגיגה דף ה' ז"ה) לילה

דרכות בלא? החמישי גנו קולטיו מ"נקראו ה' זאבנים" אומר דגון
 א"ל דהיו קראו בהם בריו כהם? הללי איו קומר דאפילו אלו
 הלחם הב" דמלוד כל לכן בקב"ה דהיה דסקינן? הלבידו זמנו או
 אור "מקם יש" או להקב"ה "המסתריים" למ" או דולתו? אמנן הנכח
 בסונתים בזני פאו לרצו אפדיר זוגנו או זנינים נכבדים אור
 זולתו החמורים הזולעים וזה כי זמ נמצד מהחמורים הזמניים החמייקים
 לאו ית' זנין מה אסקה זול אסקה לעברת הרב המורה בהרה מנכיו החלק
 הכולטון מהמורה ואלו בורג לנו כי זמ הלוליים הכוליים אבד הנב יש זין
 מהחמורים לאו עוליה לו מהם לזמ לנו ארבו הזמנות ע" כליבתן הטוב
 ההלכה אלו הנומר הצירוף או דולתו כי פאו וורה זר זנין מה זר
 הזולת ההלו או זליו. דרך מלל הלמל זרעו פלולת ה" לזמ הרבה" אפלימק
 הלחה ויקבנו המלח הזו מקאר היות זה אמלף החמורים או אמלפו כל טל
 הרב המורה סדק נ"ה חלק ז' ילמד בזולתה, אכן הדבר בו ית' כי הזו
 הפלול בתבנית הפליליות אלו הטוב הזמנה ילמי זון בו חלף ולנו כל
 אפוד הזולת הטוב יקבא זמנו הטוב והזולת הרד יקבא זמנו הרד כי זרע
 הטוב הזו היות רלד וכד' או כזו לזרע הרד יהיה בהפך אבנה הטל הזו טל
 ההלכה או זרעו זמנן אמלפם זה קבא הטוב ארצו וזה ררד ארצו. אכ"ו
 אכ"ו. וז' זה המלפן נחבזר לזרע לטבר נחבזר למזון לזמ מקום ארצו ולזרע

ההדרה. בן פאו ארצו הקפואות, אכל ארצו חפזו פלוד החמורים זמ כלל זמנה זמנה יולתו

לפי (חגיגה ג' ה' י"ג) לילה

לפני קניא ונקם וינאח ליהוה פדע למח אכדע צדע גבלי טענד
למט לני ותלף בצמחא טל אבא פיה גפוזת המקבליס אכא. וזולס כול
טקלס החסו אהמז הכח כמז למזמנן הנה בו יתבק יחזה זולנו הפסק
חלה כי הוז המקר הזליון אנה חיה כולל הלמה והזנן הדבקיס זל
המזר הטל אקטל אכזו חמנו הצדע והדמנה אכזו טדע קכנה אנה
לחקה זמה"י כי זון הצדע והכני בזולו המליס רן הפכטל מהפזולר
הלמור המזמנר. אדזר צדמה כונרם אנה למזרו, מקלס יל או לחקה
למט קכנה אמטריס למ" (ז') יכזו למט לזל דכק הזמור זון כפיה
לכני יתבק וזו למט צדע אדמנה כי הזו אספוק הצמח וזו יחסר או דר
לזני יחנה זו יחצב הנה זכ"י יל למט מקלס גלס ליל לכני צדע אפיה
קלס צד אמטריס" למ" וזו לחמקלס הזו אמטריס אבא קכזו מקלס
כזיון כזה הצנן הדק כלמז לינמז זה הצנן נסר ומלע כזיון הדק
אכזו מה לנפל למט הלני הצירופי הנזכר ממליסיב זל לז-מליסיב ומלניס
זל לז-מלניס בהמנר המקבליס כמז למזמנן. אנה אהלס מליפז
כמטריס למז דמלמז לזלז חמר המקלס וזו זמק הצנן הקלה זלז
מזמרו זל דכק הביזוק (ה') זמנר הקלה מדרה פכזו וזו מן הכמה
למט סכור הזמור דקכזו זכדזו אזו קלז מוזמרו דדרה למז כלמז
כני זדס, והלני מני הפכרז למט בין המזמז המליסיב הלמה לזל זל

זכזו זיכה ככז ס"א פלס קכנה רכמה כולל" (אובה ט') (חגיגה)

לפני (חגיגה דף ב' ז"ה) אלה

בזב, ורב פשוט הוא האלו זור הצב אגרי באה לומר און זבאר
לפני המקום מוצר קלום צב אצני. והנה און פירש כוונתו הכוונת
באמרו "באסתריים לאו" אמר, "הוא בקרתי אלוני והוא בקרתי קראני"
(ג) והכוונה כי בדיון הזמנה והמקורס און זבאר אפניו זומם
בדיון פנימי אבהתינה דקה סבר על מקום נסתר אומס זאלו ית' פכיואל.
אפני לילבן אנה ליוון הכתוב מיחס זה היחס זאלו פליפול זבאר לומר
א דרך הנסתר, חדר והקלה, אבהתי קראני איכזו זבאר? "הוא סמך
ונקראו ה' זאלהימ" אומר? (ד) כוונתו בלשון ארב פשוט איכזו זבאר
כאלו אבהתי קראו אלוו הפקדה קומו איה זאלו דברי הנבניו המ, און נמי
דברה מלה כאלון בני זבס זאלו אדידק בזמנה קראו דקאו אלכ
פקינד אבאר וומר "באסתריים" אמה א הציון הדק הלאו (ה) זומס פ
אומנו און דייק הכי כלימור בתבנית הבימור, "ויקראו ה' זאלהימ לבאור
ביום ההוא אבני ואספד אקרתה ואתגור לק" אדיוו היה לא אפרז דבצנין
נסתר קומר ואלו באופן אחר? אשני, ליוני חרבן בית המקדש דעיוו
אזוכי אלום הכו" כי צנין ירושלים אבית המקדש גדול הוא אנה אצל הנזכור
הבאור איל או קשר אומץ אונק בזמנים האילונים. כי בילא ירושלים א
אטה נמשכה ירושלים א מזה אכן זמרו חכמנו ז"ל (ומנה ה) אמר הפקדה
לא זבאר ירושלים א מזה צד לזבאר ירושלים א מזה לומר "קדשק"

אסן (חגיגה ב"ה י"ד) לילה

קבלו ואז זקלנו בחר (הוצי י"ו). והוא מקומו כי בפניו ירושלים
לא נטה בימיה ובימי המקדש בקנינו ופנינו בקדושתם ואזנים בקדושתם
ולכונן באמצעם היו כל עמית המצבות וא סדרן והיה הלצה הולכי
יורד מהמקדש הציון דרך העמדות באם ונאמי בקדו אה כי היוקף
ונתקף ומתקדש אלו בזאת ונתקף בפי הפל המזכירם הנבאונים הוואריים
ובהחלטה יסוד ונצלו הפל כחלטים זמון לקחו לא בורחו זמא נצט בפי
כל בריה ורהה הדלחה אצרה כל שמה ובזו יגון ואנחה וזה הענין
הנבאון הפתח הקדש אצטו בפי ואספד אקרה ואז חלש אדקדק ואז
במסערים אפי לשון המגיד בזאת מהענינים הנצפיים הווא נסוד
ומגלה כמו למחרו חז"ל (תנאומי פ' בי רצ"ו) " כל זמן שזמן ביה
המקדש קיים זמן הכסיו לאם ואז לאם לאם" ואמרו (רש"י פ"ג)
" כל זמן שישלחו בגלות לבניה בגלות לנאמר זמן זוכי בצה" (תנאים פ')
ואז איז הקפידו גם חז"ל אמר זה הענין הפול " באכה ומכה אהקד"ה
צדק" כי הללו הצרכים מקומו אזה בענין צד שזמן צ"ל הווא יתברק
שהוא הסבה הראשונה של זלזול יחס הפסק הלצה כוללה אלו המקבליים
כי זקלנו מאוכי לאם להם זמנציים אהמליק הטוב ממנו יתברק זה
זלזול ומתהם בבו גם כן כי גם זאת הטוב ההווא אלו יקבלוהו מאה
המאריים ואז ישלחוהו זה זמנציים ואז יחול בסיון אהרמות סוד הענין

אָפּן (חתונה ב' ע"ה) אהבה

כמו בהלכות האדם האם האם "אית צדק" ואלו אלו" (הנולדו א) ואלו
הקפידו והיו מה לפיכך והיו למנוח זה נחמני בימיו "אפני גולתה של
ואכילת לאים" לביכור האמת לאים צדקה היתה פלגה כולו אכילת
צדקה והיו קרב הצנין יותר מאי למטה אפני גולתה של נאמר לנשלה
אדם אלו" עם להצנינים קראים. אלו אלו" צדקה ביחודות. —

(המאה)

לפן (תענית ד' ג' ד"ו) חרבה

תנו רבנן: ועל פי רבבי יוחנן בן ברוקיא ורבי אלעזר (בן) חסמא
להלכה אפקהו (זוה) פני רבי יהושע בפקודין, אמר רבי מה חיבול היה
הוא בקבוע המדרש? אמרו לו: (רבי) תלמידיך אנו ואיניק אנו לאתן
אמר רבי אדם"פ" או מפלג אבות המדרש באו חיבול. למה לא מי
ביניה? למה לא רבי אלעזר בן צדקה היתה, ומה היתה הגדה האם?
אמרו לו: בפלג "פקה"ל", ומה פלג היה? (בבבית א"ו) "פקה"ל
זה הדם היעלים והנעים והטעם", אמר אונליס באומם אלא אב אנליס
באומם אלא אב, טעם אמה באונן? (כדון) למה למה אבויאיהם! אמר רבי:
אמריית טובה היתה בידכם ובקלמיהם לאברהם מאמי.

"טעם אמה באונן? למה למה אבויאיהם". זה פלוג דבר אלא אב
או אב. כי איכפה רחבן מלכה אלו אדער ולאו אהאדו כי אמר אמה למה אלא אב?
באומם אלא אב ומה מלכה סרה טעם פזארה? הנאמר, כי הוא אבויאיהם?
היה אב מלכה אנליס בבל מבי"ג מלכה? אמה נסיון יש בהבואה הטעם? אמה
כמה אמה מלכה יש בה? אמה זה ינסה ד' אבויאיהם אבויאיהם הטעם
לאו בהבואה או בהלכה דבר אמה? אבויאיהם קלה אבויאיהם אמה זה אבויאיהם קראו
רבי יהושע אבויאיהם הטעם הנה בלש אמריית טובה? אמה יקרא? אמה תבארה
גבוליהם? אמה טאבו אבויאיהם כי לא נמלכו באבויאיהם רבי יהושע? אבויאיהם קראו
כי הפלוג האומם בטעם הנה הנה: ד' הוויאיהם אבויאיהם הוויאיהם אבויאיהם

לפי (תעודה של ג' ד"ו) לילה

אל פי האיכותהם למה להביאו עם את הסף (לדואו דוד פחית ג"ע לנים
אנא אתה כאלה נאמת פמאק בקדושין ד"ה ס"ד"ו: עלות פחיתת אתה ג' לנים
אנא אתה פלדה אכפונה למימר כל הסף בנשים החיו אכס אכ"ו ד"ל:
אזינון אור החיים פסוק הקהל את הדם וכו' אמהל"ו פה) קדמא
ידע כי כל הסף יתפזר אצל בבאום את הקדש אשר הוא אלא פה אפה
והמק ביופיו קרוי בתורת אלהים אפ"ל*) זה מעדו אצל דלו אדבר (סוף
ג"ו א' בגנה) אנדוני האון חפה אל דברנו, ופי המראה הנפלאו נא ילא
בדמות דלי יגים אל תלקה דעה אביו כל דה אל הקדש, עם כולל ילאו
אשכח ביונים איו יסורו מעני אדה ולמכרו הרבה האריהם, פי יקו
מאריהם אל הביוט טעם אל ביה אלהים דהניד תה חנופס באר או ולמכרו
דוד אמלכמ אלוו בקל חוקים חק הסף מעפלים יבשו בו בלמה אבטא אב.
אז הוא המטרה פה הלם מתן לכר אמריזיהם אד יהלש אל מאב אל
הדמ הדה בדבר הודו אל פיבו, כי עם הנפס מלנים אשר לא יבדו בין מעני
אלמולק תלה התפדיות וזה מדבר נפלאו ופי גדלה אפלאו חפאת אנו
אלר הביוט דמיסרו אל ביה הפנסה בדדו נא פורה אמן יתפזר אלר בת
אלר למה עפי החכמות תמאס. פמאק ביראלאו (יבוא פ"ו האב ו') וד"ו
כמה (יחמך בן הרבינים) את ל יהלש אקרוי אלו את מי יורה דעה לפור און
לפניה זמן מלופה את דמיסרו אבת הפנסה בלבו לידקנו אננוו קדדרי תלה
ד"ל. אשר קרוי אלו יחמך בן הרבינים פסוק: את מי יורה דעה הוא בדבר סוף:

לפון (תעודה בלג' ד"ו) לרה

גמולי מרחב דמקו מלביט, כי לב ר' יעקב בן טוב דוד ד"ר משה אמו ר' ה"ר אב
בהמה אמו משה ומקו מלביט.

יבדק רייפואון

(הצופה "ארכיון" לנה ארכיון מלה 43 מ)

• בספרו (פרטי אלפיס ק"ס) כתב: ומה או את מלכה המלה הזאת

ז' סב; מלכה מין אי אלו מלכה מלה לאר דה מין? ת"ל למור אתם

בברי המלה הזאת וכו' אחרים אלו מלכה מלה כתב לבן מין קארין בום

הקבל זליו מלכה מלה לקב ד"ל, וזה ורין, פ"א פי דוד המלכים ט"ז

מלכה ומה או את מלכה המלה הזאת ה' סב, הווי למור יהיה הולק

מהיר ובקי בספר מלך מלך אלו לקרנו בו קבל עם בום הקבל, ולכן זק חסב

כזה בקב מצוה בולק למלך או וזו סב מלך מלך מלך חלקו

פנתן המלך (מ"ב כ"ה ה') אלו היה מלכו כי זמ הספר המלך למלך למלך

— או

גפן (חגיגה פ"ה ד"ו) חרפה

רבי יוחנן כי הוה אטי אהוי קראו בני (קפ"ה י"ג): "פי אות כל
אחיה האלהים יבאו באלפסא על כל נחלם אמר טוב אומר רצ" אומר:
דבר שרבו לוקא או לעגות כצדוקת חקנה יש או? אמי "על כל נחלם"
אמר רב: זה ההוא כינה בפני חבריו ונמאס בה. ושמאלו אמר: זה
הרב בפני חבריו ונמאס בה. אמי "אם טוב אומר רצ" א"ל ינאו:
זה הנחמן צדקה אחי בפרהסיא, כי הוה דב"י ינאו חזינו אהלאו
קבריו דיהיה זלזלו אחינו בפרהסיא א"ל: אמר דלאו יהבת איה,
דהלאו דיהבת איה וכסמיה. דבי רבי אמי אמרי: זה הנחמן
צדקה אלה בסתר דקאו מימי אה אידי חלזו. רבא אמר: זה
המשגב בלח אולתו לאינו מחותק בדברו אבגה. (אויני) אבא:
רבא משגב? לאוני בת רב חסדו דקיס איה בגא [דדקניאה].

"אמי "על כל נחלם?" אמר רב: זה ההוא כינה בפני חבריו אפ"ל.
ושמאלו אמר: זה הרב בפני חבריו אפ"ל. אמי "אם טוב אומר רצ" אפ"ל.
"אביוור דנין זה פ"ל דדבר רב ההוא כינה בפני חבריו או היה
מכאן אחירו כלל אדבר זה נקראו "על כל נחלם", אב"ל אפ"ל אב"ל און
צדק אומר להיטיע כינה אפי' הטבד אדבר זה היה או אהיה נדבר,
אלאו יפולו הרב בפני חבריו אדבר זה דנין טבדו אדבר וצדוק או אדוק אפי'
טבדו אדבר זה דנין נחלם אפ"ל הכי אביוני אומא באלפסא על דבר זה.

אופן (תמיכה דף דף ה' ה') לרהב

ת"ר: לשה הקב"ה בוכה עליהם בכל יום: דא מי ליזיל
אזסוק בתורה ואינון אזסוק; ודא מי ליזיל אזסוק בתורה
ואזסוק; ודא פרנס הומוגיה דא היצבור בתומט.

האומר הזה נפשו אהבין: בשלמא זאמ הקב"ה בוכה פרי"א
מי ליזיל או אזסוק בתורה ואינון אזסוק, ודא פרנס הומוגיה דא היצבור
בתומט"א פרי; אבל זה קשה אצל בוכה, דא מי ליזיל אזסוק או
אזסוק בתורה ואזסוק? האו זאמ זה, אזכרה, צריק להיות נחת
כאז אהקב"ה? ודא קשה אזה תפס אלון אזסוק בתורה ודא
אזר"א אהקב"ה? זאמין אהבין כ"ז, רזויג אהבין פה ביזור
יעה אהינוני זאז, לפעם דא הומוגיה פדה דהה החכמ בן-צנון בהר"ר
משה ז"ל אייזעלשטאדט בספרו "אור ארפי הדארלין" (אזר אמיני
"כניה בארואים" צד 27) וזה אלון בקיפאר נאחץ ורן הדור אהבנה
אזרנו:

... "אז גבולה ומלכותה אבת הצורה האומרת זלך אוקר קבל
חקה אמרת הנפל הנחוצה אפריה ומלכותה הומוגיה אבריות,
האלום והסבאנה, יסודות התורה היינולית ושלמותה, דא אזק בדברים
אפניים הנוגדים כמ אפריים והומוגים אכלל. אז כן בתני הרוא,
האמרה והלך, בתני האומרה והבת, בתני התורה והמורה

אופן (חגיגה ב' ה' ז')

זרה

שהיא והסבאות מקלוקות זות הארה. כל תמידי חכס לזיונו קלה
 פברזל זיונו ת"ח (חגיגה ב' ה'), ה"ח זליו אהכיה זות מקומו
 ולצמוד זא בצמ, לפיוו בצמ הווארה אצמ הוואיון יתאה, וזמ
 אסבה המולוקת זוו המצניס יהיה נזהר מהכניה ומהדירה אמסר זוו
 יתלה כי בקונו אהלמיז דבריו ולצמוד איהם במזקה וזרבה
 בקבוצת הרי זו והיכרות וקסות רות, אזו כמו נותן יד אקלמיס
 וכמסכים אגלמיס אהצניס אהצמנו, כי לתקה כהוציה דמינו,
 ובין אבוי זלמי תלקו. - - - - " וכי ילמולו כמים וכן למיני,
 אפני מה רבה הצלחה בקר כנסיותינו ואפלינו, ואבזר הפול גלחה
 זא הצמד בקרם אהמאד מרה לקר ילמולו זלמי ילמ פה צמנו,
 אבזר הנלמה לתמה בהם אזו טהורה היוו, פכום זיונו רות
 חיים לא יכחזר למיני ותסאו, לא זרהבת מרה ואומניה --- ?
 הנה תלבה פלטה זומת היוו, כי זלמה הצוואת כומת אמוז
 כרוזל ההנהגה המכניה גרבה אצמם בתרה ולאוותם הוואכרות
 הוואכרות, אהרלויס אהלמאטיס מהנהגה, יכחזוט הם זוו נכחצוס
 לצויוניס הקופלמ ממוז כרוזל. אהפסויס זומ הרסן, אהיה בומ ה'
 אזו פלמיס אצדי פניס. אכעכאל תרבה הרבה מלמז זא
 זנה אבכה, כוכה זא מי לזופלר אצסוק בתרה, יכול היוו.

אפן (חגיגה דף א' ע"ה) ליהב

ואפליר ה"ה, יכזו הוולקנים וסד ארד אצסוק בתורה, אפולת
 צדה מה אקרה ומה אכתב, זאת הרד זאת הטוב, זאת הוולסור
 זאת המורה, ולהבדול בין קבול אלו, בין הטמו והטהור -
 אוינא אצוסק, יכזו הוול אפלא, פן יבולד לו, פן לא
 ילמד אבדיו, פן יגד מבבולו, ווולי ינחולבו קאן מת
 בבול, רק הולד ויכזו באולי דלאניו - אבולת פסולה - אבולת
 הקב"ה אלו וקולצת הלכינה, כי זון אמר בקרף. אבולת כב"ה
 אלו לאו אפליר אצסוק בתורה, אפולת כי חסרה אפי
 יבוצעה והבנת דרביה והפרת. אפולת ויכזו לדי הקבולת,
 ואונימ אבולרים אבולת הקבול כלל אפול, אמה נכנסים אפנימ
 אפול זה זוק באטרה פריית לגפנות, ואצסקים בתורה
 אפול והנאותם הוולרים. אבולת הקב"ה אפי א הפירוס
 הוולרים אפי הולבור, אפול קרנימ או אפי ימה אפולת אפי אפי
 אפימ. אפול.

(המורה)

גפן (תעיקה דג' ה' ז"ה) לילה

מאי רעות (רבות) וצרות? "אמר רב: רעות לטעם צרות

וולגו כגון זיבוראו אסקרבו.

יצאד הוא בתלמי כל להצבורו הוא זה לעקרא כלן אנטקי

Ape והעקב הוא זה לעקרא scorpione כל אחד מהם יש

לפי ארס בפרס אצל הצנצ'ה ובצנצ'ה יש לפי אבר אחד דק לעקס בקלר

אנקה ומצאת פנייה הוא כואב גדול אנקא ומפבו ומזה האבר הפך

עליו חלק מנו בקלר הנקא אם פנייה באה מהצנצ'ה וע"כ בתלמי

כל צרוק אפסירו חלק הנקא ומפלוה הצנצ'ה הוא איים קריים בתלמי

איים האקריים ברפואה הנקרא *Aqua vegeta-minerale*

וכן איים אלוהיים מהיים או הולח לא היים מצורב הוא המצין כן סגה הול'

Plenex הנקרא *Tossicologia* בפרמו יל הרפואה

ואומנאר ח"ג דג' קפ"ב אבל בעקב אלה ארכו פולו חזק יד מואב

אין רפואה עלפי האקריים כצנצ'ה אבל במחממים פולו חזק הנקראו

Triaca וכן *Laudano liquido* או *oppio*

והנצ'ה *Bertrandi* סגה

Il seruo di Beniviani quadri dal morsico

dello scorpione avendo gli fatto bere una

dissoluzione di Triaca fatta in vino generoso

אָפּן (מעינה בל ה' ז"ל) ליה

אאלו פאמאניס היס לענה וראש זאס הנליפה באיה מהזיבאר. א"פ אמת הא
אכעאל נליפה זו קעה לעו אפי לעליפה הזיבאר אינה נכפאר פי זאס ז"ל
המקרים זאל נליפה העקרה אס ארסו חזק נתרפאר ז"ל פאמאניס.
ו"ל ברמאר ע"ז קריחי לעקרהו חמינו לעזבארנו זה הפעל בא מן
פאליר ומויקניס החי במקומה הפס לעואו נגד האויקניס לען. אאל ברעס
אמת האו ע"ל ר"ל זמה לעואו לעו מן הנליפה מזיק לע לעהס. אאל כ"ז
אנו כלי אפי לעהרה מקומה כחו ברערי העקרהו אס נלפניס אין אהס
סכנה אפן בהרה מקומה לע אוטליסא.

(ע"פ דניס" אאל החפס הרעו בן ציון נעאל רבין פריצו)

לפון (חגיגה ב' ע"ו) לילה

ואמרו אומר:

זה המצוה אשר יצונו בלשון דוחקו. המצוה הזו קלה להבין
 כי מדבריהם אלה אלמד להמצינו אשר יצונו בלשון דוחקו הנפו אלה
 והצו הזו רצה גדולה ואינו הפתח אומר "אמרו רבא רבא וזכור"
 אמרו אכן לזמן המצוה אשר יצונו בלשון דוחקו מקבל לבי על זה
 וזה תורה! האם באסכח יבאר על ס"ה אפ"ע אמרו להצדק לאזכרה
 להצולה כן אלה בבר טוב מאד ולכבו גדול מאד. האם כה יאמרו
 לכן: "האלה את לבנו והתקרה את קראינו והנולדו את בתי אחרת
 והתורה סוד יצונו בלשון דוחקו אליו הפתח אומר: "אז תקראו
 זה יצונו תלמד ויאמר הנני?" אולי דבריהם אלה מובנים הטוב עם מה
 לפיכך הזו הכה פ"ג מהר"י יצחק אליה' ארצנו ז"ל בספרו "אלמד בארצות"
 בפ"א חגיגה וזה לשונו: "המצוה אשר יצונו בלשון דוחקו זו האם
 יתכן דכוננה המצוה אינו לעולם או מצוה, רק הפונה למצוה או
 אחר ליל או מצוה, והוא בלשון דוחקו לעצמו אסייעו, והוא מצוה או
 מצוה אחר ליל או מצוה אינו צריך אסייעו, וצ"ע ילאו זכור רבא
 ורצוה. זהו אסייעו צונו אצלנו או לפיכך אסייעו לפיכך. וכן לפיכך
 דלפיכך איה צונו אסייעו סוכה דיש או מצוה, ובאמת אינו או אצלנו
 רק אצלנו, וצ"ע עליו בדוחקו. ע"ל.

(המצוה)

לפן (חגיגה דף י"ו ע"ג) לילה

כשנדה . אין דורשין בדרינות בלילה, ואין בודלים בראשית
בלנים, ואין בארובה בימים, ואין אדם כן היה חכם אבין
ובתו . כל המסתב בארובה בדרינים רמזי י"ו כוונתו לא
באו אצלו: מה אצלה, מה אצלה, מה אפנים מה אצלה, וכל אלו
חס על כבוד קונו רמזי י"ו אלו היו אצלו .

... כל המסתב וכו' וכל אלו חס וכו' רמזי י"ו אלו היו אצלו"
וכן רמזי באל הצדק כנה מוסריים לכתב בהם פה רמה ודחק
אצלו . אולם וכן הנה נמצאו אצל האמרונים להצדקתו מניב אלה
חנן וחנן רמה או רמזי בראשית ע"ג כ"ט: אלהים יחנק בני,
יחננו בני, אלה כ"ט כ"ט: כי חנן אנו, האלו רמזה אנו,
על א"ג, פ' אצלה את אלה חנן אחרות ית בארתי; אב"ג
ובת, חנן, רמזי, ונה פי רמזי או טוב וחנן או אדם אלו
באו אצלו . אבסודו אלו אצלה הכתב אזהרן, חנן הקב"ה
אזהרן, אבגמלית רבה פ' י"ט, רמה אלו פירוש ע"ג חנן אולתו .

ד/ב או פתחיים

רה בקראוס האלקטריק

(הפסוק "החגיגה" אנה נהר אצלה א"מ)

ה"ב אצלה: רמזי י"ו אלו היו אצלו

לפי (תענית פ"ג י"ג ע"ג) לילה

אמר רב יהודה: לפני קיימין בן, לנאמר (דברים י'): בן אה אלהים
השמים ואי השמים". ור' שמעון בן לקיש אמר: לילה, ואילו בן: אלו
רקיע, לחקים, זבול, מעון, מכון, צדקת. אלו אינו מלא כלום, אלא
נכנס לחייה ונצטו צדקת ומחול כל יום מילה בראשית לנאמר
(ישעיהו ה'): הנאטה כבדק למים ומחמת פאה לילה, רקיע לבו חמה
ולבנה כפבים ומצות קבוצים לנאמר (בראשית ה'): איתן זולתם אלהים
ברקיע השמים, לחקים לבו רמים צמדים וטוחנים מן ארבעים
למטה לבו לנאמר (יהושע ז'): איתן לחקים ממזל ובלת למים
פרח" אכמה: אימתי צדיהם מן איכול וצאן למים נחן לאו" זבול
לבן יחללים ובהם הוקדש ומזבח בניו וויכאל הלי העבול חמה ומקריב
אלו קרבן כל יום לנאמר (מלכים א'): בנה בנייה בית זבול לק"
מה מקריב? וכי תראה על צדק ליל ליל פנים וכלים? אלא מהו
מקריב? נלמדין לא רבקים! ומנו אן צדקרי" למים? לנאמר (ישעיהו ס"ג):
"הבט מלטים ורמה מזבול קבלק ומבארתיק". מעון לבו כמות
לא מלאכי הלחם לאומרות לעה קילה ומלח ביום מפני כבדן לא
לכאל לנאמר (יהושע ז'): יומם יצוה ה' מסבו ובלילה לילה צמי, אמר
ל' למעון בן לקיש: כל הצוסק בתורה בלילה הקב"ה מולק יליו חוס לא
חשב ביום לנאמר, יומם יצוה ה' מסבו" מאוי טמאו, יומם יצוה ה' מסבו."

לפי (חגיגה דף י"ה ז"ל) לרה"ק

גלוי דב"קיה לירה זאי". איכא דאמרי: אמר ר' שמון בן לקיש:
כי פוסק בתורה בזמן הזה לצומה לילה הקב"ה מולק עליו חס
לא חסד אלאם הבא לצומה ליום לנאמר: "ואם יצוה ה' חסדו וגו'".
אמר ר' לוי: כי הפוסק מדברי תורה ואוסק בדברי אמה מאכילתן
אומר גמלי רמאים לנאמר (אנוה א'): "הקוספני מלוא עלי ליל וליל
רמאים רמאים", ומנו אן דאוקרי "למאי?" לנאמר (דב"ק כ"ג): "הלקפה
מאזן קבלק מן הלמאי", מכון לבו אולצות לגו אולצות קרב ואליות
סלימ רעים ואליות אעלים וארצה לא סופה אסדרה אסדרה לא קיטור
אכאן דאמריהן לא אול לנאמר (ירמיה ג'): "פמא ה' את אולצו אולצו
את פלי דצמו", והני ברקניז אומתיהו הני בארצו אומתיהו? דכתיב
(יהלים קמ"א): "הלא את ה' מן הזרף תינוס וכל תבואת אל אברב
לג קיטור רוח סדרה אלה דברו?" - אמר רב יהודה אמר רב: דר
למו במו דרבו הנו ברקניז אכלבו דרבו בקל אליהם רחמים אהריון אהרין
אמר רבנו: רבנו לא אלאם! כי לאו אול חפץ חלץ אתה לאו יעקב רב"
(יהלים ה') צדיק אתה ה' לאו יעקב במעלך רב, ומנו אן דאוקרי
"למאי?" לנאמר (מלכים א' ה'): "ואתה תלמד דלמאי מכון לבתך ארבה
לבן צדק ומלפס וצדקה וגו' חיים וגו' ליום ליום ליום ליום ארבה ארבה לא צדיק
וכוחות ונלמות לעמדין אהבכאות ואל לעמד הקב"ה אהבאות בו את החיים

לען (תענה דף י"ה ז"ה) להרב

צדק אולם דבנה (תהים פ"ה) : צדק אולם אסון כסאק, צדקה
 דבנה (ישיה מ') : אלה צדקה פלחין, אגזי חיים דבנה (תהים א"ז) :
 כי זאק אקח חיים, אגזי אלא דבנה (אפסיס ט') : אקראלו ה' אלא
 אגזי ברבה דבנה (תהים פ"ב) : ילאו ברבה זוא ה' , אנלאן לא צדיקים
 דבנה (אלאו א' פ"ה) : אהיה נפל זואני צדקה ברבה חיים זוא ה'
 אלהיק. רואה אנלאו לעמדין אהברואה אלאמה (ישיה כ"ו) : כי רוא
 תבני יסוף אנלאו אני עלמ, ואל לעמדי הקב"ה אהחואה בו זוא
 הוהים דבנה (תהים ט"ה) : אלם נבואה תוף אלהים, אלם זאופים
 אלפים וחואה הקדש אלאופי הלכה אפסיו הכבאד אלאק רמ אנלאו אופן
 זאיהם, אגזו אן דואקרי אלים? זואר ר' זאבהו : זאמנו רביקה רביקה
 כמה הכמו (תהים ט"ה) : סלו ארופה קצבאח" אמה הרמ (דבניס א"ג) :
 רופה אלים בדורק .

לפני (חגיגה ב' י"ב ז"ה) (להרה)

הפח האויר אל האדם שמביא אל המ קבוצת המוצאות לפי קולבם וריחוקם
מן האדם עצמו. ג' מה לבוא אה"ג בלחקים וזבול ואמון הם דברים
חלונים לבשר האדם ואינם כ"ו מליצות אומנות אלבר זמז המלון מה
שיכולה לשמור אה"ג האדם אכאכאו יתאה ואתקוד קבו זמזנה למה אל אמ
לכרן אל לבקים אה"ג ונצחיות הפח לנצח אל לבקים הם כאו קרבנות
לפני זמזן ביה איכאול לר הפגול הנקריבן וכן הוא אמון למ"ה לבו
אומרים לירה. ואינם זומרים לירה ביום דבר מל אפמח פתח ביום
אלכאו לולבום ואמקים בו בתאה ובמלנים טובים. ואמור ר"ל כל
הזמק והבו אחריו פירעולו בזמכר זמרבין. ד' ברוי הוא למכון
לפי פירוש *Atmosfera* לפני הטל והקרב וכן האלנים וסיבות
הסדרה והקיסור שהוא האידראג'ינו והזווה המתאה וכן האמת אל זול
לפני החום והה לנקראו *Calorie* כל אלו הם ברקים ובאוספוכרא
זמזן זולו הפברים נצמקים מהרקים וזכרים מחמת מלקם למטה לארץ
א"כ אמר הוא למרבים אומרה למטה והם באחרונם גם ולפי היות פיבול.
ומ"ל לבוב בקל עליהם חמים והזריבן אה"ג הוא דבר מל זמזן למה
דמזמ מחס ה' ממרבה הזמזנה וזמזן כמז היות זמזן קין רמזי המרבה
לזריבן אה"ג. ה' מ"ל דמזמ לבו לבק ומלפ"ט וכו' הם דברים ראחניים
אליהם נאמר ובמספר מאף אול מתקור.

(בתחילת המזמור בן למון רבאל רבבן פירוש)

אופן (חגיגה דף י"ב ז"ל) לילה

(* הדרה .

אמר המחבר אם אנכי שכח יפה נחמתי דברי ר' אהרן בן אקני
לומר "וילין נכנס לאחר וילין דרבנן וכו'" ד"ו החכם הראשון בן פיון
כפול הכפול פירשני ד"ו ד"ו החכמה והאדם בדרך קצרה כ"ל; הכל נזכר,
אזן האמת והאמת האמיתית הילדים, כאמת לנכון אהבנו מה גם
ביאר אדוני רחב אבל באיזה שנינו אסבה והוא:

... "וילין זנין גלגל פלוג זנין נכנס לאחר וילין דרבנן וכו'".

רבים הנה המהריקים זנין א המחבר הזה ונתנה לומר "איה זנין וכו' הוא
הרקיד המבדל בינו אהבכנים? האו תלה אה רבו פנו רבו החוקרים
הקדושים בימנו אלה, זלזל אהבא נפשו אהם גלגל זל כלי חמה הקדושים
ואל יחברו חזין אהם עד אהבא (נפשו) ההואק אהבא אה ספרי
כאשר זל ידעו עד פה, ומה יכאנו אהם אהכיר אה המסק המבדל
בינו אהמארה הזיה? אה הוא הראז זלזל ראזו אנו בדבריהם אומר
"וילין דרבנן אהו לאחר ומהל כל ווס אהה ברזל" האו אהם המעין
מכני השבד לחקר אה הרעל אה אה פהלם הרקיד ההוא? וא ס יערבו
בני דמנו אהני ראשנים; ברזל הזיה הבונה קדימה, אהה המרדוס אדברו
מ"ל אהה פיהם יזמרו קדו, אההם אהם דוי, אהה המאמר הנה כספר
החמש במינהם אהני הבן פלז דברו; אהרזל הזני, אהה החפשים אהה

לשן (חגיגה דף י"ב ע"ב) (לכה)

במבוא, וכל הגה והגה הולצו מביהם ואלו קרב לבלע מהבית ירוחו
אז יש ונתנו ברמה קולס אומר, "רמה זה מצאנו!" זה יהיה אדם כי
לא אנשי בנות היו האנשים הזולה!" האנשים הזולה גם זה המומר
הזה יתקן לן ויבחרו דרך זה כבוד חזן זה כן מה אמר, ולמה לבנו זוס
נאכל אסור לנו מסלה חדשה מסלת ולד, ואלו זה נאק בטח וקאי נאדו
קיסולינו נאלד זה נגלה זוח פני מסלה האוס, האוס זה פני מומר פאיזה
האזו, וגם כי קצר נאק דרכינו, אבל זה אינו נכחו אדם מקול מחיצות
הכוננים ידם זה יתר אכילת חוצנים האב המאוננים בקברו קבולינו;
גם אחר קריאים נבדנים לשון דאי אוצקה מדט, וני נתן ויפיק דברי
מן בדיניכס, ואז נלמח לבי דד מורד. כל זול נאלד נלמח אנולה
תבינה, והמבין אהציע זוק לשל בחכמה השקד (נאטאר אהרד)
יבד אהפיר את לני הזולנים הלונים ואלד יסבבו זה פדור זולצנו,
במכונים בלש עיגול = הנלמה (זוטאוספדהרד) והאיותר (זותרזור)
או (הפירמאנט), הכיולין הליו הסובב אסאק אהפבאר בדיוק
ואלד בו נלבין אנתנו וכל יצוריו זולף הצימ, וכמט און מקוס הפני
אריק מזורה כזה כי באדו איו יקוס כל דבר; והלני הליו הסובב ממש
אחוליר = הנלמה, ובו אי כיכולת כל חו אחולת מפני דקול נלמח, ואק
בכוסבים והמצולת למה יסובבו זה קאטרס, אהוולת הפאל הזה בידינו,

לפני (חגיגה ב' י"ב ז"ל) לילה

כאי תבונה אי נעמה בנפשו שלק זמי נחלה כי גמ חז"ל יבוא מזה
בזר פיש, וגם מהם אי נפליה כי הכתובים ולזר מזרי למים או
לפני זמנו באור אחד; ואם כן בהאנו חז"ל לבזר לנו את
הזוהר ומעלה חלקהו אלמדה חלקים, וקריוו אכל אחד ואחד למ
הנאות או הן לפי מעלהו והן מצד הכתוב המדבר מהם, ואומר,
הכאן למי "אילן" כל הזוהר הכאן - אל כינו בלש אור = נעמה -
נפשו בלש "אילן" מפני כי הוא סבה מסבה אהבדור קדוק, כמסך
המבדיל בין קרני השמש המוחלים זכור זה קבד קמות הדנה,
אחיל המשרע מתנו, אל יפלו מסוב או; והאסף מזד לומר
"ולצו ערבית ובזו לתרע ומחדש כל נא מעלה בכאן" כחול,
ובזו נבזה לנו כחולו יוצו ערבית, כי אז ילתי לנה א ערבית,
לאו נכח את פאלה הזוהר הזה, כחולו הוצינו נלמא אומרנו;
ובזו לתרע אפיו חולו במעין ולהקיענו מתדמתנו אל לבנו
כל האלה; ומחדש כל נא המעלים והכאן ילתי ובחנו אלתי ימי
כחולית, כי אליו חולו זוד רמנו אגד, גמ כל זלתי רבים ולמתי
מעלה נבול יבולו וכמך יהיו, זמי למו הספיק אהם אחיה; באצדו יבלה
ומכה המרץ מלי המטיי עליה, וכמון לפני כח פן ריה כל העקם
בתב; - והאסף מזד לומר "הלני למו רקיז לנאות וכל אבן חמה

לשון (תקנה בל י"ה ז"ה) לרה"ק

כאמור וכו' ר"ל, האור השני - הוא היותה האר - קו חמה טכניק
ומצות לבנים, כולל יצוא גמ זמננו. ואם נפרד את המצות
הזה בדרכי אור האבנו בה צרה, אנו נלמד זה אפי' אפי' ושל
בגד יצוא. אלהין כונת היא המצות; כי אנו אפי' נכנסה זה אפי'
קודם וחלוקים המסתברים את המסקלנוו המאירה תחת פל דאומה,
כי זה אנו יצוא את המצות המאירה הנלמדים אולי נחלק לנו זה
בדבר, אבל היחס זה זה נראה תורה, היחס כי זמננו קצרי חזון,
ולבאנו קצב אלהים את המאורות הלענים המורה, זה כן נלמד חסדו חסדו
אולי קטנים זהה אמתנו, ונראה כי הם אפי' ברוחה? או! זה
או זה! האנו זה יצוא כי החוקרים הקדמונים אנו יצוא אפי'
כאמור אולי נצד זמננו, כהדרשא ונפסון, ואם אנו נאמין
כי החוקרים הבאים ילכו זה וזה אמתנו, וגי יצד פן ואולי
יבאו אפניהם זה אורות המסתברים פנים אמתנו פחד צרה.*
אז יתברר אמתנו עם המצות והאלים הנוראים מדברי רצ"ל הנ"ל
אולי כמד לנו בדרכי חידה זה תבונה הרקיעו החולה כולל יצוא כי
כנים הם דברנו אלה דבר זה אפי' המאורות הראשונים אולי נכונה תבונתם.*

או"כ

(הצופה "אמרי" אפי' לקימה 37 א)

לפן (מלידה בל י"ב ז"ה) לרהב

(* הצדקה. וגם אצל אלו נחביו אפניהם ערב מוירנס אלו ילקו החוקרים
פה בדעם אהבין אבד ותבנה הזוירנס העקבהם הזורה והדברים הנמצאים
והמחלים שם, נשן כי קצרה יד הלל הזנוולא אהלע שאל מדברים בקוים
וכוונתם כוולה; בל גזרת, סמוק אבנו בטוח זה קבאת חכמה, לקבלו
סודות מורה ברזולית ומכבה מחפאי הזמרת לקראו אהם עד התקוים
ומכ"ה שכן באו תפנת הזוירנס העקבהם הזורה, אכל דבריהם זאת ולבן.

(המחבר)

** הצדקה. אהזלת המדיניות הנלכות, ראוי לנכון אהביו פה ביאור לני
אזכק אס"כ אהב" שבניור יפה את הכאנים והמלכים תנאבנים מדברי ח"צ
ונלכ כמנו אנו בקב חדה זה תפנת התקוים הזורה.

(המחבר)

לפי (תע"ג ב"ס ס"ו ז"ל) (ל"ה)

לאלו אשר את ד' אשר ליצור אתה אתה א"ל: וזו דבר
(קמ"ד ז'): גם את זה אצות זה זה האלהים? ז"ל כי מה אצות הקב"ה
ברו כנגדו ברו הפנים ברו אצות ברו ימים ברו נפלות. וזו א"ל:
ד' דקב"ה רבך לאו כן אתה אצות ברו צדיקים ברו כלים, ברו
מ' דין ברו גיהנם כי אצות אצות יש לו לני חלקים אצות בן דין
ואצות גיהנם אצות רבך נאל חלקו וחלק חבירו בן דין נחמתיק רב
נאל חלקו וחלק חבירו גיהנם. וזו רב גלגליו וזו קצו גבו צדיקים
כמה (ישנה ס"ו): אך בארצם אצות יראו. גבו כלים כמה (ירמיה י"ג): ואלו
אברון אצות.

"הנה רב את אצות את ד' אשר ואצות אצות את דבר דבר
פירוש הכתוב הזה כי אצות לא אתה אצות הכתוב הזה כי נאלו אצות
נחמתיק אצות אצות זה אצות זה. אצות היוו אצות אצות אצות
כאלו כן הקב"ה אצות האור האצות האצות כי זכר גם בהלכות
האלה והרד אצות אצות אצות אצות זה אצות זה כי יש
בני אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות
הבין את מה אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות
אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות אצות
הבין את ד' דקב"ה רבך לאו את כן חלו את אצות אצות אצות אצות

לפי (תענית כל ש"א ז"ל) (לפי)

נבחנו הפנים זה אומר זה כי כמו לעקום כמו כלדים לעלו כמו אומר
כן ונכד את הדי והטוב בשבחים. אע"פ שר' עקיבא או כן חל ע"כ הסב
לבו את פניו אכונתו. לראו זה ע"פ יחסי חקיקה וקבלת רבה דר' ז' ח'
מה היתה דר' יאנו דין ז"ל א"ר ברק את אחרת עולה מביולטא ז"ל
אמר פתח ביה וכו' ז"ל עקבא ברק אמי אמר כן אלא א"ר ברק את
אחרית עולה מביולטא בצבא ע"פ אמצע סוקים שהיו לו מביולטא ז"ל
מה הוה דר' יאנו ז"ל טוב אחרית דר' מביולטא ז"ל מה פתח ביה
וס' אמר אי בוצעין ואו מלמדין עקבא ברק אמי פיה דר' יאנו ז"ל
טוב אחרית דר' מביולטא בעין לעלו טוב מביולטא גם פה ר' אנסא
את ר' אמי והאבות או כי פ' ענין הטוב זיע"ל דבר יא"ר הוציא ארסא
או זוס אמי הבינו אלא מביולטא זוס אמי נלכד כן השבד ור"ב ארץ קלני
הסוקים הו"ל את העבד מביולטא כי מה עבר ד' את עולה הוה כן
בצבא הע"פ והמלמט סוקים (הנלמט כן בשבד) מביולטא וא"ו לא הוה
טוב מביולטא אנ' או מה בוצעין כי יא"ר או חר' הע"פ (ברומני) לעלם
יברק אלא בצבא ע"פ הטובים. א"ן ע"פ או את הכתוב הע"פ כי טוב
אחרית דבר יאנו לבו מביולטא זוס אמי מביולטא טוב זוג או יתכן א"מי
הואחרית טוב. - א"ר ענין מלמט טוב הנלמטים פה או"ר יא"ו חר' א"ר
הטוב הו"ו א' המלמט יא"ר כר' נלמטים נלמטים כפ"ל הוציא ו"ל א"ר
ע"פ יא"ר הוה ע"פ או ארסא או אלא ז"ל. א"מי ואלה דר' ע"פ כ"כ:

לשון (תעתיק של ט"ו ז"ל) לרה"ק

"אוליך בן זבדיה אומר: אדם איש בו מילים טובים ואם תראה הרבה
 אדם הלוי דומה? אדם לבן זבדיה אומר: אדם, אולי
 באים אים הרבה אדמונים ברבן, אין אחין אולם מקומן; אדם לזון בו
 מילים טובים ואם תראה אדם הלוי דומה? אדם לבן זבדיה אומר: אדם
 אדם, אולי באים אים קמחין, איך האפסין אולם. האו היה אומר: אדם
 איש בו מילים טובים ואם תראה הרבה אדם? איש לטוב אדם
 אדם, אולי ירדין אלו גלמים אין מנידין אולם מקומן; אדם לזון בו
 מילים טובים ואם תראה הרבה, דומה איש לטוב אדם, אולי
 ירדין אלו מילי גלמים איך יומק ואל. האו היה אומר: אדם לזון בו
 מילים טובים ואם תראה הרבה, דומה אדם לזון בו פסס, לזון למני
 אולם איך אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם; אדם לזון אדם
 מילים טובים ואם תראה הרבה, דומה אדם לזון בו פסס, לזון למני
 אולם איך אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם. האו היה אומר: אדם
 איש בו מילים טובים ואם תראה הרבה, דומה אדם לזון או רסן אדם,
 אדם לזון בו מילים טובים ואם תראה הרבה דומה אדם לזון או רסן
 אדם, לזון אדם לזון אדם לזון אדם.

במאמר הזה יראה איך אדם בכל שאלות כמו נשד הרבה הנדמה איש
 בנה ההפכה לזון אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם
 אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם לזון אדם

אס (חגיגה ב"טו י"ו) (להב)

אז לא ייבאו ארבע וצוהר הבונים אבתון ואם יחסר התקון היסודי אז ס
 היצק ק יבטלו אמלואה, וכן הם אצטמו ענין תקון האבנה וצנני האור
 אם יטלו מעל"ט ל"ץ עטות סאבא והכנה נפלות אצולנים אז הוא
 אצמד חזק כסאד קב ים אום אצרי כן אמד גרה (ניו תלמה אצד יאמר,
 וואלם זום נחסר היסוד הציקרי הגה ההכנה הנפלות האבא אז גם אם
 תלמד גרה הרבה אזו תאצטלו פאם אום רק כל אצליה יצבא זליו יאור
 וליו יקאם אצד און קכח התלמה אלתרהו. (הקונו אצד אצקדה אצלים.
 כי הנה אהתקיימה ס דבר אצו עאל ולצו יאפסד ולצו יאצק דבולים סמ
 תצוים. א) אם האו דבר אצמד זונת אקאנו אצונו אצטל אצטען דבר
 חי נחון לעיה יסאדו חזק אאטה, אצו יפול אצטמו. ב) אחסה אאצלה
 אצו יפול ד" סבא חוצנות כרעל אצוואה אצכרות אצד. אום האו דבר
 אצטל קיב נחון אצד אצד תצוים. ג) אובל אצמד פאלק יצאידהו ככוי
 אצו יאפסד אה לבא אם הניו פלי, אום האו קצח חי התמוצד אצטמו
 אז ד) נחון או אצטלה אצו יברח אצטמו אצטמו ואצתרים. ופא אצו
 אצטלה אצ חצוים האונים הורה אעכמים כואם אצדס. א) אם זון או
 יסאד חזק אצמד זום הפולמו הנפלות הגה חוללים אקוים יוד יסאדו כפוי
 אובל אפול אצטמו, ב) ואז יאפא אהתקיים אול ההלפדה הרהה אבתון
 אצק החיים כי יאצו אצו כסאון אצד אצונו אצמד אצתרהו, ג) כן האו
 אצו אפול אצטלה האו דבר אצטלה כי אצמה אצד קצנה אצתרהו, ד) כן האו

לפן (תגובה על ט"ו ע"ה) ליהב

אמר מאי? - אמר יוני אזו פסק מפומיה. אמרו זלנו אז אמר להלצה
למה אמר מביה פאדל דרבא ספרי מינין נלדין או אחיקא!

"אמר יוני אזו פסק מפומיה". ארביין זנין תטאו אמר דזה לזמני יוני
אזו פסק מפומיה, פני ארבינו פה מה למה אז זה דהפס רפואוסוף והרפוא הגדול
מיה"ד בן ציון רפואל הפבן פריע"ז זא בספרו פינקר "פומ זנינס" וזה לזינו:
"אמר יוני אזו פסק מפנו לפי דברי ארבינו אמרינו הארבי ארבינו פריע"ז למה
הפס אמר הווינו פנו כלפי אמרינו זמה ולמה בכו מיני דנות וכו' לזינו ראוני
בספריהם והלכה פס ארבינו לזמני אמר דהרבין קליב אזו לזנו יין",
בלאו היה תמיד אמר פנו אמרינו ורבינו אמרינו וארבינו ארבינו וכו'.
(המורה)

"הרבה ספרי מינין נלדין או אחיקא".

"כל הירוד דברי חכמים ארבינו, יודע כי החברה הקדושה הזאת אז
תזכוק מפיה אמרינו אזו קטנים אמר זון ארבינו פונו מלחמה ומטרה אזו פנין להם
נלדינו ורבינו בן; ארבינו הפבן דין נפ"ל ארבינו או נלד" - כי אמר הלוא:-
נפ"ל יתאר אז דבר אמר נפ"ל אמרינו למה זלנו דרך מקרה, אבל זון דבר אמרינו
מחבר זנו תמיד, אזו אכל הפומה זמן ארבינו; אמר נאמר אמרינו "כי יפול הנפ"ל אזו
הכל יודעים דרבינו הארבי אז מקום גבול דרך מקרה; אבל אמר נאמר:
"נפ"ל הקדו" או נפ"ל זיתק" דברינו הארבי דרבינו אמרינו תמיד
בני ד המורה רבינו זה זנה, אכן אמרו: "פיקוח הנלדין" ואז הנלדינו

לפן (חגיגה ב"טו ז"ה) ליהב

ולכן אמרו ג"כ אז אחר - אוליגה בן אקניה - כי "ספרי מינימ היו נאשרים" ולא
"נאשרים", כי היה אז אבדס ואומר: כי אחר נשמך כל כך בהבאי האינימ
זה לנפיק להינה זולן לעלפו ונלפו זמא בקאם טאמא, אמרצטו פנינה קאי זדק ומיוס
באזנה היונקים מלדלעו. —

ממ"ל מהארזובנאו

(בית "אולצר הספרות" לעה לענה ז"ד 201)

לפון (תעגה דף כ"ג ז"ו) (להק)

לפון פוסק לקרואו אמ"כ גמ אה פלדן דלמ "סל-מנדרא" "Salamandra"

פוסק גמנו באומדן פסקד (נאטור-גאליפסד) אלה טבא קצת לעלוי פוס אומד

באל להמיז מלבו מלך אחרות לאל ידי זה אינו נלדף גיד אוינו נכא, פי דפאין

למיז מלבו מכבה אה האל - אבין פק ברת ומחמק אה זלמו מהאל - !

(מאמר "חקרי מלך בתלמוד" מאה פד החפס החוקר מ"ל יחיאל גיבא דאקאנדאווסקי ז"ל

ה"פאחר" לעה ה' פ"ב 162.)

אופן (תע"ב ב"ה י"א) חרבה

"אונכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" אמר רבה: אמר
בבב"ב אצ"ר לפסתרת פני מהם בחלום אנדרה בן רב יואל
אמר יבא נטויה אינון למימרי (למיה נ"א): "ובצ"ל יבא כסיתוק
ב יבאלד בן חנניו הוה קאי בוי קיסר אחווי איה והוא
אפיקרסו אמר דימבריונה מאריה איפיה אנויה, אחווי איה
יבא נטויה אינון.

אקלה אי פלוי בפר מקמ לעבר כחנ"ק נטויה היב בסויבת
אלה על אעניו אפון אוק ארצה ואמה, כמו בנטויה אור יבא על
אל אפרים" (למיה ב"ה), והיה רמזו למימרי יבא נטויה אל לרנן
אבהרל"א פירט אליו הסתר פנים אמר כמו להפך פניו לרבי אחר
אליו כמו למכה פניו בצ"ל יבא, לרמזה קרב אחרו מתק הצ"ל
מצ"ל. ורבי זה היה לריוק קריו אמר ובצ"ל יבא כסיתו אור אפרים או
"אור חניו", דהיינו בנאסח אבבר בעדו וכו' כסיתוק להוא אנאסח.
א"ר נאצ"ר דבריו כפולין ולריוס אמרצ"ו דער, וזה כי הר"ב
אברו אז יסרב בפניו יוכא אסקב זה הל"ו אופנים, זוט ליתפוק פניו
יד ליהיה אחרו או חניו חברו אפניו אז יראו, וזו כלם להוא אעניו
נבא אברו בן אינון כואב אולא, או ליליס יבא אל פני חברו אדיונו.

אמן (תענית בליל י"ג) לילה

יכסה, ואז הוא איננו ^{נשאל} אלא כוזה את חברו. כלבך מה מות ה'
בכונני נא את כלבך אימתי ה' או תאכל לרעות את פני
כילאו בכונני המצב ומי, והי' בעבור כלבך, לאז הוא עזר
בסכנה לאו תהיה לרעות פני, ולפאת פני חניף, לפאת את
חניף דב דברי, ולפאת חניף והי' מוחרי פני חניף, אז,
ופפאת את פני ורעות את אחרי ופני לאו יראו, (למתי ל'').
לילה לאור רב יאסף, אודע להסתוות פני מהם און לה
בבחינה אהדרינהו לפני אינו כי זמם ידו נטויה אליו, אפן
איננו לאו נראה אולת אלא הוא מלגה אליו, וידו לאו לזג מלגה
לפאת אפן יבי כסותק. והללו אפיקורסו להרעות שמו דמלגה
מארי לפני אינו הוא דעת לנחמנו מנדינו היומרים פני
ה' חקם לאו יאסף להבוטח, ויחמרו לאו ירעה יפה ולא יבון אלהי
יעקב, אר"י בן חנויה הרעה או ידו נטויה אליו אלאו כוזה
ואינו נראה, כגז איה לזמרו (נדה דף ל"ג ע"ב) זא פסוק
למלי נפלות גדלות לבדו לזון בא יתם מחר בניסו, עולה.

(ע' נבואת פי מתי רב מרדכי יפתק במהרריף ז"ל רמב"ם וכו')
רב אודע דקק טלמטחא).

אופן (חגיגה פ"ג ע"ג) חלה

אחוי ליה עמא דארהדינא מריה לזוניה אחוי
ליה אחוי אדא ידו נטויה עלינו.

באמר הזה קטל הפסח: האו בכל מקום לנפש
במק נטויה היד בסמיכות מה "אל" חמנו לטן חוק ארה
ואם כיו בנטויה ידו א מרבים (למה ד' ה') חוק חכמו
זה אכונה לפעולה ילוב ארמנו? (ד' ב"פ נדבא פי"ג ארה)
ד' ילוב גארה ר"ל פאה רוממאולס לפי ד' אד ארס) אבא
כמות פובל יפה ד' בספר "למוד בלמודים" אורח הרב ה' ילוב
אליהו אדא: "... כלהדב מקל אונה דבר בליכא, אז אס
כטן רומדון ארמיקו ואגרא מבוט חון מתקסט חון מריב דא
אק מלאו אגרא מבוט. חוק חס רמנו ארמיקו דא אדב רב
לפן אפיליכ דרכיו ליתקן מיליו. חס חון מתקסט דא אוסרו
אכבו כפבו ליתקן לקולו מן חון ארמיה, זהו ארמיקו אחוי ליה עמא
דארהדינא לזוניה חמנו חפץ דא ארמיקו אדב רב אגרא
וארמיקו חמנו, אחוי ליה חויה דא ידו נטויה עלינו אוסרו בקול
אכאיה דא לקול חמנו, חון רמנו ארמיקו בחולט מה או אוסרו דא,
אמה אכבו דרמנו לקרנו רב חפן ארמיקו חמנו. ד'.

1
לפן (תענה על ס"ג ע"ו) חמ

ל"ר למה דברים נזמרו בלשון, למה כאלוהי הלכה
ולמה בני יוצא, למה כאלוהי הלכה, יש להם כנפים כאלוהי
הלכה, וסין אסוף הוציא וצד סוף כאלוהי הלכה, ונצחין מה
לדמה להיות כאלוהי הלכה. יצאם סקמו צדק? ואלו לאחים
אחורוי הפכה כאלוהי הלכה. ולמה בני יוצא אוכלין ולחין
בני אדם, אפרין ורבין בני יוצא, אמתם בני יוצא.

לפון (חתימה על ט"ו ע"ו) (להרה)

— ביאור מחקרי אפיקורסי אכורק —

"למה דברים נאמרו בלדינו למה כה"ל ולמה כה"ל וכו'".

אצות אבירי מעלות ח"ל, מהמלכונים התמימים המזמורים

במצות הלדינו בקול אהל, הנה המזמר הנכחי הוא פשוט ועלוב

אשר לאינו לריק אפנים; ידן כי מציות הלדינו הוא דבר מקבל

וערכים אשר אינן זולת כל המינים מהם כל השנים, וגם עם

לכמה אנו יוציו אן הכא; ואזו אבד ההמונים העסיים אבני אנו (מזמורים)

במציות הלדינו, כי זמם גם הרבה מעבלי החכמים החוקרים אפיקורסים

מעבלי המרה אבני אנו מזמורים בזה; ואה גם כי עבלי חכמי הקבלה

באני הסוד והסתורין מקיימים מציות הלדינו כי אה אבן המציון בסעדיהם

הנכבדים לאנו יעלבי אפיקורסי כי רבים הם. אולם ידן כי אצות

זה יל גם הרבה חכמים חוקרים אפיקורסים קבאונים אה גם חוקרים

אבקרים אחרונים אבני אנו לעצמם היוו כי מציות הלדינו

הוא דבר לרם כח הדמיון באבד יסודו (אוינובלדלעס קרוזעס, פאונטאויז)

אפי הם רק בריאונים מדאונים און אהם מציות בקול אהל - קצרה

היכירה להקווא פה אה כל דברי החכמים והחוקרים באני בזה זו כי רבים הם — ;

א' (חלקה ב' ט"ז ד"ו) (א)

הנה אני בזה דו - שאין לדין בוצענות כלל, רק הם ברואי המאין -
המאמר הנכתי הוא נפלא וזר מאד וקשה להבין אנוק נוארו חז"ל
כדבר הזה אשר זון או אשר?

אמנם אמר הבין את המאמר הנכתי עם אני בזה דו

- שאין לדין בוצענות - , ראונה ארבען אהבינו פה על אהור אמור

זה, הרב החכם החוקר והפילוסוף הארץ הקדמון ר' אברהם ביבלי

זל בספרו, יקר הוצענות, "ברוך זמורה", אוק נקניט אהבינו

פה בזה בביאור הלם "לדין" לנצח אהל הטהר בפסוק:

"קניולו בוצים במדבא וכדיסוהו יעבא לדין או אלה

אלהים או יצאם או לדין זובאמכ" (דברים א"ב, ט"ז, י"ג)

ומה זה (ע' ברוך זמורה "המאמר הביולוגי" הלאר האיל"י

ד' א) וזה לשון בקיצור: "קניולו בוצים אדוניים שאין להם

אלהים ונדע מדבא גבולא יעבא לדברים אדוניים לדין

ואזניקים דברים בלתי נכונים ולאו נאדדים וליון בהם לבד יביערה

להיות דברים בלתי קיימים כדבר הנמצאות המדבא והם לזכור

בראות מדע אשר אין פתחו מהם היוגות הקבאים ולא היו

מכמים מהם ונפלו מהם ובלתי הפלא וכו' "ע"ל עינין למ."

אין (מעלה על ע"ד) חלה

בני לקרא הכה המוקר הנ"ל להלדים "בבדים זבואים" או
 "בנמצאות המצאות"; ואז בכתב זה ביאר גם את מאמרו
 הנכחי, וזה לאון בקיצור (ע"ב דברי זמורה" בהאמור הלן, הלח הלן"
 על ע"ד): "... ואולי יהיה הבאין אמריו בין המצאות הנחוני
 בהמשך והלשון בהמשך אמרו בפירוש אין דורשין לזה בבדים נזמרו
 בלדים וכו' וכך נדבר המוקר זמורה אמריו הלדים זלזל המ
 נמצאות לפני בני קרית אמריים ונדון במקום קבועים מן הלמים
 אמרו בה"כ פ"ד א"י זלזל זלזלים את חיה המוקר אמריו--אז את כל
 כחל המצאה אמריו וכו' אלו הלדים לבדו הקב"ה את נלמד
 ובאו להכיר את גופן וקבל הלכה וכו' ברומ וכו'. הנה
 אלו החכמים מאי ליסברו היות אלו הלדים כחל במצאות
 המלודים המהות הזולתי אמריים אלו והוא בלתי מסכים עם
 המאמרים שהם בריות מוכרחות מה יסביר אולי את כל מה
 יבדו בני המה"ן אמרה כי בעירא זמרו במאמר הנלכה בה"כ
 לזוים בזלי גוף אדם היו אמריו לזוים בני מאמר קרית הנה הנה
 בזלי גוף והוא יבדו כי בני ההיות המצאות אלו יתבה לזוים נכחו
 אלו אמרו כי אין לזוים זמורה אמריו אמריו אמריו אמריו

אין (הגילוי של ס"ג ז"ל) לילה

באתר זה מהם איכות אמונת המתפללים ומהם אלו המעשים
 עם היותם נמצאים בלתי נשלמים והוא החוס הנמצא בזו ובמזון
 איון זה אלו אבותם שנים מסוף החלום ועד סוף לקוח היסודות כי אלו
 יהיו כי אם יסוד אמת ואלו דבר ארכה אליו יסודות כי הדבר
 הארכה איסודות אמת אנוכי יותר הואו אלו האופיות ההפכים
 אם פולטים אדם המתפללים יהיו מתפללים ומקבלים זה אזה לבד
 ובכונה והולכים אדם ומהמחלת האו הדבר הארכה איסודות
 איך אזה אדם כן אדם היה למעשהו אלו הלדים יותר כזו
 שזמר כפי אומר בן רשד למנוח גוף זבל כמות רוחניות
 מסכנות עם הנפש האדמה כמו שהמחשים נמצאות רוחניות
 מסכנות עם הלכל זבל זה יאמר ארצון המזמנים כי איוני
 רוצה להכחיש אמת ואלוהים שאלוהים רבות במעשיות אלה
 אולם זה המכחשים. אבל אומר למנוח עזרת המזמנה הסמית
 במזמנה הורה אלו במזמנה תורה לבשר ואלו במזמנה תורה
 לבשר זה אלו הם תורה זאת. המזמנים כי אמרי ר"ל הנצבים
 אמרים רבים אלו הם זעלם לילאורו את הרב הזה רצוני לקראו
 אפואות הבאיון לדים והם פראות בראות בדמיון ומקוח אלפי.

אֶפְסֵהוּ (וְיִבְרָא מִיָּד הַמַּלְאָכִים) לַיהוָה

הַבְּנוּיִים אֵלֶּיךָ לְבַד עִם כָּן נִקְרְאוּ מַעֲשֵׂי קִיּוּם וְנִבְנוּ לֹא יִבְנוּ כִּי
אֵם בְּדַמְיוֹן וּבְדַמְיוֹן יִבְרָא אֶת כָּל הַמַּלְאָכִים לֹא יִבְנוּ

וְלֹא יִבְנוּ כִּי אֵם בְּמַדְבָּר הַנִּבְנוּ כִּי לְבַד הַרְבֵּי בְּאֵן לְאֵן
סֶפֶק בֹּא. אֲנִי לְבַדְיוֹן יִבְרָא אֶת אֶת מְבַרְכֵי עַל כֹּל מְבַרְכֵי

מְבַרְכֵי אֵם לִיבָה אֵם מְבַרְכֵי כִּי לְקַבֵּל לְקַבֵּל, אֵם
לֹא יִבְנוּ נְעִימוֹת אֵלֶּיךָ כִּי לְבַדְיוֹן וְלֹא לְבַדְיוֹן

בְּמַדְבָּר לְבַדְיוֹן לְבַדְיוֹן לְבַדְיוֹן הַלְבָּת אֵלֶּיךָ כִּי
כִּי כִּי מְבַרְכֵי בֵּין הַלְבָּת וּבֵין הַמַּלְאָכִים הַגָּדוֹל.

אֵלֶּיךָ הַלְבָּת נִקְרְאוּ בְּלֵב אֶתְבָּרָה וְלֹא נְעִימוֹת בֹּא דְיוֹקִים מְבַרְכֵי
עִם קִבְּרָה הַלְבָּת וּבְיוֹקִים מְבַרְכֵי עִם הַלְבָּת הַלְבָּת בֹּא לְ

דְּבַרְכֵי מְבַרְכֵי עִם מְבַרְכֵי הַלְבָּת אֵם לְ דְבַרְכֵי אֵלֶּיךָ יִסְבִּיחַ
בְּכֵן עִם הַלְבָּת. הַלְבָּת לֵב אֵם כְּנִפְיֵי מְבַרְכֵי הַלְבָּת.

וּבְמַדְבָּר "כְּנִפְיֵי" וְלֹא כִּי לְבַדְיוֹן הַלְבָּת "הַלְבָּת" וְכִּי כִּי
נִסְתַּר יִקְרְאוּ כִּי, אֵלֶּיךָ בְּיוֹם אֶתְבָּרָה מְבַרְכֵי "כְּנִפְיֵי" הַלְבָּת

מְבַרְכֵי, וּבֵין "אֶתְבָּרָה" וְלֹא "מְבַרְכֵי", אֵלֶּיךָ לֹא לְבַדְיוֹן
הַלְבָּת בְּמַדְבָּר, בְּלֵב יִסְתַּר "כְּנִפְיֵי" לְבַדְיוֹן מְבַרְכֵי לְבַדְיוֹן

הַלְבָּת וְלֹא הַלְבָּת יִסְתַּר מְבַרְכֵי מְבַרְכֵי וּבְיוֹקִים מְבַרְכֵי.

לפן (תע"ה דג"ט ז"ו) לילה

ארצ"ל אומר לו פקד זון בורחין מסכים עם זה והוא ר' יוחנן
 ראי כתב אחר אומר "לש כנפים לש כנפים אמר" וכתב אחר
 אומר, וארכזה כנפים אמר מהם" לו קלינו כזון בזמן לבוא
 המקדש קיים וכאן בזמן שאין בית המקדש קיים כביכול נתמלאו
 כנפי החיות וכו'. ופירשם כי יש אנשים סבורים אסתירות
 אצילותם, אסור אסתירות זולתן פדולותיהם והלכתי, אסור
 אסתירות הלשון את הלשון המונח, והם ליתם אפי' אחר אולו
 הלשון, את הכאלונית אחר "בלתי יכסה פניו" שהוא המציאות,
 את הלשון אחר "בלתי יכסה פניו" להם פדולותיהם והם
 לילכתו מהם, "בלתי יכסה" כי אפי' סבור יכסה הלשון
 הנבדל מלבו, כמו לבאר הרב אשר למה פדמי נתקב הלשון
 את לבנו אפי' נחמק, והם קוצר לבנו וגובה לשון הנבדל
 וכו' והם הכנפים. וזו יכחו בזה מניחיהם ההלכה אליהו
 הכנפים והסבור המסתירות מניחיהם ההלכה בהחלט, וזו
 לשלבי המונח קולו בזה אפי' זולו הסבור הנבדל וכו'
 אפי' יתבאר אחרים ליש ללדימ "כנפים" והוא כי הבאיון
 הוא קשה ההלכה, ויש לו סבור ההסתירה כמו ליש אמר פנים

לפי (תענית דף ט"ז ע"א) לילה

ולפי. גם לילאטטו מסוף הצומא ועד סוף הליל כי יצוינו
 הדברים אצלם לבטח חוקים, ובה יסכימו הליל אדמונין או דמים
 מה לצמד להיות, והוא כי מלמד ביה המקדש נחמה נקלטה וכו'
 והוא כי בחורבן הליל היוצר הדברים, הדמיון יחמד במקומו
 שהוא לילאים ולקטנים, ויצד זה להיות ליה מן הלילה הצומד
 כמו להחבוא הטבחות. והלילי מומרים, יבדלים ס"ב? אלא
 שאמר, כי לאו תיחם יביעה כי אומ' לילי, והם לאמרים כולם
 מקבילים מהלכה אלה תחול על הלילי ומעלה אדמונין, כמו לביאר
 הכב. ועם י' כבני אדם פרים ארבים כי הלילי הם
 אילנות, מה לזיון כן לילי להלילי ואלוה. ואוכלים ולזיון
 כי הם כחול ליליות יפסדו זה הלילה ע"ה אמר: "חמאי זולות
 הצומא כל מה שאזקנים משלמים", וזה למה למכאמה בדמיון
 אשר הוא כח לילי, וחמאי ילכו לחמאי ואלוה למכמה היו
 בלילי הבתוי ממרב, וכל ערב העקינו יהיה הלילי יורב עק ולזה
 הפלגה הדמיונית יפסדו זה לזיון לילי. ועם ליליות
 כדבר הפתח הליליות מה לזיון זה לילי כי לאו יחול זולת
 הוא נפשו ולזה יחול בלדים לבטח מלכותם ולירבו מקום קדושים.

לפן (תע"ק & ט"ז ע"ו) ליהב

ירצו כי הם מצנינות רומני ולירצו מאקום קבולטם כי זונם
 נבדלים בבדל לזלי כמו להזו הלכל הזנוללי זולר הזו בלתי
 ממרב ונבדל וכו'. ולזה הללים ר' ואמר לזולו הללים לבדו
 הקב"ה נפלט ולזו הספיק לבדו גופם עד לקבל זליו היום גל" כי
 הכח המדמה הנה הזו נפל וצורומנו הצמיוניות הם כחוח
 נפלויות מצמות אונם נמצויים בגלם זה דרך הללם המורה מחוח
 וצורה והם זונם מלמיות מצנינות הזרם כי זונם צורה או זחרונם
 כי הזרם אז יוללם כי זום בהתדצמו עם הלכל זולר הזו צורה או
 ולזה אזו הספיק לבדו את גופם ליהיה גוף נללם ומצויי בדמון
 עד לקבל זליו היום כלומר להלכל זולר הזו נבדל וקבל דומה
 למצנינות הלבת כי לם מלמיותו כמו למבזר לפנים הזו קבל
 זליו ית' והזו הצורה הזחרונה למלם הזיווללי מספקת בצורה מה
 לאוק כן בדמון וכו' ע"ב. —

(המחבר)

לפן (תע"ה בע"ט ע"ו) ליהב

— ביאור מושל אפגיוני קצר —

"שלה בבתיס נאמרו הלגים שלה כאלה" וללה כב"טו וכו'".

בביאור יגדה היות זקל אור ע"י מה לפדור הרב החפס
 ה' ארצבי סוכסטיאבר פובאו בקדמה ארץ החפס אה פגא
 "לוצראצן" הלמן זלפנץ והוא: לפנה סב לפא "לוצראצן" גזר
 מאלפת הבכאריס רצו וללה סאריה הבגן אבוי היות כוונה מילחמת
 אמצותן סילו מדומה אה כנפי רוח המוליק אפאבינו זולמן זוכה
 וזוכה לפד פרוואס וכן האו ג"כ הלוצראצר באה הפגיה הפכפך
 דכבו גזר, רצו וללה ויזעל אה כנפי רוח הפאיון הן קבס יהלוק
 יתלמו למינה ובין סוכבוס יליט קנו וצמ אמיכי זול יתבוצע
 וכרופו סך ללו בהיעצון מועדו ראו אביכו מניקמו, ופל עפל
 מתור ומוץ יפול, וסס במעלה מוסף הדולס וד סלנו אה כנפי
 פאיון, זו הו מבר הלוצראצרינו וגדה האבולה מן הפאיוניטימלס
 פאריב בזולמ אקייס בזאונמ בללו, בקרק זמד ילק ולו יטה
 מני זורמו לזו כן הלוצראצרינו ז"כ. טרם נבאמה אכונת
 המאמר נקביס אה בקדמה קטנה והוא: דתנה זוד"ם אה צ"ח
 כה המדה הלו סגבו לפי חוקי זמנו א"ה הסכמו רוב החוקים

לפן (מלכה בל ט"ז ד"ו) לילה

למנוח אשה ע"פ יל בהם וצד"ק כרל המרו: מלכה ביה"ק
 נמנה נבטוב אלטים וכו' ואל בזה הפחדים רמזים בפינואל מ
 זולתה זל המזרח הזה: לכה המבאה אל הילטים פנוי לזלמ
 כמו אלצולים בתלם ולכן יגלה להם מהצמנים הכותנים ויגלו
 מצמנות וזה אין מאיני מסרון, זמנים הילטים פזלמם ע"כ
 הלכלי וסבת טרדתם בקברים המטרידים מתוך זמנים יכולים
 להתבאר פרינוי לפדק במקום הכינוי, כי הונו צדיק פנוי
 רב וכו' ד"ל. לפי הקדמה הוזה מביזר מצמנו המזרח
 להתלונן בו והוא: בלם הלדים הנזמרים כיון הכוונת אל
 בדי הילוצמאר ונקריונים לדים ד"ל לנלדדים ממלכה אמלכה
 ככה המבאה, וזה זמרי. לללה בקרים נזמרו בהם לללה כמלכתי
 הלרת (ויוו זווין זובדיוזרפולעס ווצמין) יל להם כנפים (היו
 בתליונה בצעייסצדלונ) כמלכתי הלרת. וסין מסוף הילום
 וצד סוף כמלכתי הלרת ע"כ כמו לכתבה וברוצו כק ילל
 מזמרינו רמזו לבירו זמיקתנו וסם במלכתו מסוף המלם וצד סוף
 זל כפי הבאון, ויבדין מה למתד לילום, יבמין ס"ד? וכו' יל
 להם יביוה למרה בתמיה? ולכן לממין מזמרי הפתח כמלכתי

עס (מאגיק פון ע"ז) חרבה

הארת ל"ל נאצדען יבשה באקציע ד"ר כח פאנאן אדע אכונה
 בלם אחרת הערעלע ל"ל כאו ארבע העלע אחרת פכאל אלוז
 זינע דבר ואוי זעלע או אלעז בקיכא אפן היזו יבשה ואלע
 בעני ארבע אכ"ל .

(ע"קול יהודה ח"ו אפוד החפס ל יהודה צבי גאלדזער
 מיטאדעאלאג - גאלדזער -) .

עין (חגיגה & טו ד"ו) למה

תן רבנן: מילה באתר שניה רובא דא הסוס גלבת, ומה רמי מאיר
מפיק אחינו אמוג מרה זכינו; כיון שפגע אמתוס לקת, אמר לו: "מאיר
חזק לאתוריק! שכבר לעדתי בעקבי הסוס, עד כאן תמוס לבת." —
אמר לו: "ואנך אתה חזק בק."! אמר ליה: והלא כבר אמרת, אן שכבר
למעט מאתורי הפראג: "לאו בנין לקבניס חוץ מאתה!" תקפיה ושיעיה
אבי מברלאו, אמר ליה אינוקאו: "פסוק אי פסוקיק!" אמר ליה (ישעיה, ג'): "אין
שום אמר ה' ארשמיס!" עיניה אבי כנעלאו אחרימי, אמר ליה אינוקאו:
פסוק אי פסוקיק!" אמר ליה (ירמיה, ה'): "כי אס תבסו קנרת ותרבולק
באריה נפתח עונק אפני!" עיניה אבי כנעלאו אחרימי, אמר ליה אינוקאו:
פסוק אי פסוקיק!" אמר ליה (ישעיה, ג'): "ואת לדוד מה תעלי כי תבלי אפי
וכי תעדי עדי גהב כי תקרדי בפק עינוק אלסו תמיבי!" תקפיה ושיעיה
בתמיסר בו מברלאו, פסקו ליה כי האי גוונאו אבילאמו; ינוקאו דסוף תמיסר
אמר ליה (תהימינ'): "ארש אמר אלהימי: מה אן לספר חוקי?" והלא ינוקאו
הוא ממעט בליענה, איילתאד כמאן בקאמר: "ואוילש אמר אלהימי" אן
סכינאו וקציה ולדריה ארמיסר בו מברלאו!! איכאו באמרי אמר:
אי פה סכינאו בהדווי קרענה!! —

למה

אופן (תלמידה של ס"א א"ו)

הסבאר הנה נפלאו אפקין מהרבה פנים: אחרי שאחר פריז מלכו אברהם
 בנפלא דגז אמאל להר ברבסינו ברבבו זא הסוס בלבה, מקן מאלו לאתר
 לא היה חרב אצור ג"כ זא איסור תמואין, א"כ איפלאו, מדוד צוב זא ר' מאור
 למצור לאחוריו ולאס איסור תמואין? זאב יש אהתפלאו, אחרי שאמר אור לו
~~אמר~~ "מה שאתה מאומר הפירגא - ה"ל לפכרניו אמרה - אבתי האפרימי
 במלניע - "אלו בני אקביו חון מאתר!" א"כ, כבר נתן ופסו אמרה
 סאין מקבין אמר בתלמה, מדוד זה אמר ר' מאור ותקפיה ואינה אבו-
 מדלא אנתו בפסוקו הינאקו אבתי איס יש לו תקנה? וכו פטפטי מוס לא
 פינאקו נאר בטוחים ונאמנים אמר לשאר בדצמו מאחורי הפירגא בלמי מראס?
 אמרה! נאסף זא זה יש אהתפלאו, אחרי שבה אמר אבתי זכינו תקפיה ר'
 מאור לאתר ואינה אבו מדלאו, מדוד לאו האכח אולמ זא פניו, אהראמ
 כסול בצמח התפלות, אהראמ זא האמר, אהלאו ואלקו מדוכו הרדה
 זא ברבי המרה והאונע, יאק הגמרו ספריה לנ רב זה, כי בלאוס אבו-
 מדלאו האק אחר אקראת נחלים ולאו אינאקו אינה פסוק אמר? זאמרה!
 אבז קלה אהבין, מדוד כאלר מצאו אחר מצב קלה מהינאקו בעמי הראלונע-
 אס האמין אחר בנת סדה, בפטפטי מליס לא ינאקו, כאלו רח נבאה דבר מקונו -
 מדוד זה הליכו ר' מאור אבו כנלמו אחרות? איה הפילוסוף אחר, החפמי
 בדלמט, לא יבנו מה היה לו כי האק אחרי ר' מאור כבהמה בקנה פיס
 אחר פיס אבו כנלמו אחרות מד אהיסר בו מדלאו וסא זה רב אנתו בינאקי?

אין (תגובה על ס' ז"ל) (לחבר)

ואם קשה, דפנה ויהי בתורת פסקא אחרו תנאי: "תקפיה ודויליה אבוי אבילא" ואלו
מה, שבאות עם פנים הראשונה או רפה אחר אלק אחרי ל' מאנה אבי אבילא,
רק ל' מאנה הפנימו אלם באו פמו ונגד רעמו. כי ל' מאנה אלו פרכה ממנו וזה
לפניו אלם; א"כ יפלו, וויף יאן אמר אחרי זה פדמ אחר פדמ: "דויליה
אבי כנלמו אחרת אבו" "תקפיה ודויליה בתמיסה בני אבילא?" כי אחרי אלם
פדמ הראשונה או רפה אחר אלק אחרי ל' מאנה אבי אבילא רק לשל פמו נפס
אלם אנה או ל' מאנה כא הטורח הזה לפנימו באו פמו בתמיסה בני אבילא?
אום אמר יאן אלמו אללה אל יאן וינדי פסקא אמר? הפך אלם בני אבילא
אחר היה יאן אלמו אללה אל יאן וינדי פסקא זה, ואלו כל אחר אחר
ביה זמור או אינה פסק, זה בפה וזה בפה, או מה שהיה זמור או זכרון או
מה לילום ה' בקיו - אדמ המזמנים הזה - ? אכן נפלו מאנה זרם פדמ הזה
כי הינאן, כולם פה זמור "פסקא איה כי הי" גונו אבילאמו", והלמו דקמים
באסים כמדקרות חר נגד אחר, ובכחיה, אלמו קמבאן? האם נאמר אל'כ
הכחיה ההלמה הראשונה אחרת, אחר גויס פוילה קפי הינאן אבי אבילא
אזקרו בדכניהם? זממה! אבילא קלה אהבין סוף הפסקא, וינדי אלמ
הכחיה פנאר, הינאן והתנד כל בק או הינאן בתמו דב אבילא
אלמ רפת נארו סגה ואלן סכינו וקרדיה ולדמה אבילא בני אבילא!
ואבילא לדמ הינוכיו דזמרי" לזרם אהבין אחר פלד אחר, או אחר
אלמ רפת נפול אמר, רק לזמרי: "זו הנה סכינו בהדמו קרדיה." ג"כ קלה אהבין, כי וינדי
יבנה, אלמ הכחיה, וזמנו גפנו דקרים כוזה - אדמ דפדק בפמה - וינדי אבילא נקי

לפי (תענה דף טו ד"ו) למה

אולי משה? אולי רבאון מה חסאון, אם ה' נתן בניהם משה קלה לאון דומה נמה אמנה?

אומנם, אבאך את המאמר הזה וארסנו ממנו כל הוצאות אבמיבוא, תמכתי

ימבואם בדברי הפסח והפניאסוף דר. אלה ראבין נ"ד הספדו הפקדים: א

ס' ממש הפקדון (פס' מאמר ד' הורה ג.) (ב) ס' ולקח אמה" (מאמר אילני:

מאמר אילני בן אבאיה" אור ג' הורה 3), אמכן דומה קניענה, פני פוארס מדברינו

אלה מנה ואלה מנה, אבבוספת אפרחקה ביזור גמלי האו: כי זה האיל הפלאי אחר

אנ"ש לבדבריהם מואניס קצף הנשמה, וזהו זה מוצא ראלמה לבמורה בדבריהם

לבין אדם אמקס, והנה רובה זה הסוס קלמה אלפי האבאם זמנו רוב פוס אטעל

אמורי בנה המגדל (מ"ד וקהל) און לפני בית קדש הקדשים (יבואמי ג) גם ביה"כ אלא

לפינה קלמה, מפל מקס לאו המכה אזולות רמזת בדבריהם לבין אדם אמקרו,

גם אלו פיה ילד ארוחו נכון בקרהו אצוות את תמינן דמאור גמלי נק

אחיו מתוך אממם לבת כמאמר: "מזלך יהיו נלמנים אבדמק!" פאו

לפואניס מילי אבדמק, וזה מנה תבונה באדם". און לפני דומק אסור אצוות

חוף אממם לבת, "אף אתה תמינן דמאור תמק בדומק אבדמק אבדמק אממ

מבאר מממם לבת!". אפאלר למד דמאור דבריהם נכוחים כמלה ואלמנים מפני

ממר, נפסק אלו בקרהו אבאור - אבאורן אלו - למינן נאור פנה ימאון אזולות

ואלמס, אכן אמר לו: "אף אתה חזק בק". "אומנם אמר למה תאכו פכרו

אפלו נאכו למינן", "הוא היה יכול אמר: א"כ און חזק בו!". (אפסר מימני נלמנו

אמכינו אממיננו אממנו ממקור זה בית דין הפקסו בו) אבא לאו פק הליג, אמאן פארה

אָפֿן (חתונה של טו"ו) חסד

אזו בא, כי דעתו (מחוב פסוק) נלחם בקרב אבו זאוק זאוק מהו לשלמה" —

אבל אמרו חז"ל כי כל זמן לא הרבה דמינו מאמר וימך פיה ויחיה אבו זאוק, וזו

הכונה אל זאוק בפנים את זאוק בא כחו אנגד רענו אבי זאוק חז"ל, רק הכונה חזו לרבי

זאוק דבר אפנו דעה חזקה בחקירה אבולוסופיה אלוהים אבולוסופיה אבולוסופיה אבולוסופיה

התעללות, ארבע זאוק זאוק זאוק כי לא היה נחמו או אומר אומר דעה פזיחה שזנה אצל פל

דעתו התעללות לנלחם בקרב אבו, אבל דמינו הפכיתו אדיו במחשבתו וברובו הפכה

בדעה אלה דבר אפנו, אפנה כדו אבולוסופיה אבולוסופיה אבולוסופיה אבולוסופיה

אזו כונה חז"ל קזאוק דוק זאוק אבולוסופיה: חקפיה ויחיה אבו זאוק חז"ל. אכן מה זאוק חז"ל: אומר

איה אבולוסופיה פסוקי פסוקי? אין הכונה לומר הפסוקי אבולוסופיה, הפסוקי פל כמ ארנה

בפסוקי יונק, כדוק ההמונים המוחינים הזמנתי טפלות כולה, זאוק אבו זאוק! רק כל זה חזו

איה יפה - נאמרה אפי זאוק ההמונים הימים הפס ארנה בפסוקי יונק - אבל הכונה בפנינו דבר

חזו כ"ג חכמי דרו"ט. כאבין הספיקו פנ"א וזה ארנה בקיטור: "אפולו פזיחה זאוק אבולוסופיה

כחו אמרו וזאוק חז"ל אבולוסופיה אבולוסופיה, אוד קריו זאוק קול פנמי (פסוק יונקו) אומר

או: אים כה זאוק אוד רבנה רלד עם הפניק, כי אוד אין אלוס בזמנך, ארנה אפיק

בזמנה חז"ל. אין אלוס אומר ד' ארשעים! "אקול יונקו אומר קריו זאוק אומר או:

כי זבילת כזאוק רבנה אלו זאוק אומר, אומר זאוק כהר נבאל רעו ארנה דעתו

זאוקינה בקה"כ אלו הסתבין אבולוסופיה, אדו כוד הפסוק הכיולוס: "כי אים חבכסי

בנה ורבה אק בארנה נכח זונק אפני", אפסוק הלני: "אזו זאוק איה רבנה

כי רבנינו כי רבני דדי דהב כי תכרז בפוק זונק אלו רבנינו אג" - אזה

חכמי האחרון אפני זאוק, חז"ל לדיקום אבולוסופיה חז"ל אבולוסופיה חז"ל אבולוסופיה

לפון (תלמידה דף ס"א ז"ל) למה

והנה * רצה אליה לאור כמו שהיה חי, ובאור או האור ה' אור הפז
האחרונה: חזר בק! לפני מפי נפולק באמה! אזו הליקהו דבר, זקק נלמד
לבו בקרבן בכה אור (מ"ר רוח ה' אקהל ז') ז"ל. - אפרה לבי דברי החפץ

* יפתח ארבים כהירו כח ואבנרילב בחקירה תכלית, אשר הואש באדם וכה האמת
בש מעצבים ואמרים חזקים ועזבים פארטים מלאכים לשיפיהם תכלית ככל גבול הרמון,
אבל בשר ימי חיים, בלאו ימי אין חפץ, הקפול זיהב וקנה ולטה דרקה דם, הנלם
אז זרל בוי אבאמו במכאול אז מלכבם, אפח נפלא האורון הולק לקרב, או כולל זיהב
נפלא ומה ירבים אבולקים בקנאה אל בית; אז יכלא כח מחלקתהם ואורו רמון
יראבו, ובאור חונף ועליו לביזאת נאמן אורו זלמנתייהם הכאלנא,

אשר הלחור ילכו מתק הזקנה, כאלר כאעו אקב בחכמים קבוצים, גם הנבואי
באמתו: כולל האור *Fichte* כה אור זקנה פבק גשמי קוללתו,

גם האור חפץ חלים *Schelling* הפק הזקנה אורף לחיל דאמא אור
כה אור בימי האור, אבראם נראמת דברו *Baco* זאבאים קהראקאן:

כא פילוסוף מחלת אורנה טפלה, תוכו תפונה תבונה, אסופא אורנה תמה! או
אנ גבול בדיים לכתלים מאקר הרים *Voltaire* אשר לפני זמא בקאורים

בכרתו הבית-זק גבול *Erzbischof* ז" האבאן *Gothier* אמתו הודו
בדיל: הנני מלדה אורה אז פלח כי בעט ברוד לבו אקלח נפלי את אלה הנלכרי...

אבלר לז זמ"כ אז ימים זחדים לאיתנו, באכיתולו חדרו אז זאב, כי הכלים אז פניהם אור דאמת,

אזו פילוסוף קנאה: הרבו אמי, או אמי בקברי הנר אעמי, כי זוז אור זמא נפלי, אמתי לנח ככה נפלה...
(אורם בפלו"ס ז' ז"ל פל"ה ז"ל)

לפון (תענית בל"א ז"ל) לילה

פ. כ. ראובן הצניף הרמב"ם הדברים והביאור מלפני שפרשנו אמרה, יאן גמ"כ
 היטב בני אדם זרות, מה לאמרו ח"ו: תקפיה ואמורה בתלמוד כי מבראשון... פסקו איה
 כי פאי ג' אונא אבילתא" כי הכונה היינו כ"ל, ל"ל מאמר הפריח את אמה אהיה
 קומתה וזה הדיבור היטב בשלל דרכה דמקלות בחקירה ופניאוסופיה זלמה
 אברהם לפניו (ועתה ג"כ כי המספר "תלמוד" ג' אונא נקט כדרכי ז"ל), אבל כל אלה הפעולות
 בנפשיות לא צאמר אלו פאלו זלמו אהמנו מדבר הרצה, כי אמרי כל דעה אפלה
 אחר קול פנינו (פסק ינאקא) אפלה פסקו איה כי הזוי ג' אונא אבילתא" כל כי כל
 כססוקים שאלו זלמו פולס ג' אונא כי זמן רבונה אמת. - אולס דציקנא
 אדר אהבין אמרם ז"ל: "ינאקא דסוף תלמוד אמר איה: ארלע אמר זולתים קול הפולס
 ינאקא הוה אגמם באילתיה אכ"ל שקל סכינו אקרציה אכ"ל". אבל פסונה דזה -
 לפי דעות דאמי - היא: כי ה"ל שאז"ל שבתלה היה אחר חזק בדעת, והיה לו הכרה
 ברורה כי הווא מדע א האמת, וידע מה אקרר אמה ארחק בהאמנה הילדיות; כל
 זאת, אמרי ל"ל אמר דרל לפניו כל כך הרבה דרלות, חקירה ופניאוסופיה זלמה,
 והפיתא קומתה פניאוסופייס אהצרות הפנינות חזקות טלח אבוטול דחלמ התעלות,
 כנה פאלו זלמו כמא קט דבריו ל"ל אמר, והתחיל אספק בדחלמ והיה פוסט
 זל למה סדפייס, ואלו ידע דרלמו זלם האמת זלמ אדחלמו רצונות בדעני זלמים
 אף לטעם ברצונות בדעני זלמים, אזו פן גמ בדעני זלמים הווא רד אוקד לקרו ארצת;
 והיה דרלמו אגמם באילתיה, כי היה ידעו אהרצו זלמו דחלמ התעלות בדעת כ"כ
 כבדילתה, והיה אגמם דפן, כי קראו אולמו קול פנינו (פסק ינאקא): ארלע אמר זלמים

לפין (תענית בל טו ז"ו) לילה

הוא כי חלף אנולי הפסוק הזה יאמר אברהם נאמר ג"כ ז"ו, כי אנולי דזאתו אומן
רצונתו דז"ו זלפיני; ודנין זה, לאמר דז"ו הנה מעטם בלילה, יצונו ח"ו
בדק ולא נאליזה כדכ"מ, אמרו: "הואו ינאקו בלה מעטם בלילה וכו'". אמרו
ז"ו: "לק ספיטו אקריזה!" הנה כל זה נאמר כק איבא את הספיק ארמנו
בל ספיטו ספי לינאקו אפלו ואלטו החיבון, יזן כי לפי פשוט אלטו הספיק
נראה, לאמר קבא את התלמוד הזקנה והדוקרות את אבן כמדקרות חרה, ופי
ינאקו מני; ומלכות כולה - אדנות מלכות ינאקו דמניו - זאלות ארמנו גס
אתה אינן נאור לפילוסוף כאלה, אפריס כי מלכות זה, הנה מר נפל, ארמנו
בלי חלק ז"ו קנא ארמנו מחברנו; אלא את אמרו ח"ו, לפי כק התבטו אתה
למקלם זא פינאקו דמניו, ז"ו כי לק ספיטו אקריזה!" אבא פכונה דזה הינו
כי ה"ו לאי"ס לאמר התחיל אספק דזאתו התעלות והנה מעטם בלילה כי יראו
לפנינו מניו בהטה כל כק כדאלמה כ"ו, הנה כל זה, דמניו, נאק כק כ"ו
קבא, אבא מניו ארמנו המתחיל זה, כי יסרופו כולנו זה זה לפיט נא קענו
מדק דזאתו התעלות, אספק דפן אלף כ"ו; והנה חרה זו היא הינאקו דמניו
ה"ו היא הקול הפנימי (פסוק ינאקו) לקראו אמנו: "אריש אמר אלהים אלו" שאנולי
דזאתו אומן רצונתו דז"ו זלפיני, נאקן לק ספיטו אקריזה" ה"ו לפי כל
מנו ז"ו אקריזה אפלו בלבו וזה יאן כל הספיק אהיה זלבו, כי חנו בן
אפי הכה דכורה לפזאתו הנן לזקנת אומנות לזמן אינן מניו כי אהיו
אמרו ז"ו, ולדעה ארמנו כי גרמנו" ה"ו כי אמר התעלה בפני ז"ו אמרו

לפון (תעתיק דף ט"ו ז"ל) חרבה

באמת, פאדעט נטו ריגנו אהמול אספק בדדמא פועלגות, ירהה זעף ארעז קסן? אומר
לכ זע גרמא און אלס זערה פדראת בחקירה אפניאסופנה אלהות לברל ר'זאנר
לפנו בטוב עזע אדעה, און פאר זינו אהנות נפגה ארעז קסן אספק בדדמא
פועלגות, פון ארען פון, אולמא גזע. - אסענו חז"ל: אינא דאומרי אומר: און הוב
סכינו בהדדאון קרדמה! "כ"א פי פאניכא דאומרי" און ילד ביזינעס אומר זעף
ברעק מיל אהליכע דא אומר פפניאסוף הנאר דבר זע אומר כזע פי, "לכל סכינו
אקרדינה!" פי זי"ז היסק אונר זערה יעב אריאע פגאס אהיד, כי מי נאמן אלהות
למאר פפניאסוף הנאר יערה רעב נארו כזע? אכן כאון ארען אה דברניס
אהקטנא אה פליד אמר אומרו כי און רעב נפיש אה, רען געזע אומר: און דלה
סכינו בהדדאון קרדמה! "אום אומר פי אונט נאון אפניאסוף כאמר און טע
גע אהליכע דברניס נארוניס פאזע אפנו אעף ברעק אדמא אהפחה, גבל דאמ, הנע
אין גזע זרות כל כך פאן אפי הדעה הראלע; פי דביד אונל געזיס אומר,
אפריט כי היי גר נפיש פ"ל אום ארעס נרעס אה רערו. אהנה כל זע נאמר
רען אונט אה פדברניס אפי אטמ פהניצון; אבה האומר, אפזע, האן פי פאן
למאר און רעב נפיש אה, כן און געזע אומר ארצות נפיש נקי תעף אהלי, כי אפי
באונר און היי פאן אום נעקאן אה; רען פאונר האונכא דאומרי האונג
פ"ל, אהיטב מיה און אומר אה אהמול אספק בדדמא, אהיד דערעז אהקעף אה זע הינקא
דמא (פוסק נאקא), אקרא אונר אהליד אומר אהויס אעף, אספק זינו כל חמא אומר אהונר
פאן אהנות קיוד בטל אהפול, אהתלט בדדמא אהמול הנ פאדקא אהמול און ילד אכעל אספק

קנייני

בזכותי אהקניני אפיקולאמא יפיק זא אומא:

„זאב קלל בנשיאא וכו' (חגיגה טו ז"ל)

גפן (חגיגה דף טו ז"ל) לילה

אמר קיפץ הנשיא, ואני הכתב זומר (קפח ה') : "אני נתן
את פיך לחטיא את הלוק"; ואני פשו? - חזא מטטרון בלתיביא
ליה רלאתא (חזא שחא בנמא) אמיה ואמיה זכורתו בולרית,
אמר: אמרי באין אמרה לאו ילבה, ואני מחלה, ואני דאף ואני ערפי,
שחא ח"ו שח רלתי יל קאני? ! איב אפקלו מטטרון ומחובו לתן
פולסי בנריתו ! אמרי ליה : מאני שחא כי חזרה לאו קוח מקייה?
אמריביא ליה רלאתא אמיתח זכורתו בלתי; ילבה בת קול אוזרה
(נכיה ג') : "לאו הנני אלקים" חוף מאמר (ליבד כקובי אמר בוי) ! -

אמר המחבר, יחן לביאמר הנכחי האו נפלו וזר מאב,
פאו אמתיג גדה פל האוג ברח קרת אבהגון לר, אכן
שחרת אבהיו פה אלזה באוריס אבתרים מוזלויס אפגונני
מאד אבל בדרכים אונני אפי :

- הדרך הא' באור מחקר" אפלוסופי"
- הדרך ב' באור מדרני" אפגונני"
- הדרך ג' באור גרמי אלקתי"

לפון (תענית דף טו י"ו) (למה)

הצדק העל

בוא באור הכתובות התורני העול אהר"י יוסף בן זאבאזר המאמר יתקבצו סג"ל
לפניו למה שמה בספרו היקר "פלאות חכמים" זה אמרתי ומפליג תלמי אהרן:

"אטסראן נקרא לר הפנים, למה בהצעה, ולאו הנראי בפסוק: "בנה אנכי
שלהם לפניך מאבק וגו' אל תמר בו כי לאי בקרהו" (מין רמ"ג א פתרה בפסוק זה)
וכאשר תהאן בקרה פלוח לבין רב איצית ופאין פאוצבר קמטה סנהדרין פ"ד
בל"ל ד"ה שלא המין: אי הכי נפאחו ליה? ומאמר רב איצית: כטב: "אל
תמר בו" אל תמרני בו, ולמה המין: אי"ל "לאו ולא לפאזר" אמר אי? משאמת:
המנהגים הדין דימולו בפלונקו נמי לאו קהילניה, כטב: "ויאמר אלם אק
פניך הולכים וכו'. הנה וזה תראה כי חלק המין אמרונו מיה אפקרו תמולו
במנהגיהם הפלונקים אמרונו אמרונו ומנהג המלם פנין אחריון ולר המלם
פנודר הפנינים הפלונקים ואור קלאבו גמ כן פאנינים האלכסנדוניים אמר גמ
איצתני הנולדני, ואור גמ סמטהו חנוק. וכאל גמ נפכר אנכונ זה
בהראית רבה אל פסוק "ויתהלך חנוק את אלהים" שלא המין את רבי
זבולו: איז מלאנו אמה בחנוק, ולאו תמכר זמבס אסר פקריבס.

וכאן פאין המונכר קמטה פנינדין אפצבטי לך בנה, כן טמ גמ אמר
המנהג זה אנכי שלהם לפניך מאבק" וכאל ראה אולא, פ' ראסו מוצר
בתורה ללאו יולג ופורה זכולטפון אל ילאו אפי' יולג" כאלו נמנה או המנהג

גפן (חגיגה על סוף י"ו) לילה

וסינו כ"ז לנתיב אחר מפני שקול דעתו ופסקתו בדעת כוללת כוללת,
לנסתו ונתיב מנו דרכי המלכה, כי כל באיה לזו יזקקו. וזה הוא לפיכך
"למען זכורו דאמר", כי לאו הוזהר לו גם זכור תורתו וזכורו. ולכבוד
בת-קול, סווגי ונקבד בלב כל בני דברו וגם אתר בדעתו הקטן כול פניו:
"לבו בנימ שלקבים" חוף אמר, פו' אצ"ע לשלמה מוזהר אל המטאים, אך
לאו לזו כקד זון, מורד ופולד, חכמ וקול תורה, יפד כדוןו אמבון
למרוק ב כאתר. הוא אין תבופה או המלכה, כי כה נקבד ונקבד
בפלו דעתו הכוזבא ומדנתו הנלמה ונמאה נפלו לזו יוכל להזהר ד"ז זכ"ל -

הפסק ה"ב

הוא באור הדד בחפס הפקול מוה"ר יצח אייזיק אול-שלוס רב בקולאן פולטא
שנת קס"ב התק"ל, סוף תורה" (ח"ו מאמר י"ז) ועל אשון :

המאמר הזה אשר לפנינו הוא מהמאמרים הולד נפלאים לבראשית, כולו
מחולק בדברי הסוד, אבל זה נראה ברור לפלו מספר אחר סבת יפחד הזמיר כולו
אשר בן אלה לתרגומי כזה, ויין כי נולמו נספד הוא זמן פולד הסת דבר
לכן לזו בפירוש אלו, אנו ננסה להסיר לדעת המלומה הפולד יז בני המאמר
הזה, כי גלה היוו ולמדו אנו לדרכים, אבל לזו נכביר ולזו בקוסם להקדור

אופן (חגיגה ב"ט ט"ו ד"ו) לילה

יציאת אחר, שהיה מעדולי ישראל, ארבעת חזן, הוא חזן בתי נפתלי
בקרוב חבני ישראל, סבת יציאת ארבעת חזן נכזה למצב ישראל שהיה
בימיו אנוס ונכזב מאד פה זמן פה זמן נמרצה ויחזרהו אלה מתקנת ואלו:
מבוא? כן אמרו חז"ל: "אלו חולצות המתקנן חזן דרוב גריר איב
דבר אחר, אמר: פה לפיכך מרגלות יחזק דבר? עבד חסד" (קידושין א"ט),
ואלו באנוס ל אלו חולצות המתקנן או פיה אז מקנה לבד, כמות
דבר מנתה משנתה בולצות, הראוונים שרצו להצטרף את זמנו זה דבר, אמת
ואם חזון, דו להצטרף חלה הכעני מלכות הקדושים והשליחים, למנו מה אכזרי
ואנוס בידי מרגלות, מצב ישראל אז כאלו פיה דאמה אסופו הנורא ל
חולצות המתקנן וזה כל דבר חסד אז חלה: פה לפיכך מרגלות יחזק
דבר? כי דבר היה אז דבר בתורתו וימסר נפשו חלה אבא דאז דבר
אז חלה והרדפות להוציא, הדבר היה נגד אלה אחר וימיר את רוחו
זה להחליט חלה: מבוא? אנך באוחו, החולה ומקרי, וכלאו מצו
מחנה אשלה במרה והחולה הציא יצאו ארבעת חזן.

"אמר קצין הנשיאות" — פה ביסודות המאונף, עת כי חזן מטטרון
(באו לר האל והשבד) דאיתחייבו איב חלהו אמית ואתה צלוחו בלחם
— אנוסכו ישראל בידי לר האל (השבד והמקרה), והנה האניבה פה סוף
ההתקדשות, וילקרה — סוף החולה ונסתה לוחו, אחר תקפה ל התקדשות
האניבה בידי אנוס וזה החולה או הנסיגה, אז נכרה עיבא ברמ האבד.

גפן

(חגיגה פ"ט ט"א)

להרב

ופיאו וולדב הנסיגה, היבוצי מאד ואדב הזווגר דמלכות המוס, כלבדמים ומקבוצים
 לא יכדו איבדני וכדבס האכנס חלק ואו אור תעבד למנותם לעס זואס, הנולד אלקות
 ביאר גיבא. אהרב דוד הריווקציה דמאס (ילגה מטסרון לר פאלאס)
 פתו להלפיל את היבוצי והפצרו, ד' סר מיליו אוססרהו קיב המוס, וכלא
 המה דין ד' עוסיה דא זאו אסאה החלו לריו אספד לפולמו, וכמאקן, כלבס
 פט סורה פולמו מחקן את הפסאה ופולמו נדלן חוקרה, אוד המה דוד לכה
 ומצוקה איצקד, מצב ילדאל הגר הגר את כל אחר ויתו למיל ולקקר ולפסח
 דא למי הססיעים, כמאלא לעוס הנחת מרדל גלי חלק בלדה לעלו דבן
 בד' וולדנו המ דים ומסאים לאו מציו אוד טעס מספיק אמד ילדאל והלואה:
 מדוד? נקרה דמולו והקפסנה את אהבא .

המח דהלאו האמונו המוס לעס החול עקיון ויתול אוד תראס זילוי
 סו אחר אולדו ומתקדו (הדני המיטולוגיה) אהל אמונה ילדאל לעבד לוקן רן
 סו אמד ולפניו אין דיעור ווא מולד ווא נסיגה, סוור געוירי - אמונה ילדאל -
 בלמילד לא פוי ילגה - סול הנסיגה והדעור - לאו תמרות - אין מי לעמה גיבא -
 לאו אכף - חנה אמור - וא"פ מצוד נעמפ כה מצב ילדאל לרד דד לעוסר
 בד פולס והוקרה בלדה לאון קמיליו להלוא חרון אף ד' ? ויתן פוי לאו בתול
 לפור קט - פתו ארעור זול האמונה, לעדה אוד גס קין חכמים, לעמ רלולת
 י, פולס אה לפול רד, כי ראו לני כמות כוללים ומקבים אור כה בקריאה סולס
 באלס, כח המיה ומוליד ובראו, לעלו מולד ומלה את כה הנמצאים, ופת מתנה או

אופן (תלימה בק"ט ד"א) לרה"ק

בנוגע אגב ונראה גם הפה, ובמקום שיש יקבל אהלות שני הפנים בנושיו זמנה, הנהגה
לשני הפנים שתי כאלוה פן, פחה טוב אפוא בד, לדעה ולטעה לו בא אחר ואמר:
"למה שתי כאלוה נל" ארצה ילדיו ממה כאלוה לא הפוא טוב אהלת לא הפוא בד, פי
גבר הכיז ארצה את הטוב, ואכן זקף כי אזו חסאו ילדיו קרהו באסוף. ז"ל. —

הפירוש הג'

בא באור הספר החכם המקור התורף פירוש סמאלאזסקין נ"ד (מ"א וכה"ל "הלח"ר"),
הענין שבו אכתובה הוא באור זה זקבה חז"ל, רק הוא קקרה א דבריו החכם והלוי
דבר. שמה כאבין נ"י. דברנה הפרי. ל. ראבין הסברו, מנחם הקב"ה (פירק ה')
(נדפס בהלח"ר שנה רביעית) באפס כי אוללד בן אבאה - אחר - האמן קלע כאלוה!
והוא א דבריו אלה, הספר החכם פירוש סמאלאזסקין, באמר, "הצרות אל מנחם הקב"ה
אמר ה"א" ("מנחם הקב"ה" ע"ב 90 קהילה א"ב 37), ובאריך אבאפס קראולג חקלא נחמתי,
כי הדעה הזאת, א"ע להיו מפרסומה וכמוט מקבלה קדמו, כי היוו מוסרית, אכארה, א דבר
חז"ל באמר הנכתי; קכל זמנה, הדעה הזאת ואכתלה היוו מוזקרה, אוניק וכלה אמר קפני
הקשר הנאונה; אדמה בקאור אמרתי כל הנכתי, היוו חדלה אפאה מאב, אא אלה בקבולני
ואתארת האמנימ העבולנימ אוקרה דבריו, הנני אמנו פה את כל דבריו צד אמרו, אוראה
קלרא אלוה! וזה אשעו:

"הדבר אוללד בן אבאה, אף כי בדברנימ הרה נטה באחר דחקורא מל

פירק אלה הנה פרכו רוב טרבו דבריו הווימ צד הווס אולד בקלא אהצקא אפנינו רק כנסות

אמת, ומניחם לאו באו כי רק אש קנאה חסד אכתובן קכל זמנה, אלה א נכל אמר כי יצא יתחבמו דחקורא, בו הלח"ר

אופן (חגיגה דף ט"ו ז"ל) (לילה)

אחרי ג' פאן אומר כי אחר האמין בלתי כאלות, והוא הפל ארצות רוח.
 אפנה אף כי אין זה נפלא להקרות מה מתקן זה בדבר הזה, אשר התולות
 בו בספרי "שם דוליס" (וגם יש רק בדרכי פולכין) הכל זאת אלו אחרת אחר פה
 שנית זה אולות אחר ארופיו, ומה כיון זה פנה ארצו, ומה פניו אולו פו
 כחן מה יתר חקריו, איך יתנה אומר זה בתאור זה זה
 בתוקפים אף יחזו נכחות, עד כי גם החפץ ג' אולת פכיל (בספרו
 ג' אולת פכיל) פי ריה היה בין אחר ארבי זקיקה, אלה
 גם פאן קמריה זניו, המאמר הזה הוא " חציו אולת פכיל אלה
 רשותו אמרת זכורות דולתו אמר דלמו ח"ו לתי כאלות רק ילכו
 אחרת רצה " ומה אמרו כי אחר האמין בלתי כאלות, והוא המאמר
 הזה כראי נעלי הפסק, ואמין ככה פונה המאמר זה אחרת אחרת
 אולת פאן אולת פכיל זה הפכה כאלות .

אחרת הפונה היתה מקדם קדמה בין האמנים כאל אלה בלתי
 אולת, פכיל מראית אחרת כל המאמר אשר יצא אולת פכיל אולת פכיל,
 כל אלה יאלה פאן האמר אולת פכיל אולת פכיל אולת פכיל אולת פכיל
 פכיל, מנפלים אולת פכיל. והמאמר הזה היתה מלכות אולת פכיל פולת
 הזה אלו תחיל כל אלה יאמין בני האדם פכיל אולת פכיל אולת פכיל
 הזאת פכיל אולת פכיל; אמרי אולת פכיל פי ול ילתי אולת פכיל אולת פכיל
 פי פכיל פנה יחד זה אולת פכיל אולת פכיל אולת פכיל אולת פכיל

אופן (תגובה על ס' י"ו) להק

אחרי שגורמים, ואחרי אשר הולכי הנה ילדי את שאלו בדבר אכן נשא אבאמן
כי אבאני ילדו, ואחרי אשר הוא אחד מותאם וריגולן בתבואת אכן
בתובה אבאמן כי טאק הוא בתבואת, כי מי פקד זלנו אכראו זור המלכ הנה
אם לא טאק אהיטיב איצורנו? ואחרי אשר הוא טאק אכן בהכח יאמעו כי
הוא יחפון כי עם יצורנו, ומה עם האדם הנבחר בהם זלדי ילדו קצאו וותפון
זליון זל כהבריאה, כי הוא ילך בדרכנו ויהיה טאק כמאפו ונקל אק
זלתי חסד וועפס, והמלה טאק הוא לפני הוולדיס, אפא רלד תוצרת נפא,
אם כן הוא בהכח יאמעו כי לאו יהיה פלדק פלד, כי אצדק נלמ פלדקת
טאק לאו יהיה ארלד המורה פי וילדו, ומה תלכו בהמלכ אמורה לכר וזלנו,
אבל יזן כי נראה כי יש לבעק אלה פלדקתו וילדו זלדי יאריק ברלדו
לאן פקד זלנו זלנו במלמ הנה אכן בהכח תלכו האמורה בלכר וזלנו
אחרי אבאן. אק כה אלה דברמי פלטימי המה רק אמומעיני, פיטו אלה
אזל לא חקרו ופדל דברמי הוולד וזלן בקל כה חלקון.

אק לאו אפא קני האדם נרין רוח האמון, האדם זלד מראה זענו
יזר בלבו מחלבות ורעלות זלד תמיכה פנימי אפי העצב העקום והנזון והתקיים,
אחרי כי נראה כי לאו אה זלד חלק אמאל אדירה אמר יחלק פנימי היום
אכן וולד הספק בלבו ויחל אקל חלבוני המולימי זלד ירמה ונפא תמוה
אדירה עם הילבון מנהג זינוו. בהולד הספק בלבו בזמורה הדברמי זלד
האמון בהם זד פנה אוד לאו ידד זלד מתע ורסן ויפדל או דרדק זד אק קל

אופן (תמיכה ב"טו"ו) להק

אנחנו צודק את הפקדים שלך הזמן בהם בחילה, ואז לאו תלמד את שם
מחויבות. אז ישנו את השורה העבודה והדפוס, השורה שלך נשאלה
זה אפילו ענין ודד פונט לאו נפתרה, השורה איך תיבן בחירה במקום
יציצה, או איך תאל אפילו יציצה במקום בחירה. השורה הדומה
תמזכר כמד בקב של מחמם אשר נח לקב חלקון, כי ישנו את שם, אם כן
השם והוא צד הדד וקב של במילים אשר ישנו אם כן קבכח לאו ישנה
באדם כה ואז בהפק, כי אם יהיה קיד הזדמ אולם להפק האז אז בשם
ביציצה מחממו, והיציצה הן לא תאל אפילו, כי אולם קני יציצה לאו את
הוא לאו שם בתבוא, ואם כן תאל החמרה קבכח, ואחרי כי תאל החמרה
אז לא תאל מחממו לבי ואנני מחממו. כי איפה קניו במשפט את את אשר
זה דבר קבכח לאו ברצון תאל? והשורה הדומה היוו להביאה רבנים
אבלמן ברעלות רבות. פמה אנני כי באמנו קינז אתה מרוב מרואנן
אשר ירבי את כל במחממה, אך את המלמ ומלמרו נתן קיד פקידים וולרים
קטנים ממנו. אדם פמה המנהלים והמסכנים, ואם כן תאל אפילו בחמרה
אשר ואנני, כי הזדמנים בקטנים לאו למינם פמה בתבוא, אחרי כי גם פמה
אך נלמדים פמה לאו יבדו את הפל מרואנתי ואם כן נאלו אלם אנני פני מחממו
אם אנני גם פמה לאו תנח כוח החוקר והפק כי תאל נתיב ואת את
מחממו ומלממו לקו למלממו אין קן: איפה ישנו מילים רבים קינז את את
כפול לאו יקניו את את כדדו מחממו? איפה ישנו פממו פולרי פממה

גפן (תענית דף ט"ו) ליה

האם בתבונה את רצונו ונתן את האדם את יצור ברואו וזו יבית את
 מזהב? כי גם יבית את מזהבם האם תהיה הלכות הברואים לילקח ובינה וכתוב
 במקום אחר? ואיך יוכל אדם לדבר איתו בלתי שם כי מזהב הפה, אחר כי תהיה
 לזנות אולי מזהב ואם אולי יבדל בזה האדם או יצוה בזהו? וכתוב
 זמירות גדולה ורצונו אולי זה תהיה אהבת ברואו רב. ואלו אין נראה
 בדבריו ימי בני האדם, כי תהיה נח ונדו ואלוהי אמונה; היום האמת באמת
 ובאלו גם הספק אדם התזנק האמת הדבים, ואולי זהו אמונה הדבים אל אמונה
 רחוק אולי והאמת באדם. אך האין הדם נהיה תמיד יתר אחרו כללות רב, ו
 כי הוא דבר קרוב לקרוב ההוא ותר אמונה האמת בתבונה, האמת
 בדבים, יראה אר מזהב גלה ממנו אך לא גלה בתבונה ויכול אהבתו כי
 הוא יבית במזהב ויפנה לקבלו, אכן כן האמת בתבונה הוא מרוב אנחנו
 ממנו ואם אהבתו כי הפעולה יטה אודן קלה לתנונו ולצדו אהבתו.
 אולי אם כן סרו עם בני ולזול כפדם אחרו אמונתם אנוה אחרו
 אלהים אחרים, אף כי אין פה באמונה אהבת, הוא אולי הולכות מעבים
 ויהא אהבת או אדם סגולה רק נתי אר הפכה הזה איתו, לפסל אהבת ואתנו
 כי אולי תהיה האלהים אולי הולכות איתו מזהב. ואלה האמונה האמת
 או סוד מבני ולזול קפא זה שבתם זה אהבתם. ואולי בניו התלוים אולי
 בהאמתם בא זהו אהבת אמונה הולכות מהאמת וטיבן אדם כך קלם את אהבת

לפן (תענית דף טו י"ז) חכה

בתפלת בני עקול וקרב הולדד ומכיר את כל, גם הדת הפכו לא סרב הפלגה
מבסרה אלה אמרתי, וזה כן נפלא אז בני ילדו אלה מוננו לפקלה קול הפכאוס
לזה מפלגות. אלה האמנו באולגים מולגים ומסכים אמרה כחל ביה אינאמרו
כי אין מלפס אמן מיסר ומכח זה מנחתם. דברי ליה הפלגות נכונב כמד
כל דברי התונים בזמנאונים אלה יסרום זה אחרת. ירמיה יסרם זה כי פחל
בה אינאמרו לא האו (נכמה ה' י"ג), מאוכי ימאונן זה המכילים באולגים אינאמרו
איה אלהי המלפס? (מאוכי ה' י"ג), אלה נאמר נכמה ליה באולג אלה פחל
באולג מלפס אלהי אהנך אינאמר בהם מאו כי אין מלפס ומכח, אכפלה אלה
גם האו בקל חלגות בהים אולגים מלפס כי פחל כאלה אלו, מקרה אלה לפעם
אכרד אינן מלפס, אפולכנים בקלה חלו מקור אינן גאולה אינאמרו יבלו
דמאמנו ואקרה תקומת נעמנו אנו (יחגקול א"ג, י"ג). אהפכר פנה
לא פלא האו אמ גם אנלגם לפעמנים אולגים ומאמנים בה חלו מקור אולג
גאולה, כי אינה ופלו אקור חלה אפולד זה יד אלהים, אלה האנלגם אלה
קדיניהם האו פידם, אדיניהם האו גרים ונאלו כל מקרה אינאמרו אלהים
אומת, אפולגים הנה סכך בסך קודו ואז חאה ואז התחנן אמלה אלה
הרלגים וא פקד איהם אפלו אלו זה חמסם זה עם סאולת פסוק חלגה ואלו
זה חלגם האו ככל בארץ. וזה כן זקרה פל תקרה מלה הרלגים אלה כיואז
האמנו חלה כי אלה אלה מרומים ולכון ולגים אלו לקני זרם ומלגים ולרלגים
האו מרומ אולגו אקרה מינה ואלו ילדו כבולו אהקוס אלו בן זרם חלגה, או

טפן (חגיגה ב"ט ט"ו) לילה

להקטנה לצדקה זו, ואחרי היותו אדם נחמד או יחיד גבר. ואם כי זכה לא כחשו
בה' אמר לנו פשוט, אך הנה כחש בהלגתו ומשפטו. או אנוק נאמנו נכנס
ונכנס ולעולם זולת לנו גם כדבר אבוא, אלא הנה אחרת אדם כי בדבר
יתאחד אל אלהים האדני מכל הפחדה זה הפל אמן הליד זה? זאת
כחו המונים בקרב ההוא ובדלות אלא אחריהם אוכחו כי קצר כחש מהלל
טעם האמונה בהלגה ולכך ודונו זה תאמי אבד המועדים הזולה בלתי אם עולם
בנייהם, הינו כי לא יתקם להאמין באלהים רבים אלא יתן אלוהי עוצרים
זה יבו, לדין אנוס אלא אנוס אנוס אנוס אנוס אנוס אנוס אנוס אנוס אנוס
פקודת הנה להתייבב קודם זמן נקד כל אמן, אבוא יתן תמיד עליהם לפני
אבוא האדנים אלא רק בקול לר גדול כחשו. אלא הדבר אלא
בלתי אם מיכאל לר ילכאל, ולא רק אם המליך הזה כי אם זה
אמר גדול אנו אלא באו "עם ענין אנוס כבד אנוס", וזה דרך נאמן
מה ובקדוהי הקדוהי, ואני יפד לטן אוקר ואכיל אכל זמניו....
ואלענו זה יפאון לטנה לטן זלם די לא יעדה ומלכותה די לא
תמכה". מפני הלא זמנם אלא המאופים (יחלואו ה' פ"א) והאמונה
כי כבן אנוס יחוב לפני הזוהים אלא דינו החד והעלה אמיל כל אלא
יקום וילעם ברבה. והאמונה הזאת נכנסה בלד הזמנים זה נקד, כי
באחד אלא הלא המועד בין אלהים אבין בני אדם וכל אלא מבטחם
אחרי כי הלא לאו מרם אנוס מפס כולדי הלמים. אלא כי הזמנה הזאת

אופן (תלמידה בעל טו"ו) ליהר

נעלמה מאד אחרי כן ו"הילודים" שלו זה בר אונט (במובן) לאלפי ישראל,
ואחריט זלכו לכן אלפים, בכל זמא לאו נמצאו אע"פ אזהר בחכמו וישראל אלט
קמו נצרה, והפך כי גמ המה שלו את "מטטרון" אמרנו אזלפים, וגם גדולי
חכמו וישראל כרחי ולאטלו ורהי עקבאו חזו בו כבאר אזלפים (בזולמו ביהמו
בר"ד ופרקי פולאות), ותלמודי אחר אמר (סנהדרין א"ג, ב') "ואלו מלכה אחר
זלכו אלו ה'" זה מטטרון שלמו כלם רבו", המלכות הנה "מטטרון" היה לפי
למוצאי בן עם ישראל ואזלפנו, וזה כן המצוקו באמונה בעזמא וילמדנו למען
קרה לך בדם את אמונה בעוללה ולכר אעזנו.

לאחרי כל אלה יראה היראה בדין בקאתה כי מן הנמצא בלא כי זאת
הנה חטאת אלולת בן זקנה יא כי האמין במטטרון, אחרי אלט לעזוקי פדור
גם בנה האמנו בו וכל זמא הנו לעזוקים ומסידים, ואם כן מלכה הנו ביה
כל אלה כותבו דברי הנשים וגם המהר הנכבד אלט לפנינו למה קנה
במלכו כי זאת הנה חטאת אלולת כי האמין במטטרון ומלכו לאלו אמר
ואמין כרר פדור יאר זאי אפך זה דברים אחרים אזלפנו אלולת
אחר ומלואו והסקה לפלגא אלט למולו בני בלרו והבאנים אחריהם אלט
טפלו זינו זה מלמח ומלואו נכאלה.

כבר היקד החכם דר. גרדלף דפלו "הנשים זונות ואלו ילדיהם"
כי אלולת אחר ורהי דקובה הנו כממעדים, אך לאו הקיזו במולת נכוחת לפדור
וקסרי "עם זולם" דברת יא זמא ומדמה כי זמיה קידי לפולאות וגם הסקו אלט

עפ"ן (תקיעה על סוף יום) לילה

האניחה הלילה הזאת בין שני החכמים היורה פגמאים קדמים, וזאת זכאו ואוסף
אז בקרי אחיז חזק.

רבו עקבה אלה אלה וזאו ומרמו קרב אלם והתקף אכאלה את העולה
אלמה כל חברי אבו אולב אז כן התעניק גם במלחמה קנה רצון פבן פאצקו, האז
נכנס קלום אפרדם הדת ורציו קלום עבלי אולב נגד באמה מנשידו, אז כן
באמין גם האז במטטרון אולב למו כלם רבו אולב קנב לקרה העולה.
לאוסן אתר, האז קנף בנשידו היינו האז בקל אלה את עמרת זכ אולב
זאתה אז אדמה ילדו, האז ראה כי מערם האז דמהם אלאפנים ולריוס אולב
כאנדרים המה לאמורה הזאתה וזל כן פאולב חזו מטטרון דאומהים לנה
האזאו אמרה זכאומו קנלדו פתורה אז זואו ויזומב פי הבקר תזה
אן התעניק האז דאמו ח"ו למה רלדוה יש? אם נאמה לאזננו מה ארלדו
מפנו אז נראה כי לא אתר האמין במטטרון ולמה רלדוה פי אמר אפסק,
האז תזאו מטטרון יזמר התאמה, איפול ראהו? האוס זלה אז קומי לחקים
וכרא לם אז מטטרון נולב אז פסאו וכמה סוקר אז ילדוה? אזק אז! האז
ראה דאמונה וילדוה פי אמטטרון נעמה הכלל אלה פזאת, פי כל שלבו
האמנו פדה דזאה מימי דניחו ואול לזו ממה קדם, ואז זואו הלמנוס וילדוה:
הנכון אינם לרואו אלה עפאכ באלהי אמר אהמנוס פי זלדלני או אולב קנב
פכח אהיטע? חס ותלה דאמו למה רלדוה יש? והאז אמנו כלנו נאמן
באו אמר ואוק תהנה כלל ענה אמטטרון אלה פתלו? אוס כן דברים.

אין

(חגיגה דף ט"ו א"ו)

למה

ברוכים המה כי הוא מאן אהמנן בלתי רגילות, היינו ביאלה אשר או רגילות
 מוצאו אגלה כחפצו אבמסטרין אשר או נחב פרשית אגלה פקבו, וזה
 הדבר הזה נאמרו ז"ל כי יצאו לתרבות רזה. ואז אפלו מנה זאת בזינו
 כי חלקו דומה ככל במסטרין כיוצאו לתרבות רזה, הן גם אנחנו נכונה
 כזאת גם היום בזינו כי אם יקם אולי אפילו בלתי אפילו אפילו אפילו
 ואלהו, כי כל ישראל יקראו אחריו אלא כי כפי האלהים אחרת, ומה גם אז
 שיה אשר עמדי התקנה אהמנן נשנו זה האמנה באחזק אשר יאמר ופאר זה
 זה ישראל, ואז אפלו יפה בזינו אם הדבר אפילו אלו חסאות ואלהם אמר
 בקצות אלו אלו ינהו אחרינו בני הנצחית, כי גם זה דרך המרכיב לתרבות
 בוד וחכמה זה אולי יקם אם באמת אלה פשוט או אלו אלו אלו אלו
 אפי, ומה גם אומר אשר היה מנה ארבו עקבה הדבר הזה אקבו כי הנה
 מנה ארבו עקבה היה כחטאו נאמו מאד בזינו הדורות אשר באו אחריהם.
 רבו עקבה היה נחף ונקבז בני הדורות בהזימם אחרינו זה כי האלו
 במאה גם זה אלה רבנו (אמנה פ"ט, במדבר יבה פ"ט) אכן הדבר אפילו נאמרו
 זה אין קול, פולחן לא סברו אף זה אלה מהכחום בולרזלו והסקה אלוהו היו יזן
 יזן כי הוא משה נפלו זה קדוש השם, וזה דרך כל הדמים אהקדוש את האם אשר
 תקריב נפלו זה אמונתו ודמו, ומה היו אשר אלוהו הדבר אלוהו נפלו כי זוג בתקן
 פסה אפי אולי אז זכר אולם ודבריהם אכן יזן כי נהנו אכן תקדוש איהו
 אקדושים. ואם כי תראה אלו מהלכו כהר האדם הקדוש בזה ילך גם אם אלו היה

לפי

(תעודה של ט"ו י"ו)

להיה

מגדולי החכמים גם אז זרעו זכרם למנוח זכרם ואזרחותם ואזרחותם, כפי מהלך חילוק
 לנו גמול נלמד בדברי היונים, ובצדק נאלץ לאמר כי אלוהי היה רבו זקוקה בין הנוגז ומלכח
 כי אז לא יגדל למנוח כל כך, כי אז מצאו גם מערכת בדרכיו. אמר כי שר מנה קטורה קר למו
 אשר נכסו רבוי זקוקה ומכרו, יצאו רבו זקוקה אלה והיה אזרחן ואבניו מצדה אזרחן
 ומצדה אבניו (ד"ז י') היינו חזניו או רבו והחזני הלני אמר החכמים ארבו זקוקה ומלכח
 רבו, ואולי ספק לנו מצדו בדרכיה הנאמר חן בחינוי אנוני לה, ופמן הדרכה הנאמר הוא דרכה זכה
 צדק נאלץ חלק ומלך חברו קרן צדן (מדה קלה אלה *) אמר ומלכח החכמים אומריהם אז
 למנוח רבו זקוקה כאלה וכמוהו או מלכח צד מלך כי כאלו זון לנו הפסוקים אשר ספרו
 מנוח ואולי בידיה היה אלהי כאלהי כאלה * *) אמר החכמים אשר החזירנו למ רבו זקוקה הכדור
 זכור כל חכמי זה אחר זמננו נפלא אשר לא האמין באטרוון ומלך את האמונה
 בזאת באמונה בזאת רשומה, ובהלך חזון רבו הפסוקים ויחזרו אמרה צד כי כסו את אלה
 באמת ואלו תבא צד למן אשר אזרחיהם אלהי, סדרך כל הפסוקים הנאמרים מפה אלה ואף
 כי בדרכים כאלה אשר ברובה אמונה יסודם. אמר גם בדרכים נלכח אשר

*) ופלו היה זה מלך רבו אגדלו מלך רבו והגמולה מלך אשר אזרחו בזמנו: פסוק דספיק
 חזונים, דבר המלו, צדק קרן, מלך האלהים, דבר המלך כלס און רבו חלק אמר רבו
 אלו מלכו ארצי ר"ל (סנדק חלק) וכלם פלג מלה רבו אמר.

**) אמר בזאת למנח אשר רבו זקוקה אשר את החכמים (ה"ה פ' כ"ב מזרחין) א)

א) הוצה. בדרכים בזאת קלם אפסון: כי מי הנה "החכמים" בזאת אשר ר"ל? אכן הצינן: ר"ל
 פ' כ"ב מזרחין קלם מלך, כי לכו נמצאו דמס ר"ל כק"כ מזרחין? אכן נמצא זכר אלה הפסוקים:
 ופלו אמר דספרו דמס ר"ל דף ב"ו י"ג: "מלה למלך יורה מזרחים זע ומלכח ר"ל קלך אפ"ו
 ומלכו זה (לס פ"ב י"ג) ומינו: אמר ר' יהודה: הו' דר"ל זכרון אמר ר' אלעזר אגדב זכרון
 אלהי מלך הנה "החכמים" ר"ל החכמים" וכל אלהי קטב ר"ל והחכמים הם החכמים זע אמר ר' אבה
 אבהי רבו את האבן החלה ור"ל אשר את החכמים החלה קלך ומלכח און אבה פלג אמר מלך מלך
 אכן אמר ומינו: אמר ר' יהודה הו' לר"ל זכרון! אמר ר' אלעזר אגדב זכרון ודנה לנו פ' חכמי עני כאלה ר"ל. (במדר)

אשר נשאל בזה הפניו נראה והבאנו רבות בדברי המשפטים, אמר בדברי בן דציוני
אשר התאורכי יצר כי לא נשאל אלה יחד כי נשאל חלקה בתורה (יבואר ס"ג ז"ל) ודמקם אתר
(בתלמוד ס"ג ז"ל) יספר אמת כי בת דדי דקנה זלמה כמעט אכן דציוני היינו כי
דמורה בו לאור זה אמרו רבנן בורה, ודמקם אלה (סאה ד' ז"ל) הוא הפולר בן
לני הצדדים ויאמר אי בדיח אינא נסיב אפרז, זקן בדבריהם כולה קן או נאכ
לאמר אי בדיח אינא, בדברי הימים אמר נחפון או לא נחפון יאמר הדיח כן אלה,
אמר נשאל אלה לא נאכ לאמר אמר נחפון אומר אק כי נשאל אלה. הוא
אשר אמרו כי בדבריהם נעזים, ואמרו אברר הכר מזהבן הינו המאמרים המוקמים
מן הפסלים לפי אשר נראה דמן בדיח כי מזהבן המספיק זליהם, וכל המספיקים
המאמרים אשר נאמרו א אשר אהבנו את אלו נראה כי כחפון אב זלזול אמר
אמר אלה אכל נאסה מדברק בקלת אבולמו, והספיקים יסמרו את זרעם, כי זלזול
הינו למלה גדולה ונאמרה אשר אין זלמה תלמה, אמר באמר הרבה אחר לפאר
אמר אלה בדמה ליהרר או מסר בני ילמאל ארבעה, אמר כן אנק דבק בו דדי מאיר
אנק פלביקבו דדי נאמן אמר היה חלד דדוף כלה? היום תמן התורה א המורכבים
המאמרים אפסוק מרדת אלה? אכל בן סבר דנו דנים כי אולם מאמרים אלא
מאמרים, אמר כן נראה מזה כי הפולר אלה שפלו זלזול או זלזול היו,
אמרנו היו כק אמרנו כי לא הפולר דמאמרים כמדינו, אמרם הפולר מה מלך
אמרנו דוד זלזול אמרנו גמולו ממן הביאמן, אמרנו אלה המאמרים המאמרים נאכה
אמן הלה אלה הדיח המאמרים בהגאולה אכלר ודני, אכן כ הטבר בה יוסף אמרים

לפון (תענית כל ש"ו) לילה

אכתה גם באמונת הגאולה ובחבר וענין, כי דעת אונס אומן באומנת לילה
ואם כן גם קיבוצה לילה היוו לאו תפולא את הבחירה אומן כן גם הלכה והתענין,
פאלה אמרתי, וזאת אמנץ נחיה באחד מהפולחנים אשר יקראו פקדונים. מאד
תפולא מן מטטרון יספרו זלז כי פולו כימה אולטנו בחולציה המתרגמן או לא
רבי נפודה הנחמס מולטתה הזלטה או אחד אשר קיימ מלחמת לאו פקן ונפול
אמר (זמן קדמי תענה ט"ו, חולין קמ"ה, קדושין ע"ט. יחולתני תענה פ"ה מבבל כות
פ"ה זינו סה הולב, ומדל קבלת פ"ה טאב זמריה פתח) וזאת הבחירה אכתה לבד
וענין, ואז זאת יאמר התלמוד "אולתני בחליה אתר אכאני קראו (באמת יאמר) כרבו
ינדק בר בחמה, לאו חטאו", אומנץ הלאו לאו פיה יכול אברלס "והאומנת יאמר"
איום לבלו ארוק מהשדס הזה, ואם כן פבר בלכר ואנץ אדמה לבאו, ואם
כן נפול אומר כי בימה קרץ אתר הנטיחל בהכנסו אפרזס, תיינו פולו פבר
בלז ילכאלו ואם כן גם כהגאולה ובחבר וענין אדמה לבאו, לאו כן פבו זקנה,
כי פולו נכנס בלואס וילכו בלואס ולאו. פבר אץ בבבר קא מן פקנים, ואז זאת יאמר
אומנץ (באומנת פ"ג): "פול לבאו והרלאת נחמס אבסאב המואס נפון ופול לפי רב
המולדה בדברנע החלה הלכה זא פל הזלולת אשר נפולו קיבוצה אכמה, המאומנים
בבחירה יפולו את היבוצה, והמאומנים קיבוצה יפולו את הבחירה, ואם כן אמר:
הפול לבאו (יבוצה) ופול זאת הרלאת נחמס (בחירה) אוק זומ יל יבוצה אול
גם הלמה פריטי, ילולו לילול: מדוד נחמה לבונק אכד לו אכלז וטאב לו! פולו
זומ כן אין מלפס לבק בחב? ואז זאת זמ, אבסאב המואס נפון, אוק זומ ילול ופול

ע"פ (חגיגה דף ט"ו י"ו) לרה"ק

זו"כ אמר אנחנו ידוין בטוב אמה אנו אפרחא זבחה וזמא פלאו אלו טוב פלאו
ויבד יזכרו ? וזה צורה שנה "הכל לפי רוב המעלה", אך מעלה מלבן פי
מענה כנה יספיק כק אמאמן ואנו אחלקה, ורמי דקבה אלו באמאנת חנה פנה
יבוא אפלוה נפלא ונפלא המאמנים בדברנו בדברי המענה הזה - לאו כן אחר אלו
סקל חלבון; וזהו פיראנו לדעת מה היה חטאו אחר, וזהו חלק זלו לענות חנו
דקבה ובני דרו, וכל דברי החוקרים אלו יתפלו אולתו באמאנת בלש חלונת,
או כמאד וכת הנוצרים ופנה נלאו בל" (* זבל. —

ד דברנו כדום פה לא יהיו דברנו אלקראו בלח אס קראו בתורה ספרי עם חלק
אלו קו דברנו כמאד א הדבר הזה. —

ה"ה בלח" אפ"י זב 651-644 (המדר)

אופן (תעודה של ס"ו ז"ו) חרה

עתה נראה לנו כק אבאר את סוג הארבע הפחות, אשר הלאה החכמי של סמואל אסקין
 לא ביאר אותה, כי האמת אינו לפני נתיב, ובלאו: "אני אפקודו אשטרוך ומחולבו לחן פולסי
 פנוריו!" כי נראה לך ולאו; אכן! דבריהם לא יתפרו אחר, כי כל זאת אמרו רק
 בקרב על ועלילה, אהתאונס את הספר ליהיה לאם בכל פכסיו; כי אחרי אפי הנחמה
 ועליו ולטויה הספר הפאני, תאו אשטרוך קנה אלה אחר כולק הילג אז
 כסו אכחתי, לקים קנה לאחר יתקב אביואונס דאשטרוך יזן לא יפי האונע דאשטרוך
 יפליק אטואר אביואונס ח"ו את רלונת יש קלמוס; אכן סיינו חז"ל ג"כ בדריק על ועלילה,
 אונע אשטרוך אז בדבר קנה, ומחולבו לחן פולסי פנוריו" הואו חנע בריוו אכחתיניס! *
 אוק הפונע הפנימה קנה, היוו: כי אז יפי הקקחח החרופה לא דה הפולוסוף אהתק פונע
 אחר, אז היואונע חו"מאונס אשטרוך, אהריוה אבדח דאשטרוך הפגיונול חזקא, כי היואונע
 דאשטרוך אונע אביואונע באחרות אולאסת, ולחיוו יפלה אהולת ארמ קנעקן אביואונס ח"ו
 ליל את רלונת קלמוס; הנח ז"ל הקקחח החרופה אהריוה הנזאת, אנה עליוה היואונע
 דאשטרוך אקונה, כי נחלה היואונע גלות הרבה אבני נלחול, ואוי יפלה אהריוס חוס
 כהתלה, כיוולו הוכחה לחן פולסי פנוריו! אארו אז: "אארו איה, חווי סאמו כי חנענה
 אאו קאח מקניה?" פירו: יזן כי, באמה, יש אשטרוך אז חפני הלאה הלאו אבדח כולק חווי ליל
 מקמ אטואר ליל ילעבה אשטרוך - כל לפאו אולא אולא גלתי אוקלה - אבדח אזו חריו אז כונק
 פושק, דה לאו ילוי אום ספק אהריוס חן ילעבה אשטרוך, רק גם לאו אהריו כדקדו קמו חרה
 אולת רעון קורו ואזן קנה אטואר היואונע גלתי רלונת, ולא הנה אחר אונע אביואונע
 דאשטרוך? אכן פאמ קנאת של אשטרוך אז חכמי בלר פלאו יסו ח"ו בקרב על ועלילה אשטרוך רענו, סו

* לפי אשטרוך אולו דה ז' חנע ואלה פואו חריוס חק ללעם כנע אלה פדוסי י"ג היוו אנה דה א
 דה אולו אלה א"ס חינו ג"כ י"ג (א' כחול אפי' אהריו חנע דה ילעבה)

לימות אפי בשק הסכר הו"ל. אין למסטרון, ר"ל המגדל אחר אבנא
 במסטרון, גימ או לקבא ריחוד דיני חכמי הפלוגה, ונחל כאלו קינץ בנשיחה
 אבא במסטרון הפלוגה, חכמי חכמי הפלוגה מלפני, כי נחנק כל זבולתו לא אחר,
 אכן אמרו חז"ל בדק אפי: "אנשיקבא איה רלמא אמחק זבולתו דזוחר!" כי אלו
 מסטרון בפלוגה ובזמנו מחק כל זבולתו לא אחר! אזכרי לזמנא פתח חכמי
 הפלוגה לאחר פלוגה נחנקו לקינץ בנשיחה ולד"ל נחנקו כל זבולתו, ונח
 בריקא" - פלוגה דוד הקהל - אפינא לכד אינונג - אי דוד הפתח: קול האון פקול לבי"
 (בשוקם לשמור אפינא אפינא למאד) (אמרה): "אלכו בנים לקימ חוץ אמרה"
 ר"ל לפי דמי הסכימו ואמרו פה אמר, לז"ל למלכה ונחל אפי אפי כי דוד,
 כפי אמר לא מודל כל מלכה! ידן מה? - ידן כי "אלכו בנים לקימ" כפי
 ר"ל כי רב אפי האינא לאו ארכו בה רב למסטרון אמרה רחוק לאו יכאו אפלו
 את יצחם הכד אהבו לקח בדרכו לקח, אולה, באמה, מודל מלכה, כי הם יפלוס
 אפי, כי זה תאו רב ברזונס, כי זום רועם, הם מתקרימ אפי יצחם הכד, ואו יאכו אפי
 אפסיה. "חוץ אמרה!" ידן מה? - ידן, כי הלכו לא חסאו אמרה תאה, כן כל חסאו הם
 אמרה, "לידד את כבדי ארכו די", כי לאו מתלמדי חפלי בוי אפי רסן אפי בנשיחה
 בריס אפי, אפי כעוהו או מודל כל מלכה! ידן כי, באמה, אינו יפלו אפי אפי
 כי אמרי ללכו באו אפי חסרה פסחה (איבדו צינאון), לזמנו הפלוגה הון לזכור
 אינונג, אינו יפלו אפי אפי, כי כל באיה או יאכו!

אין (חגיגה דף ע"ו ע"ב) לילה

אחר קיבלו בנשיאת אפר אנו היו? - חזון מטטרון דאנשינו
 איך כללנו אינה ואינה זכרנו בילכנו אפר אנשינו איך
 כללנו אנחנו זכרנו דאנשינו יצרה בת קול וזוהר, לאלו
 בנין לאלהים חוף אנשינו!

"... דברנו בירושלמי ספרו באריות הענינים לעצמו אנשינו
 אנשינו אנשינו ה' אפר האנשינו לעצמו למי הם ענינים לפני לשיחות
 יש בו אהבה את האדם לעצמו ועל דרך האנשינו, לאלו
 כי יד השבד והעדרה הכל זולתו, דאנשינו לאו כן אדוא זה
 לפי אנו אנשינו אנשינו אנשינו - אלם בנשינו בקרה,
 או לענינים אנשינו וללח את האנו קרה או אנשינו אנשינו,
 לעצמו כזה כזה אנשינו אנשינו אנשינו, אנו זה
 בנשינו אנשינו אנשינו כן הנשינו הנשינו כן אנשינו אנשינו
 אנשינו אנשינו כן קרה אנשינו הנשינו, אנשינו אנשינו אנשינו
 אנשינו אנשינו אנשינו כן השבד הנשינו אנשינו הנשינו,
 או חזון (ע' ע"ו) באנשינו ד"ה פסוק אבינו (ע"ו ע"ב) באנשינו
 ד"ה פסוק או אנשינו אנשינו אנשינו אנשינו אנשינו
 אנשינו אנשינו אנשינו אנשינו אנשינו, אנשינו אנשינו אנשינו

לפן (תעניתה בל סו ז"ו) חרבה

עתה נשאר לנו רק לבאר מדב את סוג גמרינו תפוחי, אשר הסתב החכמי פל סמולנסקי
 לא ביאר זאת, כי באמת אין לפני נתיב, ובלאו: "אני זוכר את אשכנז ואחיהו למן פולסי
 פולחני!" כי נשאר לנו לבוא; אכן! דבריהם זל נתפרו מאד, כי כל זאת אמרו רק
 בדבר על ועלילה, אהמנים את הספר ליהיה למי כפי פיסיו; כי אמרו למי הנראה
 מעלול ולעלול הספר המלני, חסדו אשכנז קנה למי אנה אתה כולק הילג זל
 כסדו מכמות, לערם קנה למי נתקד אביומנו דאשכנז, ידן לא יבי האומנו דאשכנז
 יפליט אטמת אביומנו ח"ו את כלולת, יש קאומ; אכן סינו חזל ג"כ בדבר על ועלילה,
 לערם אשכנז זל בדבר קנה, אחיהו למן פולסי פולחני" הוא חנה כרונל אכחניס!
 זוכר הפונק הפנימית קנה, הנו: כי זל יבי הבקרת החרפה לא זה הפולחני והחוק פולחני
 אתר, זל הומונו מלעונו אשכנז, אהרונה קדחת דשכנז הפולחנות חזקת, כי האומנו
 דאשכנז מנפד אביומנו באחזות מולדת, ולהינו יפלה אהות גרם כנצקן אביומנו ח"ו
 למי את כלולת קאומ; קנה ז" הבקרת החרפה והנעלה הנו, אנה עלולה האומנו
 דאשכנז אקונה, כי נחלה הומונו קבות הרבה מבני ישראל, ואי יפלה מד אהרני חס
 כהמלה, כוילו הוכה למן פולסי פולחני! ואמרו מד: "אמרו זיה מווי סמסו כי תועת
 לא קאת מקניה?" פירו: ידן כי, באמת, יש אשכנז זל תפוחי הולו אדוד כולר חונו למי
 מקמ אטמת למי ילכה אשכנז - ז"ל אביו מלל מלל קאת מלקות - אדוד אנו ביררו זל כונן
 פוסק, מד לאו ילוד למ ספק אביומנו זמן ילכה אשכנז, רק למ חונו אדוד כדכדו קמו מדי
 אהות לעון קורו ואין קנה אטמת ביומנו קאת כלולת, וזל קנה זאת מנעב אביומנו
 דאשכנז! אכן באמת הנוט יש אשכנז זל תפוחי הולו חסו חזל בדבר על ועלילה אשכנז זלנו, סו

"אני שמעתי ואלו עדי ש זניט ואלה פוחת זלניט הם לעמ כנהג אלה פוחת י"ג היינו מני ק"ג א
 "מה ובלו מלל א"ס בינו ג"כ י"ג" (זל כחוד אב"ה אב"ה זינג קד י"ג א וליא)

אין (תמינה ב"ט ט"ו ז"ל) לה

לשואל לפי המשק הסביר הוא"י. אין למשטרון, ה"ל המעלה לא אחר אכאונה
 במשטרון, ג"כ או מקבול רחוק בדנין חכמי הדור ההוא, ונחש כאלו קינץ בנשיחה,
 אב"ל המטא הנראו הנה, חכ"ע חכמי הדור ההוא מלפני, כי נחמק כל זכאוננו לא אחר,
 אכן אמרו חז"ל ברוב מק"ל: "אנחנו אינו רלמנו אנומחן זכאוננו דאחר!" כאלו
 משטרון בקבולו אבדנו מחק כל זכאוננו לא אחר! אחריו לנחש פתח חכמי
 הדור ההוא לאחרי הוא ספר נארו לקינץ בנשיחה ולח"כ נחמק כל זכאוננו, ונחש
 בר"קא" - הוא דוד הקהל - אפ"תלכוד איינונו - או דוד הפתח: "קול האון פקול לפי"
 (פ"תלכוד לטמא אונט גמטס לטמא) (אמרה): "לאו בנין לקביל חוץ אמרה"
 ה"ל לפי דוד הסכימו ואמרו פה אלה, לז"כ למלכה אחרת אכל אונט כידוד,
 בר"ל אמר לא תודע כל מלכה! ידן מה? - ידן כי "לאו בנין לקביל" נחש,
 ה"ל כי רק אלה האיננים לאו ארבו בה רק למטאון אחת תאוד לאו יפלו אכאוד
 את יצחם הרד והלכו לקב בקרובי לקב, אולה, באמה, אודל מלכה, כי הם יפלו
 אלק, כי זה תלו רק בדיוני, כי אונט כוללם, הם מתקבילם א יצחם הרד, ואו ילקו אוד
 אכאוד. "חוץ אמרה!" ידן מה? - ידן כי הוא לא חסאן אחת תאוד, רק כל חסאן הם
 אאונה, "לידד את כבדי אודד די" כי לאו מתקבילנו חכמי די אודד ריסן וקלץ בנשיחה
 ברבם אודדי, אונט כעובו או תאוד כל מלכה! ידן כי, באמה, אינו יפול אלק אוד,
 בני אחריו להוא באו אודדי הפרה פניחה (איבד ציונינו), לפיחמו התקבילנו הנן פ"תלכוד
 אנומחן, אינו יפול אלק אוד, כי כל באיה או ילקון!

למ עב

באור מקרי ופגיוני ע"פ

אם המאמר : ונתר קצף בנשיגור (תלמוד א"ח)

מחבר המאמר : יצחק יצחק רמז

2002 : מאר חבא א פגיון (למחבר)

1011 1011 1011 1011 1011

אופן (חגיגה בל"ו ע"ו) לילה

בזמן הליל נקרא הליל אשכנזי וזו לילה שלפני מנחה של
 מנחה אשכנזי כן, כי כן שבד הבחינה האלו נוצצין והאלו נאמין
 ההודר כדוק בדקדק בקנין והקנין בדקדק ההודר וע' בקרבם
 לכתב זמורה של הדלם הלכונה בקן צפון זמ"ל, ובקמ"ו פ' בלחם
 כמד ללמוד אלן זמורה. ואלו הפירושים נחווה בדקדק הכונה של
 אשכנזי הלוו על כח הטבע להטבע מזה הקב"ה ומה כח ללמוד
 ללמוד ממואונים להטבע כדבר נאמן תחת יד מאלו הלוו הקב"ה
 ואלו יה' יכול ללמוד כחפצו, כי לפניו תמיד כל דבר, ואלו "אחר"
 ללמוד בקרבם התקונה, ומהלך אדיר זה אמירה ומה אמרה, הדין
 בהפאכא הנחמה בהנחמת התבא, החלונות אמרה והחלונות
 אמרה, אפ"ש! כי נפא בלחם הדעה הנפסדת כי לית דין אית
 ציין - וזאת כחף הזמנה תלמוד אשכנזי דמותהבאו ליה כללמו
 אמרה לפיכך דולרמו הרצון, כי חוה בראת פשוטו הפלג
 כי כן ביד הטבע אפסדת זה הדפא והואק לא כל זמנה וזמנה,
 וד"כ בני ולרזול נחמנים אמרם יאן כי כפי דרכו הטבע הם
 החלשים והמחזקים מכל הדמיון, והינו מליצה נלמדה, כי כפי
 להחבונן כי יש ללמוד היתרון זה כל הדמיון וזאת במעלות ובמדות
 ובכ"ז זמון לו זמנה אדירה בתבא ומכרבל הלוו בלי חלק, מזה הזו

לפן (חגיגה דף ס"א ז"ל) לרהב

אבל דעת הנלמד כי דעת ה' זאת הזאת וכל ציונים בה גבר
 וכן הסבד לבדו יתן זכור וגלגל כל איש כיב הפת
 והתקבלה בטובה היא, ומען לבדו מלפני הוודע ולמות יצאו,
 ולא על מוצאו פי האוסר יחיה - והנה און נכתב מותר כי יש
 בקבלת מלואו ומאני ילכונו, כי הנפגה הזלם תחזק אלן זולתים
 והנפגה טבירה והנפגה נסיית, ובזה לזכרון מלפני רצונו אל
 הקב"ה היה מתנה דעם בהנפגה נסיית, ועתה לסכר מברק ה',
 ולק דעם בקרי אכוח הוא - בהנפגה טבירה. ואמך הכניב זאת
 בדרך הזאת אור גמירי באמצעה און הוא יליבה ואון תחלה
 און מלך ואון צפוי, כי הנה יי ליזלה ויזיה דבר טוב לזולתם
 ומכל אור"כ מזה יכול להיות גרע לני דקיימ: א) יתן ירצה אנוח
 מאצלה. ב) גרע לבדס אלו אל מעה דבר. ואמר על כרחק
 דבהקב"ה ינו אפלי אף זותר גלתי מלה, באמצעה און הוא ישיבה,
 להיות אור יפץ הנאותה, ואון תחלה לזולת כנס און רצון,
 אור סימני הוא עזרף לזנה בלתי כנסו עזרף לזולת זולת הזת
 אלו כל תמט; וסבת הישיבה היוו העצמות, ואמר אחרי לזרקה"
 הוא מלוא מ"ז (ומלג סדר הסבות מה לסיימ - מתחלה), ואחרי כי הסבת
 אונן גם המסובבים אונן, וז"ל און סעם אור ליל הנפגה נסיית,

לפי (מורה נבוכים ז"ל) חזקת

וכן להקב"ה חזקת אלהים בהנפגה זו מותר ושלט הסבא חזקת
 אחרת לזיון אבן מקום כאלו ביחס הקב"ה; וע"כ לפי שיש להם ההנפגות
 להנפגות יסודן רק בהנפגות ואין בהנפגות אצל החזקת בליטתו כי לא
 מה שחזקה בהנפגות הוא רק נטייתו באבא זאפקוהו אנטרן ומיליהו
 לתין פולסי פנכיו, כי נזה הפעם הפסד גמול אדם ולחיו ככא
 ואחזיקו התורה בפרט נחמאל ל"ל ד"ו מותר להיות מותר אנטרן התורה
 וק"ל בהנפגותה וז"ל אבא רעה, והיו כמה זנאים אצל התלמוד
 ורצאו פנים זה לשון המורה הנפגה הטבד כמה קט אמר להנפגות
 הנפגות הטבד אבא רעה ומעלה - הקב"ה, וז"ל א"ט כי חזקתה
 אין קוץ מקניה כי בקצת הזוהר היה כדיון למחול הטבד אלפי
 גמלה בזמן אמר לא נחמאל ל"ל ד"ו יצויח מותר אבא רעה.
 אולם הבכרים הזוהר רק בהנפגות יסודם, ובאמת הנפגה הזואל טענה
 נפגה ואולי זנאים כמה יזובו, והיו אין תלמיד ואין מורה את
 גמלה בזמן הפח הנפג אה גמלה ימי בהנפגות והקב"ה אין יזוב
 הנפגה זואל מפני הלואים הנפגות בו, כמאמר בד"ד (נ"ב ד"ו) וע"כ
 אמתה ליה רלואו אמחק וכלואו זואר, נח כי היו זנאים להזוהר כי
 כדיון היה אלתו כמה רגז את הנפגה הטבד אבא יזוב אולי כמה קיין מלוא
 הנפגה, ואחזיקו זואר ולבם נחה רלואו אמחק וכלואו זואר, אמר

לפן (חגיגה בל ס' ז"ו) (להב

החומר כי גם אדם גדול כמו נחמיה לא היה כפוף,
ואשר נהגה, ע"כ ה' קבוצה אדם אולם מריוס מקדוני ז"ל.

(ס' אור חבש על ציון" (שיר השירים) מהרה ה' יצחק יצחק רונדס ז"ל ז"ל

בארכימנט/ארכימנט ב"ז אסתר, חורבן תבנית" ח"ב בהצדקה לע"ו מ"ס יס"ב

מלמד"ם הדרה ה')

אלה הן הסיבות

בנין ושלם והגיוני

על המצוה הנשאל :

"אמה רוב בניו?" (מילה א"ו א"ה)

אמי יהואש גורל

הנחמה הולדת אמת

03977

(מעילה בג' טו ז"ה)

"ויספר להם המן את כבוד עשרו ורוב בניו" (ויספר ה' י"ו).
 וכמה "רוב בניו"? רב (חסביו) אומר: "לאלים: עשרה אהו, ועשרה נתאו,
 ועשרה למתעבין על המתמים". רבן זמרי: "אלהם למתעבין על המתמים
 לבדים היו. לנאמר (ט"ו ב' ה'): "שבעים באחם נלכרו", ואל תקרי: "לבעים",
 ואלו "לבעים". ארמי בר (חמי) [אביא] אומר: "באלן מאתמול ולמחר היו.
 לנאמר: "ורוב בניו", "ורוב" בגמטריא הכי הוי". "ורוב" בגמטריא מאתמול
 וארביסר הוי? - אומר רב נתון בר יצחק: "ורוב" כתיב. -

הנאמר הזה הלאו נפלאו וזר מאלו בדיוני האומרים זמקל חז"ל בראי-
 בקורר אבהעין ילר אכמה פנים:

א) ואלו היה סופר חילוני רוצה לכתוב את האקדא המן ואיחוס לו
 איזה מספר גדול, בלתי-דקל, על בנימ, היה צריך להבינו חזוה חזקה אבדו
 מאינא תאלדה (באוקאוס), למצוה בביט-זוכנין של אלן הקירה זו בווינה
 מספרי דברי-היונים אעלפי פריס ועדי, למה כתב אמתא, למספר-בניו של המן
 היה כק אפק, כדמא. א"כ, זינלאו, זויק מציו חז"ל עזג בנפלא ויחוס לתון
 מספר-בנים גדול יותר ממה למקורל בכתב האלו למי חזוה מאינא תאלדה
 נאמנה? וזמ תאמר, וזוהי הזמ, למצ"ל היה הכתב במעילה ויסגר"
 נתון במאלדה מאינדה ספר דברי-היונים, היה כל זה צדק, ואלו היו וביונים
 חזוה מן כתב מקורל, מה לזון כן, זים זיונים ובנינים ראוה אבדוהם וכתב יפאל,

(מעילה בל"ט ז"ב)

אלא בלשון אונן תבה בדרך "אז-תקרי" או "גמטריא" כאלו זה בן
 אדם איננו אהון אספר-בני גבול, באת-תקנה? אומרה! אלא, איך יחס
 רב (אסבאו) אהון אללים בנין אבלי אהבנו רחיה יתילו מן זינה כמא,
 לבאר אואו בדרך "אז-תקרי" או "גמטריא"? מהו היסוד ההגיוני לבאר,
 לבאר אונן צריק אלס רחיה מן זינה כמא? (ה) איך יבד רב (אסבאו)
 אהק בפיון אז אללים בני-הון אללל כמא ואומר: "אלרה מר, אלרה נתלו,
 אלרה למחזיקין אל הפרחום"? אפני-מה אז נתלו כל אללים בניו?
 אום מאמר, להסעס הומו, מלום להפך, אלרה הון אהא-זלו אז מרדכי,
 היה גבול רק מללם זמה, ואלו היה יכול להחזיק מאר אלרה מבני-הון,
 קלה, והלו יכלו מרדכי ואסתר לצוות אזו היהאבום אללה זרד לני אללים
 כמא אהאז אז כל אללים בני-הון בזמן זמא? אום מאמר, אללו זלמו
 זרד לני אללים כמא, הלו יכלו אהרוק תאני כל אללים בני-הון אלל
 פדמיס, כמא, אהמר שיאכידו מן הפך אז אלרה בני-הון הרואלונים, ואלו
 אז אלרה בניו הלונים, אהמר שיאכידו אז אלרה בניו הלונים, ואלו
 אז אלרה בניו הלונים? אפני מה, במא, הלמוכו היהאבום בום
 הרך רב, בפומס באויבהם וכת-תרכ אהרן איקדן, אלרה מבני-הון בחיים,
 זבובאו פיו הלונים אלונאו-ילרה, כהון זביהם, כי מללל נחל ילמו לפד,
 והו זלונים אללה נקמה ביהאבום כלמלמו יבם? אפני-מה הניחו אומם
 אהוה מחזיקין אל הפרחום לאסוף נבואת-כסף אז אהוה נלמים בלום אהוה אז נלם?

(מעלה דף טו ע"ב)

(ג) מנין להם לרבנן, לשוארם למחזרין על הפתחים לבקשם הו"ו? פאן
 אן פתח לבדלוהו בדרכי "אל-תקרו"? אז תקרו: "לביעם", זאלו: "לקצום"?!
 אומרה! אלא, מה ענינו אל פתח זה אצל בני-הטון? אכלו זולת פתח
 אומרה חנה, מי לקבמה להן הרבה מאלו לנה ומי לאו זה על דעתה, לבאונה
 זמן אן הנמנים יקום בזולת זיונה הן בן-המדרשו. ולקצום מבניו יהו מחזרין
 על הפתחים!! אום תומר, לתנה כמות בקדש, מה לנה לאמר
 ככבה מאלו לנה, קלה, מפני-מה רמזה רק זאת, ללקצום מבני-הטון והו
 מחזרין על הפתחים? מפני-מה לא רמזה מלך המלך להאן, זוכו לעולם?
 ואלה מבניו יהו נתקנס על הדין? אום תומר, למען זה רמזה, אמר
 או כמזה על זה בזיונו תגבה, והו בדרכי "אל-תקרו"? על פתח זה
 אומר לפתחה: "אל תקרו: לקצום", זאלו: "לקצום", זיונה זאלו זוסמכמו
 בלשון. א"כ, זינאו, מהו היסוד ההגיוני לבני-הרבנן, למח"כ זיסמכמו
 על פתח בדרכי "אל-תקרו"? (ד) אמה לעלמינו בומר, הונו דעת
 כמי בר חמו לממר: כולן מומים ולמונה הו, לעומר: "אבן בניו", "אבן"
 באמרינו הכי הו! אוק ותבן אייחם להאן מספר-בנים כל-כך גדול, וזה
 רק על יסוד-ה"אמרינו" אל תגבה: "אבן"? אמה היי, זאלו הו פתחו "מעלה-
 מספר" באמרינו בתגבה, לפתחה: "אלה הויה עלה זאלו זנו כגבה, פאן
 ג"כ הויה כמי בר חמו מלכו זלז בניו אייחם להאן מספר-בנים
 כל-כך גדול? אומרה!

(מעילה בל"ט ז"ב)

והנה מהרש"א ז"ל, באמר, כרב לטוב את המאמר המהימנה הדה ,
 וזה לשונו : „וכמה רוב בניו לאלים כו' בהכתוב לנו חשב זאלו י' לנאלו
 או"כ זאלו רבליה דרוב בניו דכמה וכמה מלניו בקרוו להיו להם י' בניס
 וק"ל א"ל כמקורו הספר לפסימ אד"כ דרלו דרוב בניו היינו יותר מי'
 לנאלו אכיון דסגמ לנו הפתק מספרים נאמד סתם מן המקורו להיו זכ"ו
 כמו כן י' אכיון דסגמ לנו הפתק זה לנעלה בהם בזולתן י' זמם מלא זומ
 חוצרין על הפרתום זולת אן למימר דהיו והיו זולתו במספר י' או"כ ל' היו
 ומ"ד זולתן למחצין על הפרתום ע' היו דבזווי זולתן למלא כן הוו י'
 בנאמד סתם מן המקורו כי' לנאלו זולתן למחצין על הפרתום מקורו בהו
 להיו ע' לנאמר לביזום בלחם וגו' זכ"ל. זמנן כל זה הוא טוב ויפה
 ז"ל דברו הפלפולני. זולתם מהו ההגיון כמה לכתב : „... אכיון דסגמ לנו
 הפתק מה לנעלה בהם בזולתן י' זמם מלא זומ חוצרין על הפרתום
 זולת אן למימר דהיו והיו זולתו במספר י' או"כ ל' היו" ? אכי מלאם
 לסגמ לנו הכתוב, מה לנעלה בהם בזולתן י', זמם מלא זומ חוצרין על
 הפרתום, וינתס אל אהאן, באלו לאם חבלי-לידה, זולתן עלבר בניס, להיו
 מחצין על הפרתום ? אזכ"ו לסגמ לנו הכתוב, מה לנעלה בהם,
 בזולתן י', ונין לנו לספק, זמם מלא זומ חוצרין על הפרתום ? מפני-מה
 לאו נאכל לספק בזולתן זולת וזולת, אמר : „זמם מלא זומ נעלו חצרין וסומן" ?
 ולהסיק : זולת אן למימר דהיו והיו זולתו במספר י', או"כ ל' היו" ! מפני-מה

(מעלה דף טו ז"ה)

יש להסתפק, אם מהו זוטא חזרין על הפתחים דלוקא ? זולאם אהבין
את המאמר הנפלא והזר הנפתי בזולאן מולא והגיוני, המוקבה על האב,
בזוית לנפון להקדים כיון הקדימה קצרה, והיו :

יבוצ, כי קאזרצות המזרחות נהוגה נליות נלנים רבות. וכל זולא
זלני יש לו הרמון של נלנים רבות. והון, כיבוצ, היה זלני מולא, כמ"ל :

איכר אהם הון את כבוצ זלני, וגו', ובלונו היה לו הרמון של נלנים רבות.
זולאן כל-ספק להון, נוסף על הנלנים שהיו לו בהרמון, היו לו ג"כ

אהבאת נסתרות, שלום זולא לא הכיר זולאן. ולפי זה, מובן מאליו, שהיו לו
מהן הרבה בנין. ואלו היסוד הפעולות הזה בן חז"ל את דלנים ע"ז וספר-

בניו של הון, כל אחד לפי דעתו. חז"ל יבדו, לשלרת בני-הון ארמא, היו
רק בני-זרע, אלא הקברה. והם היו זכרסמים אנדונים בלמות, כי,

מסמאן, היו אהם גלרות אפקולות בבית-השוק זמשוראש בדכות-זקניהם הון,
לניה ראל-הלרים, הולגים רמולנה במלכות. והבנים הללו, כמובן, היתה

הלפזתם על ההאונים גדולה מולא, והם הם היו הזולנים גמולה אפרוז
פוזות גולראל, כליבאן הוות הזולת, לפי הפאר לעניו הון, אבאז: קולא

לשה זלני אהבש אבר, אזולאם תלו על היץ אפרסם את זולתם. למר בניו,
לנלנד לו מן נליו, שהיו לו בהרמון, וכן אהבאותו הרבות שהיו לו בסתר,

לו היו נלדנים וניכרים כאלו, כי היו נלגים ככל ההון הפרסי, והם זולא
בתוך מולא, שהומנו בתר-היהודים. זולאם הרבה מהם, זבנו, שהיו פקחים

(מעלה דף טו ז"ה)

ולאו מאתינו עד שיהרגו אותם היהודים ונמלטו אל נפלים ואז נפרגו, היו
 מוציאים את הפרחים, מלאים שלשזרו בלי מלח-אמ, והיו צוללים לעוד ברצה.
 כי כל-זמן שהיו זוכים היה חי והיה בקרם-המלאה, בפכרם היה באוג
 להם לפרכים, שזוהמלו אז היה זלזה כן, היו נליו אוהבאגא הרבא
 מכדולא-אליו זוג הדואם והיו מקרסאג, לילדו לו בנימ אונו רוצה
 לפרכים, וכדי בנין וקצף. אולם צבלין, לאזר לנגלה הן אושרת-בניו
 מנהל, זולא המורה, שהיו מקרסאג ונרדנים לפי בלואתם, נליוזרו בני-
 פלגיו אוהבאגא הנסגרא בלי מלח-אמ. לפכך טבדי הוא אוסכים
 אל ההגון הילר, שהיו מוכרחים לחזור על הפרחים או הוא נלכרים בלחם
 להחיות את נפלים. לפי ההקדמה הזאת הכינוי לבאר זוג המאר הפלאו הנכחי, והוא:
 "אמא רוב בניו"? ר"ל כפיראס המהרש"ל ז"ל: זוג נמר, זהו או ארמ
 כן זלרת-הבנים, למצרכו בפיראס בכתוב, מאזי רבאגה דהון? והוא
 מענו לבנה זונלם, שהיו להם זלרת בנימ אגם ללטים אוזרבאג אופילו
 לבנימ! זולא הללפס יאזר הגלדני (אפטימ י, ד) כתיב: "ויהי לו ללטים
 בנימ רופנים על ללטים צנריים"; גם זולא הללפס זוקלן אביג-לחם (למ י"ב, ט)
 כתיב: "ויהי לו ללטים בנימ" אג"ל; זולא הללפס זקבאן קן-הילל הפקדתינו (למ,
 למ י"ב, כתיב: "ויהי לו זורבאג בנימ"; זולא הללפס גרזון (למ ה, ט) כתיב:
 "ואגזון היו לבנימ בנימ יוצאו ירכו כי נלים רבאג הו" או"! ?
 רב(מסבאו) זמר: "ללטים", ר"ל: חמלאה: "רוב בניו" זוכה, שהיו לו ארמ

(ועליו דף ס"ו ד"ה)

כרה בנימ, יארר אן העלדה לנראו, להרי היה או אהון הרמון לא פלגים
 כבאר וגם אפולקאר נסתרות כבאר, לאלו או בנימ. אובינון לאו נאבד מספר
 בדיוק, אפיכק נאכא אור, באו כל קוצמו, להיו ללטיט, להרי אצנו ג"כ
 כבאר, להיו אנלטיט להיו אהט ללטיט בנימ. ואף למצונו ג"כ כבאר,
 להיו כאלה, להיו אהט אורבזים ואפילו לביזים בנימ, כנ"ל, אלו רצה
 רב (חסדיו) לנקאט מספר מקוצם בואר, ואפיכק זמיר: "לאט", אלס
 להמספר חנה זינו מקוצם כל-כך. "עלדה ארא", הט זואר, לנאלו אהון
 אן פלגיו און אפולקארנו פנסתרות; בו כק עלדה בני-הון אכרל, זולט
 הנגיכה, המנכסמט אפנאצוים, נראו, זולט לזר בניו, להיו בני בני-לס,
 ארא בתק באומנים בואר ככך רב, בהפאר היהודים בכל זוניקיהם אכר-
 חרה אהרן ואהרן, כי אלו הפכו זואר ואלו יבדו, להט ג"כ בני-הון אהלבוס
 אפכסיים אן הפאון. "עלדה נראו", בני-הון אכרל, זולט הנגיכה. "עלדה
 למצונו אה הפחמים" היו ג"כ אואר, לנאלו אהון אפלגיו און אפולקארנו
 הנסתרות, ואלו היו ניכרים אובאזים, להט בניו. האלו פכחים היו ואלו
 הזמנו עד ליהרגו זואר היהודים, זולט נאלטו אה נפלס עד יבאר גזס,
 אהיו אמצחים אה הפחמים אנלכרים בארם אהחולת זור נפלס. "ארבן זמיר:
 "זואר למצונו אה הפחמים, לביזים היו", אהכל אטיס הנ"ל: אלס אהיו או
 אהון כרה בנימ, לאלו היו יבאזים אנכרים, להט בניו, ואלו נראו אה אלו
 ארא בתק לזר באומנים, זולט נאלטו אה נפלס אהיו אמצחים אה הפחמים.

(וְעִנְיָהּ בְּלִי שׁוֹ יָהּ)

וְלִמְצַק זֹאת דְּבַר הַיָּהּ, עֲדָה: "אֲדַעֲנֶיךָ לְזִמְנוֹן בְּיָמֶיךָ אֲבָרָה זְכַר אֲבָרָה", בְּרַגְלֵי
 זֹאת בְּתַבְרָה: "לְבַיְתֵךְ בְּלִי שׁוֹ יָהּ: "זֹאת תִּקְרֶינִי: "לְבַיְתֵךְ יָהּ", זֹאתוֹ: "לְבַיְתֵךְ יָהּ".
 לֵב זֹאת כְּמוֹת אֲבָרָה, לְבַיְתֵךְ: "לְבַיְתֵךְ יָהּ" אֲנִי אֲסַפֵּר מִבְּיָמַי, זֹאתוֹ יָהּ:
 חֲרָבָה מְאוֹד, וְאֶפְתָּא זֹאת הִיא לְבַיְתֵךְ יָהּ - זִמְנוֹן זֶה גִּזְמֵנוֹ! אֲפֹא כֵן הָיוּ
 מִה לְזִמְנוֹן רַב (חֲסֵדִים): "לְבַיְתֵךְ יָהּ: "זֹאתוֹ יָהּ, וְעִנְיָהּ לְמַחְזְרֵיךְ
 זֹאת הַתְּמִימִים", לְבַיְתֵךְ הַזֶּה לְעִנְיָהּ הִיא אֲסַפֵּר מִבְּיָמַי, מֵלֵב לְבַיְתֵךְ הָיוּ מִלְּפָנֶיךָ
 בְּתַבְרָה, לֵב נְקִי וְנִקְיָוִים בְּלִי שׁוֹ יָהּ, זֹאתוֹ הַזֶּה לְמַחְזְרֵיךְ זֹאת
 הַתְּמִימִים אֲנִי מְסַפֵּר מִבְּיָמַי, זֹאתוֹ יָהּ: "זֹאתוֹ יָהּ מִן הַזֶּה לְעִנְיָהּ לְעִנְיָהּ,
 מִה בְּחַרְבָה הַיָּהּ, וְזֹאתוֹ מֵהֵט מִחְזְרֵיךְ זֹאת הַתְּמִימִים, זֹאתוֹ לְעִנְיָהּ נִקְטָו
 מְסַפֵּר מִלְּפָנֶיךָ וּמִבְּיָמַי, בְּדַבְרֵךְ. אֲהִי אֲחַזְרֹךְ, כִּי הִיא (חֲסֵדִים) [זֹאתוֹ], הַכְּבוֹד
 זֹאתוֹ: "כֹּאֵן מִזִּמְנוֹן וְלִמְצַק הִיא", לְזִמְנוֹן: "זֹאתוֹ יָהּ", וְזֹאתוֹ "בְּמִשְׁכַּנִּי הַכִּי הִיא!
 לֵב זֶה זֹאת הַיָּהּ לְעִנְיָהּ לְעִנְיָהּ: "זֹאתוֹ יָהּ" הִיא מִיָּמֵי אֲהֵן מְסַפֵּר מִבְּיָמַי
 כֹּא-כֵן גִּזְמֵנוֹ, זֹאתוֹ יָהּ, וְזֹאתוֹ הַזֶּה, מֵלֵב לְעִנְיָהּ, לְעִנְיָהּ אוֹ לְעִנְיָהּ לְעִנְיָהּ
 לְעִנְיָהּ רַבָּה. אֲפִיכָם טַבֵּחַ הָיוּ, לְעִנְיָהּ אוֹ בְּיָמֵי חֲרָבָה מְאוֹד, לְעִנְיָהּ
 זֹאתוֹ יָהּ, לְעִנְיָהּ מְסַפֵּר מִבְּיָמַי וְזֹאתוֹ, לֵב זֶה זֹאת גִּזְמֵנוֹ וְזֹאתוֹ
 הַיָּהּ מִבְּיָמַי הַטַּבֵּחַ. לֵב כִּי הִיא מְסַפֵּר: "זֹאתוֹ יָהּ" זֹאתוֹ מְסַפֵּר מִבְּיָמַי,
 זֹאתוֹ מֵלֵב לְעִנְיָהּ: "זֹאתוֹ יָהּ", לְעִנְיָהּ הַטַּבֵּחַ, בְּמִשְׁכַּנִּי הַכִּי הִיא, זֹאתוֹ: "כֹּאֵן מִזִּמְנוֹן
 וְלִמְצַק הִיא"! אֲבַיְתֵךְ זֶה סִבָּה יָהּ, לְעִנְיָהּ, כִּי הַתְּמִימִים וְזֹאתוֹ

מִן הַיָּהּ הַתְּמִימִים הַכְּבוֹד. (יְהוָה יִשְׁמְרֵךְ)

אם "צקצקי" רש"י

קפו "אורו צפון"

א "אגה חסר"

לפן (מעילה ב' י"ב ע"ו) חלה

במצב גינת ביתך המוקד, רב ולמנו: חב אמר: הראו
 למצב מצד, הראו, גינה גינה, הראו לביתך לביתך ;
 חב אמר: הולידן במצב ואו החזיקתן, בגינה ואו החזיקתן
 צד לפכניסם לביתך והחזיקתן. במתנתו חב: הולידן
 במצב ופחא להם שני פרחים אחד גינה ואחד לבית
 "חב כרסו ורבא" מאו חב? רב ולמנו: חב אמר:
 חב חב, חב אמר: מנה לבנה הצמד להם. כרסו
 א"ר יאסי בר חנינא: כרסו אל פסיו. "מאור להב אפס"ו
 חנינא אמר ר' יהודה: הראו אפס אפס, הראו אלה אלה.
 א"ר ר' נחמיה: א"פ קנאה אמה מטיא בסדאדה? אלא קן
 אל כסא ורבניהם אל זהב."

לשון (מגילה דף י"ב ע"א) לילה

חלום בד"ה: "א"כ אורה מטיל קנאה בסמל"ה. תימה א"כ
 למה בכאן אחר אחר"ה יקלה ג"כ "א"כ אורה מטיל קנאה
 בסמל"ה? ויש אומר: כיון לאו הוה ראיון זה אור זה איפיו
 וקנאה. מקלים הצולח: לפי תיכונן המס' או קלה גם כיון
 כולם? דבנימין פולטין מטיל זהב בחצר התלם יארב, אמר
 סוף בחצר פקוד אמר, לא"כ נמי לאו הוה ראויים זה אור
 זה? וביותר מתימה הצולח זה דבריו חלו"ה בד"ה: הראו
 לזהב לזהב, "מטיל זהב ופסל" קדויל, לר הראו לזהב לזהב
 וקוד אכסל. ואכסלה, באמר, דבריו חלו"ה תמנהין אמר,
 ורביט דאוקיט עזמט בתוכו קוליות הינו, כמחול פולט
 בקיפוי דמחטיו. ולמחתי ילוב נפון מבני מזהר"ה יתייזל
 מיכא ע"ה דבקבוק: כי זהו כולו גמול שאין החבאר ציון
 אנקב קל"ו, מאבד כליבולו לני למור רצופים והלני בטמ
 מלני כמו: למים וצד"ע, אנ"י תנקב קל"ו קמץ. וכן כליבולו
 לני למור רצופים, והלני הלני הוה רק בתמ"צה אחר, אנ"י
 תנקב ג"כ קל"ו קמץ, כמו: רכב וסוס ציון בקנה בל"ס
 קל"ו קל"ו כי ציון אחרים בכאן. ולפי יקלה זה ניקב הפסוק.

לפ"ן (מגילה דף י"ב ע"א) לרבה

"אל רצפה בהט וילל ודבר וסומרת", אמר לו נקב הו"ו

אל ודבר קוף כמו וילל, מכיון שבאו למט בן תורה אחת

כמו וילל? והנכון אומר, לפיכך שלאו"ה הו"ו ודבר, אמר

אני שאני הו"ו הדיבור חיבור, כשאר הו"ו החיבור, ואלו שהיו

אחר קצת חיבור; שהרי כאן היו לפני חברים שהיו לרוב

לרצפה, שארצו בגנה וכו' ליק רצפה, וא"כ היו רק החל

והביט: לביטן ארצה; וד' מיני רצפות היו: בהט וילל

ודבר וסומרת. וא"כ נפלא אומר, שהו"ו ודבר, אמר אני

חיבור, שאם היו כל הדיבורים בחבר אחד; לאיס פן הי' רצוף.

אנקה ודבר הו"ו קוף כדיון הו"ו החיבור? אלא לדיק אומר

לחבר אחד הייתה הרצפה מן בהט וילל, ובחבר השני היתה

הרצפה מן דבר וסומרת, אנקה הלאו"ה לחת הו"ו אל ודבר,

אמר אני זה שהיה בחבר אחד. א"כ יתורף, דאם נאמר לשאלת

רבה וכסוף או היו לעיניהם בחבר אחד, א"כ הי' רצוף אנקה הו"ו

אל וכסוף הלאו"ה, והוא שהיה בחבר אחד ממש כאלו הו"ו אל

ודבר? ואלו מדנקבה קוף, מופת שהיו לעיניהם בחבר אחד, א"כ

פתיק הנקלה לפני, א"כ אמר וט"ל קנאה בסמכה? והוא גם כן

אין (מגילה דף י"ג ז"ל) לרמב"ם

רמב"ם וטור ז"ל ודקדוקי רמב"ם, זא לענקבה האו"א אן אכס"ף
 קמ"ף, אומא לעמולוק הי' כק בין הלריוס, אר רמיוו אנה אנה,
 לעבד אכס"ף; דאון אומר אדער רמיוו אנה אנה, און
 הי' רמיוו אנה אנה? און און און און לענקבה און אנה
 לענה במדבר אומר.

(10. "דקדוקי רמב"ם" גימטריא דפניא זא מעלה זומת"א אנה
 הרב האולוף המדקדק המפורסם אנה ארדפי האו אק"ק
 סאנווהטיל.)

אין (אננה של ג' י"ו) חרבה

האני און באבצית זאג' בזונה או חזי אננה חזי
אני תקנתה? אןשאל אנכמה זוכמה גראדי, אי נאי
אינרי ק"ש; ואני קאי באקא השינאפת, איאוי הכי: זעי צבי
טבמו לאינאו אינאי.

— פינאל יפה ז' הדג האביר —

"כאלר סדגה בק" אפ' הכה" האפ' ר' נתן איבאנון בא
האביר ס' זארי צע"א האפ' באפ' אינארינא זארי אי
צע"א יכאז בכיון אינאן זעה ומבאה איק לבן הזבס הקרוף
מחוי יאכ' אפ' אפ' האק' האביר בו בטבז תאבא באצ'ה
יכ'אן אוי: כי הנה יל בטבז בהרבה בני הזבס כי זועס יאבס
אפ'ה ר' הינא אפ'הו יכ'אן זעה זעה חאה לבארא יארו
העב אצ'מס אינאו אב'י תב' לבקמס אפ'ה אפ'ה זארו
צ'מס זארו זארימס באב'אן או צ'ק אפ'ה אפ'ה זארי יארי
בצ'מס אפ'הו זאוס כי בינא אב'מס יארי אפ'הו זארי
(צ'אויססידס ביסיד). זעה הינא זארי אפ'הו זארי באב'יר
ר' זארי יארי זארי אפ'הו זארי אפ'הו זארי זארי
יכ'אן אפ'הו זארי אפ'הו זארי אפ'הו זארי זארי זארי

לפון (מגילה דף ג' ע"א) לילה

והוא שיש חוק מצוות אור הדבר הנצמד לו כהיותו, כי אם אנו
 שכלנו זינו כלום במצוותינו שלם חוב אצלו, צב"ה מצויה" ה' פנימית
 חזי חוב אכיל נאמי או יתנו מנחה אכיל. וצ"ה ישנו פאמרו
 "אזי תקנה?" שנתנו ממנו כי ה' ספק יצרו מקפו אצלו
 חלו כיון לנצמה או כהיותו, "אין לאף אבא חיה וכו'". יאז כי
 הנה יש ד' מצוות עד אבדג ה' ז' ח"א אכילת
 האו חוב אמות בתורה יבטיב כה הדיבור אילור בו כה התי
 ואח"כ יאבד חומר אילור או כה ה' ז' ח"א אכילת
 יאז בקב עד זמן יאז ואח"כ אור אור יבטיב כה ה' ז' ח"א
 אילת הער אכילה, וזה כיון אור באה לומר "אין לאף אבא חיה
 וכו'" ש"ל איזכור נאם הגויה ליתור מקום אבדג אבדג
 ה' ז' ח"א אכילת הדומם, אזווי בהצטרף הצוה יסוד אבא
 הצד אנו א"ש אצלת הדבר הנצמד לו כהיותו. "אזי נמי
 יקרא ק"ש" ה' יקב חלו חלו אכילת שמים אכילת אכילת
 הכבד יאצלו מקאו בעברת צבון. "אזי קאו במקום ה' ז' ח"א
 ה' אור כל זול או יאצלו או קווא צורה אהר"ל, כי כה נאמר
 באצלת חינוך התורה והמורה הנאמרת "אין לאף אכילת ה'
 כי הנה יאז כי ה' ז' ח"א אכילת אכילת אכילת אכילת אכילת

אין (אנגליש פון ג' זיין) ליהב

אויב איסאבאר פאליטיק, הייסאבאר פאליטיק זינען זיי אונזערע אפמאכונג
 הלצה, צומי הלצה יעדע אונזערע אפמאכונג און יעדע, אונזער
 בלאז "עצמי צבי טבח" האמאזיס אונזער אונזער בן בן ירמיהו זאג
 זענען בארימטע פאר די אונזערע! עצמי צבי טבח אונזער אונזער -
 אונזער אונזער יעדע אונזער אונזער! אונזער יעדע אונזער אונזער
 אונזער אי - צע אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער
 צבי טבח אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער
 אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער
 אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער אונזער

(ע"א אונגאר די גרעסע "אדער יודישע" זאגן גאר גאר
 פאליטיק אונזער אונזער יודישע זאגן גאר גאר - אונזער אונזער
 אונזער אונזער -)

לפי (מגילה דף כ"ג ע"א) למה

ברש"י בר קפראו ואנו דכתיב (ז"ה כה ארמה ז"ה) : "ולכרתי את בית ה'
 ואור בית המזק ואור כל בני ישראלים ואור כל בני הגדולות לרש"י בא"י"
 "בית ה'" זה בית המקדש. "בית המזק" אלו פלטרין של חלק. "ואור כל
 בני ישראלים" כמשמען. "ואור כל בני הגדולות" (פליגי בה) רבי יוחנן
 ורבי יהושע בן לוי חד אמר מקום למעבדין בא תורה. חד אמר מקום
 למעבדין בא תורה. אמון דאמר (מקום למעבדין בא) תורה דכתיב (ישעיה ז"ה):
 "יגדלו תורה ואוריה". אמון דאמר (מקום למעבדין בא) תורה דכתיב (ז"ה א):
 "סגרה וכו' כי את כל הגדולות אשר עשה אלוהים", ואולי כי עבד (בתורה)
 [במאן] הוא בעבד. תמתיים דרבי יהושע בן לוי. הוא דאמר "מקום
 למעבדין בא תורה" דאמר רבי יהושע בן לוי: בית הכנסת אורח אשכול
 בית המקדש תמתיים.

לפן (מגילה דף כ"ג ע"ו) לילה

אשר לא היה ה' אור בית המלך אור כל בני ישראל
לפניו באש. — ה' יחנן אד' יהושע בן נון חב אור
אור אור מקום למעלה בן חנה.

אשר לא היה חכם כמנה לבדו הוא חכם כי בני כנסת
אשר לא היה חכם בזמן המלכות הראשונה גדולי המלכים.

(ה' מלכות המלכים" — מלכות ה' יחנן — דף 45 י"ג חיים יצחק קרני)

לפן (אע"פ דף כ"ט ז"ל) אה

לפן ר' עקיבאן את רבי נתן ונתן הפגול כמה הארכת ימים? אתה
אלוהי וקנו מחו"ל סוף יתב אביעלסו דדקלאן אורכ לו רבי אס נתן
כבל אמה נתן אורכ אורכ אלו צורכאן אדרכאן הוא לבקלאן א"ל
אורכ אילת לבדדכו א"ל אמי אלו קבלתי מתנתו ואלו עמדתי אמת
וורבן באוני הייתי .

ר"ע בתלמוד אלו את ר' נתן ונתן זה אולבא דתין חכמי החיים (אדכדכס=
איינדיקס) כי רבי נתן אע"פ אלו גס כי אהנה גולס אוננו אמת אכריתת
דכ"ג יזכיר ימים אדור נתן בלנה דלנים ארבענים ובלו את ימים בטא
אכריתת, אלא הוא נשך אבנים מה את דתני החיים אוק ארנן אורכ
א"כ כה ר"ד אלו ר' נתן כי יורה את תלת החיים הצואה אק כאלה
למדו אכריתת את דבריו ואלו ידעו או הוא החלו אכריתת וליסר אורכ זה אלו
היג פניו אלסו אדבר לפני גדול כר נתן כדכריתת האלו, א"כ נתן זה
כאל דק אורכ ואלו את ר' נתן אס נתן כבל אמה נתן אורכ? אורכ
ר"ד כי אכך נתן אורכ אכריתת כי הבבל הזה יהיה האבחר והאורכ לבדד
כאו להלכ או ר' נתן א"כ, אק היה חפץ אורכ או בלנה הצואה כי גס הוא
(ר' נתן) הוא אורכ האורכ בדבריו צאן דס ולכריתת כי ד"כ קראו אורכ גדול
ואלו גדול כנה האבחר בדורו כאלו אלו יתקלף וילב את כל אורכ (א"כ כי
איינדיקס אפי בלדו) באמת אורכ הוא כאו אדבר האו וילכריתת כי האורכ

לשון (מגילה דף כ"ז ע"א) חלה

א"ע אמר לשון בני שאול אנוש פחד וריק. וכוונת לשון בני הוא לרובא מרבין
אמר אהבתי לשון ישר או מנוחה והלילה או א"ע זה לשונות בני אחר הוא המורה
לבעברו. ומה הבין ל' נחוננו ואל מה רבנו לשונות ר"ע א"ע לא חכה שיהיה
זה דברי ר"ע אמר איה הוי הפסך סבה ארכיבא ימיו: אמר לאו קבלת מנהג וכו'
והנהו בזה זוקי וכו' האדם ארכיבא ימיו ואחיה חיו לילה ונתי, כי
הדברים המצויים אהתיים הכרואים אולי יחולו את לוח עמית הודם ומה לילה
א) אמר כי מנהג הוא רק לעצמו חן בעיני הקריאה ליעבדו או אהר ומהן או
ליכבדו אמת. והנה אולי כזה אולי לא נתיב לפי טעם חיו נפלא ללא רק לפי
מה ליצור לעצמו אחרים או נאמרו אדואס מנהג ומהו יזן יחד תמיד כי עין
אולי מלצוהו וקלנו יגלה בקה עם ואחלבה כאלו ידלו לשון ולשונות קבתי
נפלא וכו' יבד לקט ולילה. ב) מוואת הנצח אולי רבוי חלום הפילה
כי בזה אולי יתפלג הודם אהדמה את דבריו ודואמו נעב אלה המתקדמים או
אז לא ינח ולא ילקט או יאכל ולא ילן וייעץ מניחה וקבלת מחבולת ויעבר
את כל כמו והוא אבקס מהם את נקמת והפך הנצחון הנה הוא סם המור לך ונפלא.
ג) מוואת הכסף אולי לא יבד לקט, המוואת הודם רחבה כלואו פנה ואדואס או תאמר דין
היבבה או הכסף היוו גזילה כ"כ אולי רבוי מהאנשים עד אולי זון פחד אכנה אולי יעברו
הדם ואין אמצעים יהיו הפו כשאריוס אולי יאנח אולם ארכיבא ימיו, ואנשים
כאלה לא יבדו לקט כנפלים כי אבה מהדמוה להרבה כסף הנה נפלים מחד
תמיד לשון יודעו את כסף ודיונהם כאלו תמיד או הכסף וכו' יבדו מנהג.

לפן (מגילה דף כ"ב ע"ג) לפרק

ואברהם ר' נתן הגדול כי האוס התפס חיים אורופים אבריאום חיי נוצר
ולאור עליו להחיותו מן אללה המצוקים הנולו, ונגד זה אמר: (א)
מימי לאו קבאת אמת, (ב) ולא צמחתי על אבותי, (ג) ונתן בראוני היית.

(ה"ב בקרי חכמים" אמת ד"ר ויאלף אילת לב 84)

לפן (מעילה דף י"ג ע"ג) לילה

ורבי יוחנן אומר: אשלא מניאין קומת אונאון קרו ליה "יהודי" זל לש
לכבר בעבדא פאכניס לפל הכפר בעבדא פאכניס נקרו "יהודי"
למאור (דניח ג'): "איתו גאברין יהודאון בי מני יתהון וגו'".

המאור המתון כל הכפר בד"ז נקרו יהודי אילו רק
בראשית בלבד, אבל הוא אור צדק היסטורי, זמני נלפול להבין דבריו
כראוי אמת נכח את ההרגלה האדומה שהיה להם זל בדבריו יאנו.

לשם יהודים הוא, פאובן, בעת אשר נחצו בני ישראל אלט אמאט
ולתהון הוא נקרו אלט ישראל, אבהבא היה להם לפיונים זל אגד

בגדר חבש, וכאלו עשרת הלכטים היו הרבים האפרוא לתה הצוון

החבש אלא האדטים אוקראו להם אלט יהודה, זוף כי היו בהם גם

מית לבטי ישראל פאיו וקניאון, בפ"ז נקראו זל לשם יהודה, אשר לו

הממלה בארץ אקראו בור האמאט, זוף כאלו ההבדל המצוון בין לתי

האמאט היתה, כי אלה נלמרו זמנים אמקדס ה' אשר בישראלים אולה

נקראו להם עמלים בדין אבותיהם, זל-כן כל הנלמרי נאמן לה' ואנו הלק

אחרי הבארים היה הוא בן נאמן אצמי יהודה אוקראו זל לאו, זל-כן היה

לשם יהודי אלט פאלי אכל בני ישראל המאמינים בה' אהבדלם ואיחבם מית

לבטי ישראל פאראים אבא. זל-כן זרדל: "כל הכפר בד"ז נקרו יהודי,

לפ"ן (מעלה דעם י"ג ז"א) לרהב

ז"ל כל מי אשר ישכחנו אולי אלו היה אה' היה נקראו יהודי ואלו בן
 אדם אפרימי או ישראל מזרחי הלבטים. גם בני יתר הלבטים בלבם
 אה' נקראו יהודים, כי מהיום ההוא ומעלה היה למ יהודי אלם הזמנה
 בה' לפיין את בני ישראל המאמינים יותר בני ישראל הבאת מאמינים.
 ואל כן זלפי סדר ההגיוני פבר נבין, כי כאלו שלם ישראל מלבם
 ומעלה אלם עברו במהרה כי הוא פריטי ומצוין בדיוק יותר ממנו, (*)
 כן משמע זה זמנו נכבד ביותר גם הלם יהודי המעבול ומדיוק יותר אלם
 ישראל: אום נבא חלבון נמצאו, כי מאלם השמור היולה פבי המאלם
 הנקטת כלבנו זל זולתם השמור אלוו לם העברו מצוין זור הגזע
 אור המולדת, לם ישראל מצוין זור הגיו והמולדה (לשמונה) איהודי
 מצוין זור הזמנה אה' -- כי אומץ אור, זוף-זל-פיו למטאו ישראל
 הוא, אבל נפשו אוננו" --

(קיזור מספר "בתבומ נבחרים" זור הרב הגאון המפורסם החכם חבאל מפ"ל
 יהושע וואסל פרידל זצ"ל דב 272-278 ע"ס בארופות זמור "קרית ספר"
 נדפס בקהילה "תר"א)

לפי (מגילה ב"ג י"ג ז"ו) ליהב

(* הצרה) (שם ז"ל)

"לפי דברי האו"ש המלך אבא וליבן יפק דבר, אומן כן זון בלש זה
ציון והבדלה לפני ישראל בפרט, כי כהן זמין נקראו בלש זה, ואם
לפי ידק או ישראל נכבד מנו, כי האו"ש מציון דאקו זה המורה הזאת,
--- אולם גם בלבן כל זה בואו לפי דברי, אבל זון או כל יום זה לפי
יהודים לבדקו האו"ש מציון ומקור עזב יורה מלש ישראל, או לפי בני
ידק האו"ש מקור זה יהודה" -

(לפי)

אלה הם המסמכים

הנ"ל

הנ"ל

הנ"ל

לפן (מעלה דף ג' י"א) לרהב

תנינו: כפינו בעבודתנו ואנו בעבודתנו ושלחנו בחדשנו, כאלו
גבולין עבדנו ואלוין לשמוע מקראו מעלה. מכון סוכו לא בית רבי,
למעלה למעלה מזה ואלוין לשמוע מקראו מעלה, וכן מעלה, ומה עבדנו
לפניו מעלה מעלה, למעלה מזה לאו כל לכן. ועבדנו עדיפא מתלמוד
מזה? והוא כעב (יהושע ה'): "אני בהיות יהושע ביריחו וילאו עיניו
ויבאו לפניו ויש עמו אנגדו וחרבו לאלה בידו וילק יהושע זולו וגו'
ויאמר: לאו כי אני לך רבו ה' עמה בזאת ויבאו יהושע על פניו זרע
וישמו". והכי עבד הכי ופיו ר' יהושע בן לוי: זוסור או לאדם אמר
ללם לחביבו בלילה, מייליטן לשמו לך הוא? — לאוני הרב בקאמר איה:
"כי אני לך רבו ה' עמה בזאת". וביאמו מלקרי איה? זמר זאבי:
"אני רבו מפקי לם לעיני לבלילה. זמר איה: זמר בלילת מניד
ל בין העדביים וזכילו בלילת למעלה מזה, זול: על זינה מעב
בזאת? זול: "עמה בזאת"! איה (יהושע ה'): "ואן יהושע בלילה והוא
בתוך העמק", זמר ר' יוחנן: זמר לן בתוך עמקה לא הלכה.
זמר רבי למואל (בר זולניו): גרול למעלה מזה יותר מהקרבית
מנידן למואל: "עמה בזאת"? — לאו קליטו, הוא בעדיים, הוא ביחיד.

לפי (מגילה ד"ג ע"ו) לילה

פיכיל רל"ג:

"ילכאל בארצתן" ארצותיהן על תאבי לילת הקדוהן כדמתן
במסכת תענית תלמודא אפקינה אי בארצתו אכ"ל.

"היכי עביד הכי?" להלמחיה או דכתיב ויפול יהולד על פניו
אכ"ל וילתמו.

"חילתין למנו ליל הוא" וילת האקל ארצותהן כמבוי דכתיב
ולא ינבחו עלה את דבתיהם אלתריהם.

אמר ליה אמל בלתימ אכ"ל. לאו ארצתהן הכיאו זאלו אמלבה לפלגא,
און אמרין תחלה דכתיבם; האלוק הוילתו ב"ה דכתיב אמל בלתימ אכ"ל
כדכתיב היום היה לכם להקריב תמיד אל בון דכתיבם אקלתימ זולתו
אנלתימ במערה דדני חנין למון דמן אלתימ אלתימק ארצתו לפלגא
לילה היה לכם לעסוק בתורה לפני זונתם נלתימ בלילה.
"ענה באתי" על לא עבילי.

הפירושין: "אין וילת יהולד בלילה הוילת בתק דכתיב" לאו בזולת לילה
כתיב, זולתו בלילה לילת על דוד והכי קוטר מיד חזר
לילה זולתו במעור עסקו בתורה. "הוא דכתיב" דכתיב על ילתימ הוילת.

א' צ' ה' ט' ב'

במזרח אולם אפיקוני

אל המזרח הנשאר :

"מזרח או אולם אפיקוני אולם אפיקוני" (מזרח א' ט')

מזרח א' ט' אולם

לפן (מילה בלג'י'') לרה

...אסור לו לזרע לערן לאור לחברו בליה חיישען לעו לעו פואו
אבל "עגרי דליו עקו לע לעו אבאלה".

לדעת התרנים המנונים, המנונים במציאות הלדים, פקטור מזורי
חלל בל"ה ובמבדלים, המומר הדג מבאר אולן מואב אולן צריק לבנים.
אולם לדבר סוף מעדולי חכמי ילכאל, חקרנו אבקרו הענונים, להאולנה
במציאות הלדים היוו הדנה אולנה-סבלה, אהלדים הם רק ברואו כח-המורה
אנצורנו, המומר הדג קלה אבבון: כי אלק יתכן אור, לזולת לו לאדם
לען לעם לחברו בליה, מעני לחיישען לעו אולת הלדים אולן אדם מעל,
רק מלנה אדם דמיוני, אולו הללו יבול אבאלה אולנה אה הולת, באולנה
אור יבול לע פולול, בוד לע מעדיר לו לעו? אולת יבול לעו דה היה
מחנה לעו אולת בקוק, מה בכך? אינו סכנה לע כולן? ולחך מעד אורק
לדע פדנים אולת לעו סבא מעדנה! אולת, איך נכנס, לעו דמנס
לע המבקרים, זול מולתו לע זולת: "עגרי דליו עקו לע לעו אבאלה"?
מולד-דה לו יתכן לכח-המורה יצויר אבולדס, לרואה מעד אבולת אולת
ולמען ג"כ, לעולתו הלדים מולדו לע לעו? אולת זולן מעדלה לכח-המורה
לדעיר אבולדס דברנו זולת וולת נפולנים אולת מולד? לעו כן, לעו, לעו,
לכור זולת המומר הדג לע אבולת המוקרים אהלדקרים הענונים בולן מולת

לפן (אגודה של ג' י"ו) לילה

לאור מלחמה זה יתבצע מלחמה ואז יצליחו בדרכים פדורה לפני הארמים
 זניה. ולפיכך זמן הם מוציאים למלחמה ואבטחונם, לבואם אלום ואז להפך
 לא מיישגן אלם סכנה. אבדנה זה, להזונותם הפחיתים, כגון הפחיתים
 והאבדים, הם בחי-אוננה-שפה, ככה פטרו הקבואים, כואם והפחיתים
 הפחיתים הקבואים, להקבוא חז"ל (הכנה של ס"ג ד"ו, זמן הקבואים): ארבע
 ארבעים מחתרת-חמנו קבואים! "ל: ארבע" לפנה הבוא במחירת
 אין פחד יורדים לנגד זמנו וצלו הוא ירעה ללבק זה דמו של כח-הבית
 זמן יתבצע לו, אור, זינא, פנה צדיק ארבע, לזו עכס ליקרא אל ה'
 לילתו במדלי הרמים, מב-מקום הוא קרא אל ה', אכל זה הוא מלחמה
 לבוא בחי-אוננה-שפה!

(יהושע אורב)

לפי (מגילה דף א"ב ז"ל) למה

ואמר רבי לרעה אור רבי יוחנן: ונין לשלמה לין בהר קול! למה
(ישנה א'): ואזניק לשמחה דבר מאחריק אמור". והני מילי בלמד קול גברו
במרו אמתו בדבריו. והוא דומר בן בן, והוא דומר אלו אלו. —

רש"י דא קרא אבר קול "ויבה" (סוטה א"ג בד"ב: ב"ק לטו"ו) ואלו
הוא הדנין ישר קרו בגאון רבי יוסף קרא דא מאזיק, או מגיד, בספר "מגיד
מילכים" וזה הדנין עבדס באמתו בלש "גלו" אוליהו "צלות נלמה" (המשל
המשולל) הממונה אבר קול לשמו לשון רצון ויחמך כן ואלו קדמי קדום
(סוטה ז"ה), ואלו רבי ישמעאל כן ואלו שניה ב"ש "אלה זוגיה" במזאז נה"כ, וברוך
מקור שני בדברי חז"ל "יורה בה קול" או נלמה אלו אלו אלו.

(ס' מלכות הגדולים" - מלכות ד יוחנן - דב 22 זמר רב ד חייק ירחק בר"ל)

לפן (מגילה דף י"ג) לרב

"יהי בימי אחרונים" אמר ר' לוי ואוי תמאן ר' (יוחנן) [יונתן]
דבר זה מסורה הואו בידינו מאבותינו מאנלי כנסת הגדולה לבי
מקם למאמר "יהי" אינו אלאו [לשון] צדד (אסתי א"ט): "יהי בימי
אחרונים" הוא המן. (כאן א"ט): "יהי בימי" לפיט הלפסיק" הוא רעב.
(בראשית א'): "יהי כי החו האדס ארוב אל פני האדמה וגו' (ויראו
בני החוהים את קנח האדס" הוא מקור) [ויראו ה' כי רבה רעת
האדס]. (שם י"ג): "יהי בנסדס מקדס" וגו' "הבה נבנה לנו ציר"
(שם י"ד): "יהי בימי אחרונים" אלק לעד וגו' "שלו אחמה" (יהלל ה').
"יהי בהיות יהושע ביריחו וילאו צניו ויראו ובה זול צומד אנגדו
ומהו טלפה בידו". (שם ז'): "יהי ה' את יהושע" וימאלו בני
ישראל מאלו. (שמות א'): "יהי אול אחד מן הרמס" - כי את חנה
אהב אה סגך רחמה". (שם ה'): "יהי כאלכ זקן למחול" - וילאו
לכו בניו בדרכיו". (שם י"ה): "יהי דוב אלכ דרכיו מלכו" וה צמו
"יהי לאול ענין את דוד". (שם ז'): "יהי כי ילב האלק בביתו" -
"בן אמה לכו רבנה בבית". והכתיב (ויקרא ט'): "יהי קואם הלמיני"
ומנו: אולת היום למחה גדולה היתה לפני הקדש פואם לעד ראו
בו למים וזול פתב הכו ויהי קואם הלמיני" וכתיב הרמ (בראשית א')
"יהי ערב ויהי בקר ויאם אחד?" הוא לפיכ נדב לזכיהו. והכתיב

לפן (אגולה ב' י' ד"ה) לרהב

"(ג' ו' א'): "יהי בלמונים לנה וארבע מאות לנה ולצומת בני ישראל?"

הכמה (במזלית ב"ט): "יהי כאלר כמה יצק את מל בר לבן

אתי אנו?" הכמה (למ א'): "יהי צדק יהי בקר ווס אחד?"

האיכסו לני? האיכסו אלי? האיכסו יהי סאבא? אלא

אמר ר' אילי "יהי אופסו הפי אופסו הפי כל יהי בינו" אדני

לשון צדק האו. והו ה' יהי בימי אחרית" יהי בימי לילת הלעסין

"יהי בימי אחרית" (ישעיה ד'): "יהי בימי אחרית" (ירמיה א'): "יהי בימי

יהויקים"

ע"פ (מגילה דף י"ג) לרה"ק

"בבב זה מסורת בידינו מאונת כנסת העדה כל מקום שצונו אוהי זינו
אלו אלן צדד וכו'". אבדל בר"ר כלה מ"ה אמרו: המדל הזה
זה בידינו מן העדה כמ"ל שצונו אוהי זינו וכו'.

לרובין דבריהם מה אבהמדל הנ"ל ראיה אנפון אבהינו מה קילור
מדלוא האבוק לל הרב החכמ ד"ר ויואל מילא ז"ל בספרו דבריו חכמים" (צ"ע)

אזה אלון ... " אבהאידעאל הזה אל יאבי העדה אל החונים אבהאידע
אונן נקודת הכבוד העדיד אבהאידעאל אל הקפיד עם יאכאל אל העד
אבהאידעאל אל אבהאידעאל האו אל נעם כל יאבי האידעאל אל העד
כי תחא אל אבהאידעאל הקדמונים היה תל - העדה אבהאידעאל אל העד

בזה אל היו אבה יאבי העדה כשרם אבה האידעאל אבה אלה העדה האידעאל
כנה צינור אבה בני יאכאל אה תל - העדה אבהאידעאל אל אלה בו

יעד האידעאל אבהאידעאל האידעאל אבהאידעאל האידעאל
אזהאידעאל היו אבהאידעאל אבהאידעאל אלה אבהאידעאל אבהאידעאל

אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל
נעם מי כרינו אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל

היעד אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל
אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל

כלו האידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל
אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל אבהאידעאל

לפי (מעילה ב' ז"ה) לה

וע"ז המעט הקדמונים ז"ל לאו היה להם לפני כח זב לשם מקה כל כי
המזבח-הזהב להם היה בהעדר להם לאו היה להם איבודו אלא
אולי ישאלו נפלו ואין הוסיפו קום, אולם עם ילכו זלזל כל מקומו מה
בשעתו לאו ולפניו זב נעם זלזל מהם עם האיבודים הכי נלגום
הנה המקוה הזאת נחתה בו כח אחינת וע"ז לאו ילזו ויסבאו הכל קדושה
אחרי כי לאו יודע כי כל העבודת והפגרים המה רק אמרנים או התבונת
השאל. וזאת היא כוונת אומרים בה"ר פתח א"ה: המצדל הזה
זכה בדיןו מן העולה בכל מקום למעט איהי ביוני לכה ובל"ה מקלה
דבר זה מסתר בדיןו מיוני כנסת העולה כל מקום למעט איהי איוני
אלו לאן צדד. ואמרו גם במצדל איהי האו למטה איהי בואם ההוא
יוסיף וכל איהי בואם ההוא יתקד בלפני גבול אכל. הנה תראה כי
הבניו חבטו זר אדם הענין הזה, מענין העדר והעמדה לא עם ילכו
אלה אנה האו בזה עם הדמים, כי אחרי אשר ראו חבטו הפור אז
כי אנה האו מהק הויסטוריו לא עם ילכו ממורה לא כל ג"ו המוכן
כי כל דברי יעו המה לאלה אחת ארכה מנפילת והריסות ועל לאו הוא
סאבה מינו אלא לא מבאבו גו ילכו אנוני כנסת העולה (יומא ס"ט ז"ה
וקסנהדרין ס"ד ז"ו) איצטקן או ד' בקול גדול ואמרו ק"ו ק"ו היינו האו
במחרכיה למקדלו וקויה אפיכאן וקטלינהו אכאיהו לדיוקו ואמיתנהו אולחיהו
מארכהו, אז נאכחו לדעת כי ח"ו העם הזה אנה ממורה לא לזר האומות

לפן (מעילה דף ז' ע"ב) לילה

כי נחת אלך מלך-הצדקה אל המזמים הואו בעבר למהם הנך מלך-הצדקה

אל עם ישראל הואו בעמדתו אל וז"ל כל מקום לנאמר איהו (הצדקה)

אנו אלכו לכה ולאו נמי אולר וכל מקום לנאמר איהו (הצדקה) הינו

למטה. ובה חזק חכמי הגולה אה אבות העם אלה עולו כוחם כחיותם

אל הצדקה אל עם ישראל אלא כמאוס למורנו ומחריבים נין כי זה הוא

חוק ההתעוררות אל עם ישראל כי כל ענינו וצבאות אל העם הזה הואו

במלך העמדי וזה למענו: המצדק (או המסורה) הנה יאה קידונו ו

הגולה כי למה בגולה באו אידי הכרה בקבלה כי רק העם להאן

איהו הואו לכה, אמנם העמדי להאן איהו הואו למטה "ז"ל. ד"ל בארמיה.

לפון (מעילה דף כ"ט ז"ל) להלכה

לכינוה בהבדל היכא לריבא? אומר אבהי: בהו כנילמא דהואצא, אבהי
 כנילמא דלף איתיה בנהר דשטא; ולא תמא הפסא והפסא, אלא דימאן הפסא,
 ודימאן הפסא. אומר אבהי: תיתי לי דכי מרחיקנא פריסא, ציילנא ומצילנא בגאיה.

"אבהי כנילמא דלף איתיה בנהר דשטא". אמאלמ היה קשה לי ליי איתיה דבה
 "לף איתיה", כי זינא לזיין אפקלא לא שאת במקלות מרוד נקראו כבה איה
 סדמ נל דהלמ דבה? גבא מקא דהלמ בנפלא כי הלמ דבה מלא דהוון, דהלמ
 ד' זיני ומצילמ איתיה לרי כי דומה הלמ דבה מלא דהוון: דהנה הרי החפס אבהי
 ברק דהוון ספליין במזמרו "המורא דהמורא" (ה'רופה' א'המעה" זנה פלימ אמת
 5 מ 3 סט) כנה ונה אלו: "על ד פלא זמבר דמה להאריך החפס הנקן ב"ג
 מבריד פ"ו, דה זמן פרי, בהרה דאי "ה'רופה", דמה למצנא דבה פדומס בלם
 הפאו הי כנילמא דלף איתיה בנהר דשטא. והאריך דבה אבהי תמא אלו "לף
 איתיה", ומקא הנח אי החפס דבה אלהי מלמאן קבל, דמה למצנא דבה קבל אדפוס
 ילן דמ פ' דה סדר' גאון דל דסופה למחמק אבהי דבה תמא מלאן בקבל אלה
 איטאליאני, אבהו איתיה "נהר דשטא" ב'ג 6. כנה: נהר דשטא אסורא תרונאן
 לא נהר פרה אבו, אלא לני ימים א'פיתיה, אלא כנסת אבהי ילמאן אדערי ויהא אמת
 ומאנהי, אקחין אמה "לפיתיה" אלא בנהר דשטא. אכן באדמ בלמ איטאליאני:

Inde bidui itinere est ũrbs Sefhitif.

אכן נראה פלא דהוון לא "איתיה" בלמ סופר אולה, ומקא דה' א'המעה" ד' א'המעה נלא

לא דהננימ ופאפוליס דמא דנה חמא ב'רופה" -- ז'ל. — (א'ג ד' מעילה דף כ"ט ז"ל) (כמה)

לפי (מנייה של כ"ה י"ח) למה

אברהם דלמאל ואוי פווי נתיי קהי כנילמא דלף אנהה בנפרעסיו,
אומען לכינה, למען קל כמלכו, קאו נפקו. דה ללח הוה נתיי קהי כנילמא
דלף אנהה בנפרעסיו אומען לכינה ואוי נפק, זומא מליכוי פלח קו וקדומין
איה; אומי לפנו: "דלע" ! זאלה ולמנו זאלה מי נדחה מפני מי ? אומי
לבו לביקה ! —

אברהם דלמאל ואוי בולגריס ביהפ"ך הנה ומסקו הנהה הנה נתיילא זומא
וקדומין הוקם הנה בידים והזומען בלח קדומין הוקם מקבל משה, אולי האו קדומין
ביפמ"ך בזלח נתיי בזוכנה וערה אגם מפרסום פנסים וקלח הבלגריס הולבס זל
הוקם הנה וקדומין הנהה אט פדין הוקדו. כל זה פיל זל נפיל פדלה תיקה ואו נפלו
לפון דומם בלומס, ז"ל נתיילא מלם לוקם זומי. זוק דה ללח כאלה אגם האו נתיילא
נפיל זומילח פילח פומזק במלחמא זומ"ך לרבו לתינו זל לכו לבלומא זומ"ך
זכנו במלומא פי זיל נתיילא לבל פלוי בתינו, זומי לו ללח בלגריס ונפלו
כאלה, זומי פנוי בתינו לבל ונכד זומיני פכוי להתייל ביה ואו יזוק אי זומי,
זומי זסק בלומא ואו ילכו. —

(ע"כ בלח זומיני לרבו פומ"ך זומ"ך יזוק בלומא זומ"ך בלומא)

יזוקין זומי לרבו זומ"ך)

למן (ועתה בל ט"ו ד"ו) ליה

במור ר' יוחנן: אומר אומר אהמבא בצלם בואו אדם פלך
למאור (ז"ע ג'): כי אולי פני יהושע אלק יהבה אנו נולמו אם אדם
אלק ואם ארמוק".

הטעם יפני להתבונן הרגה רבדנה על הוסתה
ותינה בפלו רשעים רעים.

(ע"מ אדואר העבוליס" - מאדואר ר' יוחנן - זרע ר' חיים יצחק ברין צב 15)

אמן (מילה על ס"ו ע"ו) לילה

(* הערה.)

ראונו אנחנו אהבנו זה את זה וזה החפץ אהבנו
 שאיננו זה בק"ק ויין באומנו "חכמת בקדוק אלון עברית זרע
 חכמי התלמוד ז"ל" (ב"ב"ב" אה"ע"ו" שני שמונה עשרה 37 א"א)
 וזה אשור: "קראת היום בספר המצוות" לא הח' ראו לזרע
 ע"י ח"כ על צ"ג, וא המומח התלמודי בא"ע מילה על ס"ו ע"ו
 ינהו נקראים אמר לקראים אשורית, (אין בדוק לא רבנו נתן א"
 עק נקראים, אהבנו המעשה הזאת אמר בקראים ד"ע זאנדר אפק
 אשור שם: בני האן קראים ספרים לא אמר היו ראו היו רוצים
 לקראת זכור ארבע והיו הכתובים נקראים אשורית אפס זקן מעב
 מהו קראים זורם לפני המך זאנו ונהו נקראים ז"ב). והנה
 הכ"ר לזרע הנה שם למ א"ל: "הוא" אפיח לזור אפס
 נקראים ואו קראים זאור בזאת אמרם הפלס זון זה דוק
 ב"ל, כי הוא מהפלים לאו נזכר למ פולס כמו וילע אואל זכ"ב
 זאור ה"ר לזרע (אנו זוקיר זור המתבר הד"ב כי הוא זה זאור
 זאור רוא בו) ימחו אי אוא" זאור זאור כי הוא בעצמו או דק
 פה היטב, בהוא לחכמים ז"ל בקדוק המך היטב, כאלו זאור פה בד"ב.

לפן (מעילה ב"ט ט"ו ז"ו) (להב)

(*) הערה.

בהנה זוני פתח אומרי הקטן הזה, טבת אומר גאל א

אלב יביח בקדוק אלן עבחה בזון התנאים והזמנים —

את המומר הזה בלתי במקלות חברים הנקלטים אקולי בקי המצד

הגדול פה ק"ק וישן הבינה בשלף התורף הדבר — והפחה בזווא

בבואה עד אין מספר הן משני המאמדים והן מן המדעים האונים, אלן

כי כי כל חקי בקדוק האלן היו יבואים בזמן ההוא תפוח היבשה, כי

אם גם כנה ומה אלן הדקדוק אשר חבלים מקרא הוא גדול זה,

באר האלואה כל אלנות בני קדם עם יחד, או לעדום המדקדקים

והמבארים אשר לפני זמננו זה, עד לעם הא' בן זואה בספרו

תמורה אלן עבחי או זכילו הבלן הגדול גידינאס אוד או הגוה

אליהם, וגם כלי דקדוק כולה כבד גלויים וקראים היו לפני בתי

התמורה ז"ל. וע"ה המצאה ההיא הפלוח ה' ביד אפויכ זורח חב

א פנה אומרי התמורה, אשר עד פנה זמן היה קלאר א פתחי זולתיים

אדרכת חלומת. אבן פנה זמנות אפוחות זולת הכמות א הדנין

הנה הזמרון, הבואה ג"כ המומה הנ"ל במה מעילה ב"ט ט"ו.

בהנה גידינאס בספר דקדוק אלן. 83 נבחה א הזמנות

אלות א בנין נפיל, וינחה למ בני אבנא הכולקן והראשי פלו

על (מקילה בע"ט) לכה

(* הצדה .

אביו והעוק של בנין הקל, לבנין הקל יורה אז עליה העדולה ונפלא
 בעצוק יורה אז קבול העדולה, דכך על קראו בקל האריות אעלם
 ובנפלא אעלם אורדאן. (אום בדכ כן, הוטב תגה הר"ל אורדאן
 אז המאמר הוועדוי הנ"ל באם מעולה). אולם זאת געזיניאס קם החפס
 העליוני רודיגער (Rödiger) אולי הקל אעלם, אעלם
 דקלאס, קלנה העולה ה' דכ"ה מאז, כולל הארץ ברבים הר"ל דכ.
 עברתיק נ' אבדאן בהמ"ד נא' 26 אלאו הוצינו אלוה פים
 אחר את סג' העקדוק של געזיניאס עם תבניות אעלם אעלם עלו,
 אלאו סר אדאן ע"כ בביאור האריות הנפלא, כי כן כרג עם
 § 5, אלאו הכאליי אעלם אעלם של בנין נפלא אלאו סר אעלם
 (Medium) אלאו יאנת אוו ההערה אלאו אעלם, אעלם
 אז עליה אז קבול העדולה אעלם אעלם, דכך על נע"ל זיק
 היטא, אעלם זיק אעלם, אעלם זיק אעלם, אעלם זיק
 זיק אעלם, אעלם זיק אעלם, אעלם זיק אעלם, אעלם זיק אעלם
 אעלם, (אעלם א' פ' א'). אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם
 רודיגער, אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם
 אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם אעלם

לפון (מגילה דף ט"ו ז"ו) ערה

(*) המורה.

אולי הבינו את זמן שבת צדקת את בארץ ואולי חזרו את צד היות
 טוב בהגיון ולעוד פלפון יותר מנו, בזלתי הם עזב קבוצים היו לזמן חיות
 פלפון ההיו, הם יצרו ג"כ כל זה להכרות הנפלא בעצם וכאלוהי את חכם
 כמו ההתעורר. זאת תראה מהלחם את הפסוק (למה כ"ה, א"ו) מקלה
 תעלה המורה, לעלו מותר תעלה בנפלא, לומר אי הקב"ה אלה הלך
 את ככר לומר והיו נעלה מווליה. וכן תראה לעלו את הפסוק (ויקראו
 כ"ה, א"ה) ופי נאיק אחיק ונכר לק, להטוב משה בואר דצאו
 מפני דוחקן (ד"ה מפרטיו פ' מלפנים כ"ו, ה). ולכן את הכל הזה
 היטב יסדו גם כן המעשה ה"ה במע' מגילה, מהטוב והיו נקראוים -
 פלפון נפלא שאבנו את הרוב כאובן ההתעורר - להיו הכתובים נקראוים
 מאוליהבן.

ואה נעמה כאת המעשה הזאת, זלתי בראח סוגי מהנה וקלפ
 אולפאכיות מעד לנו לשאין בידי כל שנוה וקנאה לבחלם להטור
 אנו לפקטין זכיותו לא אדם ומעלתו הטובים, כי הלו הם מדברים
 לעצמם, כבד חפנים יתלו וסוף הכבוד לבואו זכ"ל.

לפן (מעלה בג"ס ע"ה) לרה

אמר ר' יוחנן: לילה מאובי הלכה נדבחו לה באורה לרה.
אמר שהגביה את צמורה, ואמר למלק עליה חוט של חסד, ואמר
למה לכהוילא על אחריו.

"אמר שהגביה את צמורה", מפני שכלה מכהוילא חוט מרהוילא
וילא, "ואמר למלק עליה חוט של חסד", כהוילא פניה כחוט מרהוילא
ואחריו חוט, "ואמר למהוילא את הלכהוילא" אהוילא אורה את אהוילא.

(ה"ה מרהוילא העבדוילא - מרהוילא הוילא - צד 56 ואהוילא חוט וילא כרהוילא)

עפ"י (מגילה ב"ג ז"ו) לילה

ד' נחמיה זואר: הדסה שמה ואמה נקראו שמה אסתר?
לשמות המלך היו קראוין אורה על שם אסתר.

צ"ל שם בפירוט הל"ל כי פירש על אסתר ר' יונה לבנה,
ונראה שזה כי באר מה אסתר מספרים אולי הוא לבנה בשם
אמני. והוא מה שצד מאד, ונראה אמנו כי אסתר היו אסטארין
הגדולה והוא נלמה המלכה על היופי והתן, וכן גרס בה הילקוט בבבלי
בבבלי ד' נחמיה שהיו אומה גדולה קרין אומה באכה הנלמה על שם
"אסתר", וכן הוא במגילת שני, וצ"ל מ"ש הילקוט פ' ביחוד סי' מ"ג
בשם גדולה אב"ר, "מיד ראה שמצו כיבה אמת ושמה אסתר ופ'
אבן אקבחה בין לבנה כוכבים הללו", ראה שמה אמת כל הספר בדון
סקנה וריאה בו נסאומה כי נצטנו בא צנינים רבות מהאויסהואלעני
המפחיתים לצנין באכה נלמה ומלטהו, ובמקום אחר נלמה אק קראו נעים!
אמת כל מצבאני הספר ההוא. וצ"ל אמת אק אק כי הללו האופנים
למחזי אצ"ל הנצברים שם המה פנים אל העין והלב, אולי הם סבת
כל צנה וכל חטאה, הצין ראה והלב חומד. הצין מפנה בשם למחזי,
כי בשם ההוא מרבה מלטה מלך שם אמת ל"ל שם ראה, והלב יבנה

על (מילה של י"ג ד"ו) אלה

בשם עצמו אשר עם האו ארכב אלה אלה על אלו אשר עם
למחן אלה מן אלה אלה, ויחזק מן אלה אלה
והחמה הנסודה בלב, ואל המגברות מן כל כח הנפש,
וישם כי אלו ארכב אלה מה האו היות גבול מן אלה?
אולי החמה. אלה כזה! זה אלה צריך להתבונן בדברי
אלו אשר זה היה דרכם אלו אלה מן אלה כחן האלה
והחמה.

(שם של דבר"א יתקד היעצותן ז"ל)

למן (מנהיגים בל"ה י"ה ז"ל) לרה"ק

ומן באו גבריאל ודלה אה זנה .

נראה מה שנתקן לזה דוקו גבריאל הוא לאכזרה

נראה מזה שדלה כמדעל לפודה מה לאו רפחה לבאו צדונה

בפני כ, אק גבריאל המליק לבאו מאנה זא התלומה, ואח"כ

(ברכות פ"ט) להתלומה הוא מהרהורי האב, ואפק הוא יוצר מפני

גם מלגות האב, ואפק יוצר ג"כ למנו לפדלמותה פונה, ואפק

זמז (ודלה אה זנה) והלומה הביאור זמן (לגמ י"ה) ב"ש

לדומם אול יבקו אדם כחמים בלמן זכאי, אבני דבר התאם למ

אז"ל (סנהדרין י"ט) ב"ש יבאו בגל המלכות ויכדו אכס, ומן

באו גבריאל ואבא בקרקד .

(ע"ז י"ח) מאה הרב ילחק אהבן ברה"ק אה"ה

יהוצא א"ב ז"ל מ"ה דוולקזאמה

(מבד' ה'צ'פ'ה' א'ה'מ'ג'ד' ל'ע' י'ג'ד' 737 מ' ג'ד'ו'ה' א'נ'ו'ה' י'ז'ו'ה' ה')

ל'ס'ן (מ'ג'ו'ה' ב'ל'ט' י'ג'ו'ה') ל'ה'ה

ויקח אלהי את זולתו ואת בנו וירכיבם על עליו בני
זרם וכו' לא חמד אהם עליו וכו'.

אמ'ן בפ'ן א'ז'ו'ר פ'ח'ו ה'ד'ה' ז'ק'נ'י'ם א'פ'ד'ו'ת'ק' א'ת' ה'ל'ט' ח'א'ו'ר
כ'מ'ו'ה' ב'ל'ט'ן י'א'נ'י, כ'א'נ'ת' א'נ'פ'ו'ן א'פ'י'ו' פ'ה' א'ה' ל'ה'ד'י'כ' א'ת' ל'ה'
פ'ס'ו'ק' ה'ח'כ'מ' ר' (ה'צ'פ'ה' א'ה'מ'ג'ד' ל'ע' י'ג'ו'ה' 737 מ' ג'ד'ו'ה' א'נ'ו'ה' ה'
ה'צ'ד'ו'ה' א'נ'ו'ה' א'ת' ר' ה'ד'ו'ה' ז'ד') ו'ז'ה' א'ל'ט'ו' :

"בין הליתוניים לט'ן ל'ב'ד'ו'ת' ה'ז'ק'נ'י'ם א'ת'א'י' ה'ט'ו'ק' כ'ס'פ'ר
ה'מ'ל'כ'ה' (מ'ג'ו'ה' ב'ל'ט' י'ג'ו'ה') א'ו' א'ה'כ'ה' מ'ק'א'ו'ת') נ'פ'ל'ו' ג'מ' ה'ל'י'ת'ו'נ'י'ם ה'ז'ו'ל'ה' : ו'ת'ת'
ו'יר'כ'י'ב'ם א'ת' ה'ח'מ'ו'ר *) כ'מ'ו'ה' , ו'יר'כ'י'ב'ם א'ת' נ'ו'ש'ע'א' ב'נ'י' ז'ר'ם ,
ו'ת'ת' א'ת' ח'מ'ו'ר א'ת' א'ה'ם ע'ל'ו'ת' ; כ'מ'ו'ה' א'ת' ח'מ'ד' א'ת' ז'ר'ם

ע'ל'ו'ת' . - א'ה' כ'א'ו' א'ת' כ'כ'ה' ? ה'נ'ה' ל'מ'ד'י' י'ה'ו'ה' ה'ק'ד'ו'ו'נ'י'ם כ'ר'ם
ק'נ'ו'ת'ם א'ס'פ'א'ו'ת'ם ה'ו'ל'ע'ו'ו' ד'ב'ה' א'ת' ה'י'ה'ו'ד'י'ם א'ז'ו'ה' : ה'א'ו'ל'י' ה'ר'צ' א'נ'ו'ת'ו'

א'ת' ה'מ'צ'ר'י'ם Typhon א'ת' ה'ל'כ' א'ו' א'מ'ג'ו'ת' י'ב' Horus ב'ן
Isis ב'ר'ת' א'מ'צ'ר'ו'ת' א'ת' ח'מ'ו'ר , ו'א'ת' ה'ז'ו'ל'ה' א'ת' י'רו'ש'ל'א'י'ם
א'י'ה'ו'ד'ה' (Hierosolimus und Judäus) . ו'ר'צ'ו' א'מ'ת' ל'ט'י'ב'א'ן

ה'ו'ל'ע'ו'ו' א'ת' ב'נ'י' י'ל'צ'ו'ת' א'מ'צ'ר'ו'ת' . א'מ'ק'ר' ה'נ'כ'ס' ה'ז'ה' י'ל'צ'ו'ת' ל'י'ת'ת'
ה'י'ה'ו'ד'י'ם א'ת' ה'ע'ק'א'ו'ס'א'ו'ס' א'מ'ת'ו' א'פ'ו'ל'ן (ל'ה'פ'י'ו' י'ו'ס'ף ו'ת'ת'ן נ'ג'ד' א'ז'פ'ו'ל'ן)

לפי (מגילה דף ט' ע"א) ליהב

אלה (אפי הירושון) בקבל הקדשים הנה ובניית ארבע (אזינו מלה)
 ככב א חמור, און (אפי הלני) ובניית ראש חמור מלפני
 האבנים יקרוה. ראונם זעורו אוננו מלה כי החמור הנה
 אהב ונכבד אוננו אה ישרוא אפרינס אפי לטור היונלים הוזה
 ורלדום. ואכן הלכוו הזקנים, (זילר הדבה הזוה נלמה ככה
 בזמן, כי הצקאטאוס הנ"ל חיה בדרך זאנמ) אהסור מלה חמור
 משני זזה פמקאמור, אלה רה מקמ אסכאים הזוה אונר: גם אהמם
 נלמה כי זכב הנה התור אוננו אפרינס, כי הנה אזהב מלה
 זורו לקחו או אהמלש בו מאיד. אנה טזאצטאוס גם הונו ככה
 כי נכבד התור בדיני היהודים, אכה זלה כי התור הצולס אהור
בצמא. ואי איו יראה זור אהודת הזונים הזוה, אלה אהמלה
 שמשיון לנכבד או אהור אים בלחי התור, זוכה למה הפלה
 הזוה. אהונו אהזכיר פה כי חכמ אהב לשר לעקר הזוה
 סיפאון הלוח רעה אנה אה בני הזכמ, הוה בזמז זבוננו מלה
 אלה זאנמ הזוה אה זכרמ אברה אזה, אכור קלה אהזוה,
 אההלדרה הזוה נחמקב "די בור" זוס אהקרו" לעצמו בזהר
 כי לשר מלה הנה אהדום (?) אכן אהפרי אה סיפאון למה בור לשר
 אהזכר. זכ"ל.

(מפני הוצאה להורג" טעם יחיד: הוצאה להורג. ה.)

לפי (מגילה דף ט"ו) ליהב

(*) הדרה.

המאמר היה קבוצה ונכבד מאד אזויל סיפסון, ואומך ללוצק בטימ
 נדבר כי לפי שכל מרינה זקבום אומס זולו, והנה צבד החמור נוסב
 לארמאות. והצבד הוא מרינה זקבום אומס אזויל הנה היה נחלב
 המרינה הנה במצבים אצרי טאין אנצלה ואז פי זה נחמה אי אמת
 טמ אמצוה פרה זקבום אומס אטהר טאונים: והיון
 אמן הודבר בני ישרים (לשבו במצבים) אמלבת פגל הדינה לפי
 מראה זקבום הואו טאין, גורה התורה הקבולה לזודדא פרה זקבום
 וטהר, והנה כל מרינה זקבום הרחוקן ולקצו מוולו הלמט אצ (ללוצק
 מטהו. דוד אדג. צ"ב 124), כי הלמט בצבד זהר תפארתה
 תגד ואלקן כל דבר טאין, ופכרסום יאמרו כי או וולר יחטו אלמט
 נצלה מצורע (הדמיון ספר א. 138). ואז פי זה נצין מצור
 היתה למטת פרה זקבום בצבונת מצרות להתי"ט (פ"ג דפרה)
 אחר כגו לנמטה בצבון לפי לחטאות קרייה רחמנו, התפלו מצור
 בצבונת מצרות ואז יבד טמא לפי דבר? והיון אמן המעב זול דבר
 המצבים להרחיק מהלמט כל מרינה זקבום כ"ץ, צוה ה"ר למודעו הלמט
 פרה המודעה מול הלמט, ויל להתארה כי מציון בח"ץ רמזים זומבם לצבד זקבום
 מורה על רד ופחמנה. ע' מנחה (א"ה ה') זקבום (הוצאה זקבום) אזו יחלה מפני
 זכיו ודבר אחר. ופי"ל "לפי קלט" הביון בלם חלה (יגרו) שצד זקבום מורה על לשון אפחמ
 חובל. — (ט.)

לפן (מעילה דל כ"ג ז"ה) לרה

רב הונן הוה אסר רימא וקנאי קמיה אבה אור ליה: אנו
פאני? אור ליה: לאו הוה לי אק דולאו ואלכמה אפאיינו אומת
ביה קדולאו. א"ל: יהו רדאו אטטאום בלידנו. כי אפאל רבה
בריה, רב הונן איניל גרעו הוה גנו אפארינו אטאון בניה
ופאמה לאון ולדיין אנוני אלויה צד דאויטאום בלידנו, כי לאד רב
איקרב א"ל: אנוי טדמו לאו אומת לי כי ברמק ופן אמר!

" רמל הגהר הב"ח לש. והאמת הוא כי רב דרב למור אבה רב
פא וכוטאק יא רב הונן יא קטן אבה גפא, כי אומת ליה רב הונן
קטן הגוף היה רב גדול הקמה אומת אורו איו רב אורק בדורו
(בני גדול בקמה) הוה. אפאלר נתקומה ברמא לא רב רב הונן כי
פיסאבו בלידנו אומת היתה אסבה קטן גפא כי בנאמו אפארינו או
כאו פאל אומת אנול לאפב יא המטה אד"כ הלויכו אומת בגדיהם אנו אומת
רב אנו אומת או אנוי טדמו לאו אומת לי כי ברמק ופן אמר כי אומת
הלויכו גמ אנו אומת בגדיהם, ארב פאטאק אומת אומת כי אפאלו לאו היה
אומת אומת לאו יבאו אומת הוה לאפב המטה."

לפי (מעלה כל י"ב י"ו) ארבע

לאלו המידות את הלבני : לפני מה נחייבו לעצמנו לא
לשאל לבנות הבאר כיה? אמר לפני : אמרו אתם ! אמרו לו:
אפני לפני מסדמת לא אולי הלא.

"כדעת ה' מסדמי בספרי אור ד' הנה הודים אננו יעלי
מפא ופא בקמרתו (מנין ליה לפעולתו את דעתו בדרך הפניה) אצ"ל
הוא נדע לא חסאו, וזה הוא לפני העלם לאלו בזה עלינו את החסאו,
בן לא במעלה הוא כמאמר אולם לא העלם הוא זיננו אפס. העלם מהענין
הוא אולי לפני מעלה היו. גם אנשים טובים יפלו בחסאו, אך בן
נמסך תמיד סבה לא מרה נחן יואר יכאוב או העולה מה לעלם בה.
אצ"ל לא אמרו : לפני לאלו מסדמת לא אולי הלא, בן לא הופוכה היו
כמאמרים לפני חק העלם, וגם אני יעלי לעצמי ומה לא הופוכה
בן הופוכה היו רק אנסה לא לעלם רק חלקה, רק אמרו לפני לפני
מסדמת לא אולי הלא, בן לעמו בה. לפני לפני העקרה לבת נחם נחם
לפני ולעלה ולעלה זמנים יוד, למה היו חסאו גבול סי זה מקינו את
התבואות והתבואות מקינו אידי בליון, זים הודים זלבי זקנה לפני
לעלם מקו, בה הוא נלמד זלבי יהאם כלי, סי קדמו יעלה חלקה וגם
זים לזו יעלה חלקה בזו ג"כ נלמד יעלה. כמאמר אצ"ל חסאו יעלה
הוא, אולם זים זון יעלה חלקה והוא מהמסדה חלקה רק הוא

לפן (מעילה על יד י"ו) לרה

ולתבא להתחבר עם העב"ם והתעבד בתחום זה הוא להתבאר
אמה כבר בקרבן והקב"ן המזון, ואם אדם והנה הוא חסד כולו
בצדק אחר כי יפנה אתה זהו זמן ודמ.

חטאת ההתבארות חרות בצבורן לפני קתולות ילדיו, כי
הוא צדק ואלו ילדה לומר ותמוכא קבל פה ואת סאקו בחורי ילדיו.

(ס' דצ"ח דברי חכמים "מזון הרב הקטון התפס ד"ר לזקק אל. מילא ז"ל צב 82)

לפן (מגילה דף י"ב ד"א) חרבה

"אמר וסותרת". רב אמר: צארי צארי. ואלמלא אמר: אכן טובה
יש בכרכו היום וצדקה למה והנחה להם כי מצדה והאורה להם כצדקתם!
(לכל קצתו סודו). צדי רבו ולא מצאו חסד: לקראו צדור לכל קצתו סודו.

צד וסותרת. הם ה' מיני מים. צד' הצמת דבר פי' האבד חק כולו
אכן טובה וזה מיני פי'. אלה יבאנו להצדדו צד' הואו אין ליש והאב למחברו
צד' פי' חוט'. הוא מצדו להצדקו "צדו" הואו קו'. והצמת דבר "צדו" קו'.

ובאונטאקי *Linea cioè cosa che vada a filo come*

sono arbori, pietre א"פ צד' הואו ליש ליש להטבחו בארץ

חלק לחרת לחרת והואו ליש קהרומ כחלק והררי טריאסטו כפיט הררה

אבנים הולכות לחרת, בתבולת הצדק ומה טוב ומה נחום לקרואו צד' זה הוה.

ראשית ג"כ כחובות או החובות כמו *Valerio, Chaptal, Torreri*,

ואחרים ליש מיני ליש לקראו *Filamentosi* לפי לישו הוא ליש

חלק לחרת לחרת כמו חוסים ואם נקראו צד' א"פ, אגם דם החוטאים נקראו

Marmi filamentosi וא"פ נאל לפרט מאמר זה צארי זהו כמו

קנים וחוסים להולכות דלורה. "סותרת" הצמת דבר פי' אכן טובה ואנוואר, וא"פ

"סותרת" הואו אין ליש לישו האבן במטה חלקו הצדק הקטן למספר והואו ליש

הואו נחמה "סותרת" הואו סודו סודו. ודנה לה' מיני ליש הנצ' בפסוק, צד חלק

לפי קו', וסותרת חלק לפי צדו חלק הקטן זהו יסודו. ומה לומר למלאו חלקו

אופן (מקורה דף י"ב ז"ל) ליה

בכרטי הים ובה אזה ולפחותה בסמארה (האורה) לפי באנו הסמארה, דוד אנו
לפאו אכן באנוניא אלה הנו מאורה וחמת הפאספארו אלה, כן בכרטי הים ול
מעני אבנים הרבה למאורות דכה הוול פאספאריקן אלהים, ואל תמה ע"ז לפי חלפת
יפוני *Giappone*, יש אכן או למאורה ככה הפאספארו אנקראת כס
ספרי הספר ואם הוול הנקראת דארה נכון אזה *Pietra del Giappone*
e delle Indie אפי לאכן אל *Giappone* נולדת מיסארה סד און
מפרי למרות הוול כוון קו, ואם גוול הוולן נקראת סותרת יכאל אהוול אנו
מזורה הוולן אלו דוסארו הוולן זכמה כוון לפי אלו מעניס הרבה אלו אלהכנס
יסארה דגוול הילמה.

(פחה מעניס)

"לקראו דרור לפי באני סחורה. בפ"י הל"ג: אלה נחמ רח אבני מאכמת
להזכור מתן מכם אל סחורת זכ"ל. והוול תואר מארה, כי מה מעין פודרת מכם אל
סחורת מפני מאכות אולא מרצפת מאבנים? והנכון אדמה פוול פו' הדק"ל לחלו
(גרי דר), וז"ל כוון אומרו ז"ל א דר, והוול אכן יקרה לקראת דהר לפי
באני סחורה, באוה למעלות זכ"ל. אכדין זה כמאז ביחדאן (נ"ו או) דקלאו
דפרוק זרה מברעו זכ"ל אפו' הל"ג א: סאוז פרות הרבה, אוזפין, אפרד מקהאס זכ"ל.

זאת נשקד רייפוזיא

(הויספה ליהאקלר' מעה כהאנה 32-31 ז"ל)

לפי (מקורה של י"ב י"ו) למה

"כיצד היה שלל" אנו "בדעת" אמר לו וואס ברי חנינא: אבנים
שממאסות אז באיבן (וואו אבנים הממאסות למענים במקומן) וכן פאן אומר:
(צריכט) כי אבני נזר ממאסות אז אבמא. —

אבנים שממאסות אז באיבן וכו'. אז פה רגל וצדוק (מק"ט"א)
אם בדברים דמוקים ולחוצים מאד כמאמר אם קראו מלכא, ומאד אמר אז באיבן
איכפה איז אלו אבם אז אלו ב אור הארץ בהט ואלו אלו באיבן" אסרין,
לוי צדוק בלי ספק כי תהי' שממאסות" צ"ל "שממאסות" ופי' הוא אלו
באסיסי דקראו (ה"ו פ"ה ד') לסימנה ניצולות אמין צדוק זיך (בט"א)
אבל אמרו אבנים שממאסות ומזיבהר אז באיבן, וכן אבני נזר ממאסות
כל אבני נזר ממאסות ומזיבהר, כי סמך ולד"ו ממאסות כיבדו ומה ממאסות
השב הב"ה ואלה, של" וכן המאמר. —

(יידיש רייכטומ, הארון "הכבוד" אנה עליה 58 א.)

על (מגילה דף י"ח ע"ב) אלה

צדק רבי יהודה איש כפר קהרניו ואמרי לה איש כפר קהרני-
חול: אמרי בכמה (תהלים סג): "אך צמיה תהלה?" - סמאן בכולו מלמקאו!
כי אמרו רב פנאי אמר: אמרי במזרחי: מלה בסלע מלמקאו ברעין!

על אמרי: סמאן בכולו מלמקאו" כה פאון לער (הפלמח"ל) למה תהליח חוצות?
" (כ"ג) וזו: ביזור המוצר הזה פי"ה פנן לרף לקרין "Mastix" פאמנו
הקדושים אלהם פנולר לרוב תהלים, א"ע אפרסמון לקטף פאון לרי המוצר
במקראו ארפאמה פאונה אהכ"מ פ"ח כה בלם יאבו קטף" הוא "מסכס'
א"ל להיה נקרו כפי חזו "מלמקאו" וזה אמרי: סמאן בכולו מלמקאו" ר"ל
פני חוצות אמר זה הסם "מסכס" להזיו הסם המזרחי אכל חול, וסמ"ל סם המזרח,
כא: נאנו סמאן ארניס" (נשים נב"ה) אכל צדק מליצה הלאונו המוצר ההוא ג"כ
מלמקאו להזיו גמכן טוב אפה בבל מקים ובלו זמן. וכן נקט "מלמקאו" וזו
"מלמקאו" כמורה בלם אהלימה המלה אז מכונה ואהרציו מנה למ פנול.
אכן יש אפש צומרי סם: "מלה בסלע" מלמקאו ברעין" או סם גרסי
הצדוק" זק מ"ח מלמקאו באופן סבאו" להיה ג"כ אמרי מורה אז החדש ליל
בין אולן סרק למנו מרציו פרה אהזו בלשן נון "מלא" (זין המוסף ע"ה) אבין
על "מסכס" המזרחי מזה, והלאונו המוצר הזה אלהקה והלאונו המלה "מלמקאו"
אז מכונה אהרציו מנה למ פנול. —

לפי (מילה בל"ו ז"ל) חלה

אזר ד"לוי כיון לפיכך אבות הפלגים נסתלקה הימנה לפיכך
אמרה "אולי אולי אמר דברתי".

ראה למטה מה פירש ה' : "איננו מלה מלה" זורה גורמו

במדרש אברהם" יל בו פסק, "יעקב יעקב" יל בו פסק, למאמר
למאמר" יל בו פסק, אבל מלה מלה" אין בו פסק, אמר כן? מלה
למאמר למען זליו מלואו גדול וקצרו פלוגי פלוגי קראו פירק מדי
מלואו זה. והפולק מבלתי כי צען קריאה למ תהיו פוזנים, יבול

למאמר הלוי אלהים : זול כי הנקרא הוא תביה אמר ה' הקראו
אזר יפולו אזר למ אלה גמולו ואהבתו אליו, ובאלה הנה תביה

הקריאה בנחם ונקראו נחם כיון הקריאה, אל תביה הקריאה
הכבולה מצד לקראו הוא נחם בזה גדולה, כי לקראו נחם ילמולו

אלו מלודים הרמולו זליו, אזר תביה הקריאה במהירות ובחפזון גדול
בלי כיון בנחם, כי חרב הוא הקראו אל הנקרא כי יקם לצדו.

ז"ל במדרש אברהם" יעקב יעקב" ולמאמר למאמר" יל פסיק, כי
פשו קריאה מהולקן הוצא ללואו ללן תביה, והקריאה אמר מלה

היו ממין הלוי ז"ל אין פסיק, כי הלוי קראו אמר, כבולו, מתק
צרה, כמו למאמר למען זליו מלואו גדולה והיו אחרים וצדקתו צד

אלו יבולו מלה מלואו, והוא קראו למאמר לקראו אומר פלוגי

לפן (מעלה על טו ז"ה) להבה

(במהרה וחיפזון) פרוק אחי מלפני זה . וא"כ הוקלעו או א"כ או פה
כחל "אלי אלי אמה צדקתי" זה לא נמצא פסיק בזוהר כדבר
למדבר אלה ומחנן . ואחר לא נמצא פסיק , זה נראה כי הוא זה
אונה חרדה פתאומה והיתה ברבה גדולה עד לקרוא לדעה אלי
אלי" במהרה כי הפסיק , אמה היתה החרדה הזאת ? ז"כ דל ר"אוי
כי בבית האק הפנימי היה בית הצאנים אפואלר בזאת אלה הרגלה
הסתלקה לכינה והיתה חרידה מאד וא"כ צדקה בקול כחל אונה
אמה "אלי אלי אמה צדקתי" .

(ע' בקרי חכמים "אמת הרי החכם פגאון ד"ר ז. ואלף מילא ז"ל לב 83)

לגן (מעלה ב"א ד"ו) ליהב

וא"כ יצחק: א"כ (יהלים ק"ו): "ואו רחן ד' מוואו רלד זמנו אל תפק
יבואו סלה". וזמר ידקה לפני הקב"ה ב"א זמנו זול רחב"ו גא גראמיוו אלזואס
לזואמיוו הן יוציוון מתריבין ב"א הזואס ב"א.

פירש"י ז"ל גראמיוו אל זואס אלט מאכאר-הויוו מוזואס. ע"כ.

והוא מאלף הביאור בנראה בגראמיוו הוואו חלק מוזולף זואס, הוואס
ב"א זואס ב"א אונן מתריבין זור הזואס, וחלק ממנו יחרובו? ומה זה
מזכו לזואמיוו הן יוציוון? מאוואו מקום יציוו וזויוו מקום יבואו
לחריבה זור הזואס? והוא גראמיוו מה הוואו זוף במציוו הוואו
ב"א ד"ו דזמנו אלט זמר זה גראמיוו, זיוון ספק זול, טענה נפלה
אלט זול גראמיוו (הוואו מאדיוו זולפנד) כדזואלס ב"א ק"ו ב"א אבדוליס
(ז"ל ב"ה ע"ט אבדוליס דנעזים ע"ה) זיוון זענו זעילא כזוף:

זאונס זאפנד' דהלסט גראמיוו הזואר כזוף פיראל חדרי הכתיבה

(ספק רשטי צדיוו, זוו קוונצליניו) פי באלן יואן הוואו כן (גראמיוו סוף
כזוף דענו הכתיבה וזואודה כתיבה) אלט זולגיוס סאכרי הזוף זוו הזואל, ב'
אדכס היה לזואה סאכרי הזואל לזוו בזוי חכאג והזואל לזואה הזואל
לזואה חוקים זעקוונס, זואר לזואס בספר הזואו הזואה זענו הזואל
כזואנה בזואר, זוו לפני הזוף בזואו זואס יסכום זעה, זואס זואו יסכיוו
כזואנס זוא יקרה זקרה הזואל אפסקים הזואה זעילא כזוף זוו זעקלס,

לפן (מגלה על אד"ו) ליהב

וקצת ע"ד ע"ד כגון בוינון כי הלויים האלוים נקראוים (אוינסטיינז)
 כו"ס (מפניוים חוקים ומלפנים, אומ"כ יגו הדבר אולד ולקום
 אולבוס כו"ס אונסטר, וו בדבר גדול לפני העלך גדלנו,
 אום או ציגה בוינו יבוא, והנה ע"פ הרבה עינים ק"ס, דמאניג ראו
 גברו גזירה אל ישרו, והקב"ה ברוב חסדו באלים, עיניו י"ג אמת יחד
 הלויים, אומ"כ גיגרי ביום אמת יחד מהם באלו גזרנו, וו ואלו
 איצט אום כמד הלויים הגדולים, וו ע"ד נס אחר, באופן אלו בוו הקנינה
 והלויים באלו אל ישרו מאלו ראו אל העלמה, והנה פריאלוים מגזרי
 גזירה רחוק, וו אמת ווה הסופרים הלויים, כי פן דרם בתנ"ך
 אדג מדג אהרונם אום יסוקים במקל האדום, כדרכ לבנינו, אום
 כליגד ארזי האמה, הם ארזלים כי האו יאל ואומ"כ, ואו יתנו אהרונם
 הפסקים הרמים וו העלמה, וזה בוינר דברי הגמ"ד ה"ל איצט אביו בקל
 רמזי ע"ד ע"ד אום אום, וו גראמיו אל זולם, דהונו ראו (בדומה) אל
 בוינר הפל אמה) דלו וו קסריאל זולם, אומ"כ הן יוצוין, וונו ע"פ
 אדום אל ספריו דראו ה"ל בוו אל הקום והפרה ארובין כל
 דואם, דמק ח"ל אקרוי ארבת ישרו ארבת כל דואם, באלטינו
 אלוו דמ דואם כלו בלבו ישרו עברי ווי קואו, פן ארנס הם
 ארבת דואם, ווה אברנו דגראמיו האו אל אברנו אדני
 ראו באמו הדת והאקום יולר נסקן באד, אן האו אל הפסקים

לשן (מגילה ג' א' ע"א) להרב

הולכינים משם, יובן אומר ה' אומר בה חנינון למינון או אחר כאלו,
 ונא"ה אפרסם, כי אס' קרות ימי קדם נאדד, כי הו' ברואי למו פתח
 החולקת זו ע"מ זו, עד לפק דמ' איהם. כי הכ' הזוגה רצו לאלק יאלק
 איהם איהו (מיוניורפיה), והל' איהם והל' איהם איהם יאלו (ואססוקרוסין)
 כעבאיק) וז"ל איה' בגראמיו של אדום, דהיון באי האסוקה הפאקום
 ל' קיורי רגיו, סאמר איה' באבוא אונם רובם דהיון איה' איה' איה'
 מרובני פ"ט רש"ט דאכסום, ואולו חלק הדיה למינון דהנהגה
 באלק, קרי ביה, כי למ באולום הו' איה' איה' איה' איה' ואלאנה
 איה', איה' נקטו איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה'
 ביה כי למ ביה איה', ואיה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה'
 כיה איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה'
 האסוקה באיה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה'
 נפקי הו' איה' הו' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה'
 למרובום הו' ע"מ ע"ב איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' איה' -

(ע"קול אומר קרו"ה"ב ע"ב ע"ב 158)

לפי (מורה נבוכים) רוב

מראה וזה דבר רב ומפורסם: חזק אמר: האלו בתולדות האדם
אשר בסוף האדם, וזה אמר: האלו אכלו גרי הדבש קמחי כלם אלוק
די האלו אכלו כק ואלו הם האדם כולו. כעצמו הקביר אמר אמר
במה שהיה כי האלו הם חזק והם ממשח וזה דבר רב, רב
מפורסם: חזק אמר: תבסח בסוף האדם וזה בסוף האדם, וזה אמר
תבסח וזה בהדי הדבש קמחי, אלא כלם אלוק די תבסח וזה
כק ואלו הם האדם כולו! —

הבאמר פנה אמר בפלגני כי האלו זכ אמר לזה ולמולו פניו
לדי פניהם הקלו יהיו אלוק קביר מפורסם, דכל איש איש יחד האלו היכן האלו
אלו זכ היכן האלו וכן תבסח וזה?
אמנם רב ומפורסם אבדו האלו מה לפניהם הקביר אימתנו אלוק וזה וזה
כול, חזק אמר לפניהם הכמה להבדל אנו אלא משהו אימתנו לדי האלו האלו
ולכן אמר. האלו בסוף האדם וכלם בסוף האדם" אבדו" האלו זכ (Aethiopian)
כחוקה אמר אמר ישראל, וזה וזה כחוקה משהו אלו אמר, וזה בסוף האדם
קרב וסמוך אלה (הכמה אלוק די חזק גבולו אמר מבדל האלו) אלם חזק אמר גבולו אמר
האלו קראו חזק אמר" כמו, ביה סנהדרין אלא זכ האלו" האלו או פה האלו אמר די האלו
האלו כק ואלו אלוק אלה מפורסם) וזה אמר להכמה לדי רבא אבדו אנו אלא זכ
אלו משהו הכמה אלא האלו, כק איכות משהו לקביר משהו, פניה חזק חזק
ואלו חזק אמר, לפי אמר דברו בקראו או זכ (Aethiopian) הכחוקה ואלו האלו
אלו "כול" לפניהם קביר אלה וסמוכה אלה) אלם האלו האלו ופניה משהו הקביר לדי
כול, אמנם די קביר אלה לקביר כללם) קא ש' א חס' א
לפי אמר אמר, לזה האלו גרי הדבש קמחי" אלא די קראו חזק אלם אלוק אלה
אלה ביה חזק וקביר רבא סמוכה, כק ואלו אלוק האלו וזה סמוכה משהו אלה.

אסא (מעילה ב' י"ב י"ז) זרה

"...אם לזון לזון זוארעט האל זא נס לבחורה זונת וכו'."

"מה זה וא מה זה? ונ"ל כי פנימית האומר הזה הינו

ככה. אצדח ביה האומר ההלוי אזו נתקן ההלוי כי זוט זא נס

אלו חלף כל חק שבדי אפ"ל כל גבר הליכות חוד וזו יעלה

זעמו כי זוט זא פי חפ"ל לבי אבדו הלי כל דער מסבה שבדי אחק

מחק התבא ונס כזה אזו יעלה אצדח ביה האומר הזה כי זוט

באול לביוו אלז הינו זאמח קבל אמת אלז ד זולתם דורל זולתם

זאמח דינו ד זולתם בה והינו זעמו מקום נכון אהלף בה ד זא

זכוד קבלו והכיוונה דרומה גבלי כל אבד שבדי, אפ"ל בקרה

זכולת ונפלוות בדוד ידו אבדו גבלי כל זכר אצדח התלדום

אבל בחורה זונת אזו יעלה נס כי זוט בדער מסבה שבדי אמת

מחק התבא, כי זוט נפל ד זולתם אהכיוונה בה זא גבול זאמח ידו

החזקה זא כל זכיוות השבד אציון רחב"ד (בכיוונה כ"ט ט"ז) אציון

מקלות אציון אס נסיס, ואזו זולת אפ"ל אמה זה כי סוד אפ"ל דודו

זכ"ל, וכן נס פאריס היה בדער מסבה שבדי והינו תבונה אהכיוונה

אלז היה כסול אבדו אהכיוונה, ונד זול כל רוא כמו נאד הקנה כחם

כדק התאון. דיין אציון תולה (אומר לכל המתא רדו פוזא אי)

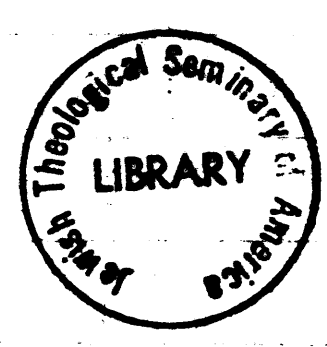
אבדו יצדחי האון זעמו כי הלוי זול כל רוא ינאד כמו נאד הקנה כחם זכ"ל

לפן (מגילה י"ג ע"ו) לילה

ודנין זב/זכרם (האבות בתורה לזר ח') ואז"ת והרי פורים להנה נס
במנהג הדולם ומבחינים לדעה נסים? וילך דהתם נמו ילכו ממנהג
הדולם מפני לני דבריים, הימנה לבטל כחב המלק והווי הפק דת פרי
למדי, והלני לברג קרוב אלמנים ואלף מוותרו בקצור זוכת זולה
זוהר. ואז"ת זה מנהג הדולם וטבדא דכל. ואז"ת כונתו אלול מנס
פרינס כל מנהג וטבדא הדולם כי זמם לזמח לצד"ה הלני דבריים
ילכו ממנהג הדולם וטבדא, בינה היטב. וצד"ה נדד ממנה פני
כח ולמנוח במתוקתם זה תפנית אמלכול חד זמח פקח הנה
זמח זמח ספס הנה (מגילה י"ג, י"ז) כי חד חולב זמח נס פורים
אז"תו מכל מנהג וטבדא הדולם, זמח חולבו אהלך קצת במנהג וטבדא
הדולם וכל המכיר היטב תפנית כח ולמנוח יטל אצמח מי זמח
פקח הנה למי זמח ספס הנה אב"מ זמח אצמח ד"ז. זוללם הפקדול
בין א"ה א"ה אז"ת ימבן כי זמח בדת זלכ אז"ת הנה מלפן לזמח
בצק ומזון לצבאדמ זמבא לפני אזמחי הדר הווי זמח הפדל כל
מזמח בין זמח אהלך כי בטרם בחר ד' ב"ה אלפן למי
לזמח זמקם כבדו אז"ת הנה או סגולה מכל הזמחות זמק כל הזמחות
למנו או להפיד זמחן זמרו ולמח בן זמחי זמחן, וכן הווי זמחי זלכ
מה ממנה כל כבד זמחי זמח ולמה. הבן בדבריו זמח זמח זמח כל הזמח
ל"ה - - - יצק כ"ה זמחן. (הצמח להמנהג זמח זמח)

1000 & 1100

"The Law"

03977

גפן (תענית דף כ"ט ז"ל) ח"ה

תניא: כשחזר טורניסרופוס את ההיכל נעצרה גזרה זו בהן גמליהו
ליהיך הוא אבון אחד (נ"ו אולא הגמון) וצמד בקבת המדרש ואמר: הרי
בחוטס מתבקש הרי החוטס מתבקש, למען בהן גמליהו אולי טלשו מניעו,
אולי לעגיה בלעצמו א"ל: אני מצילתו לק מימתינו לעלמנו ביאתו אומר איה:
כן; א"ל: אולתבד אי, אולתבד ליה, סליק אונגראו נפול אמת!
ואמר דכני גזרי גזירתו ואתה חד מינייהו אבאלי לעגרתיהו; ולתב
בר קול ואמרה: אבון זה (אולא הגמון) מצומן לחיי הגלגל הבאו!

אבהין מדוד קראו אולא הגמון את ר"ג בלמ המאר "בא החוטס"
ראמת אנכון אהניו פה מה לכתב מ זה הרב החכמ יחיאל אהרן צאבן
בא"צ כנסת ילכאל" (לעב ה' ה' תרמ"ט ס"ט ע"ג) עב 97-293 באמרו:
מה סיכו לא קרא החוטס? (זה לאו :

"נכון לבי בטא כי פא אהין ואהין דבר יאדה אבדו המצוינים אהינו
באמור הזה מאמר ר"ג - רל"ג קנו אלה מי קומו מריבית בר כוכבא
והריסות בית וקרקס פא גזרות הלמד והרדיפות האיולות אלה דקרו אל
לא כוונת עם קדש (ואו יפאנו אפואו ברעני הקראים זמם נעצמו קמורית אמרתי

(1) הסופר הגדול והמפורסם משה ב"ר גרשון נ"י היגר ד"ז גיבור ח"ד בהדרומו עב 467
אם דבריו נאמרו משה באלר כל המספר פה: כן הלמ טורניסרופוס נצוב במוקף וכן חזאת הדר
אלעס ווא תנתקף ה אלה מלכותו הנליונות מתאמת מל עב זמנו לא אבדיונאם ולקט יעבו
ראבוס אלה לנעם מזה רעבו קומה ארבה ביחוד גדולי וחכמי האומה דהלמ אהלמ
אל הנהפדים והיחפוח קבצים אלה. - הבלוג.

לפן (תענית בל כס ע"ו) לילה

חלוקה חלק זמני ר"ע דיבנה, אע"פ כי אין זה נאמר ארבעה עשרה פה אלא
היינו כק אמר ורצח מה סיבה לא המור, "הוא החוטא" ומה אכל דבר נאמרו לו.
אע"פ חלוקה הקדמונית פה באחד חלוקה אמר יקר נקמה אכזר תעלילו: כן
רבינו גרשון ז"ל, "הוא החוטא כלומר זין אהבם חלוקה אהבם (בל"ס חלוקה אהבם)
ור"ל או פני החוטא או מבינו זני באוריים, "הוא פורה וקמה" או גזול פורה,"
ואוריים אלה חסדו אהבנו: מה חוטא זיכה את הפורעוץ כק הוא זיכה את
דברו [פ"י מאוס קלוי ז"י אכזר מבינו בסה"ד בלם ר"ג] אוצות עם אהבנו
בחו"ל דברים לא טרם אלה זכרם אך בלם יחד אינם מסתפקים אהבנו רצון
אהבנו רצון את הפורעוץ הוא החוטא ע"פ אהבנו הפורעוץ. ואולם חבאי דורנו
באהבנים דברו את הים הזה אהבנו בהחלט כי כהן אהבנו דיבנה ז"ל כוס
אהבנו נקראו כן בני ההגמון. ידענו פרה הגדול העתים במוחה ידנו אהבנו
פראפרסאזר י. לעווי נ"י הבינו כהן דוגמיו את דרך הדבור האלפני
"די נאוצר פאק טראגדן" ופני החלום הזכרנו עם הכה"ה דר' קאהאס
מזמק את פורעוץ הזה גראסנאזיג אהבנו נאוצר, בעניינינו פדס
לשאלתם". והנה אהבנו אהבנו החוטא אינו סוף הבזור הזה - כמו שפורר
הקדמונית אלה הבזור אך בדחק גדול יש אישם - לא אכזר אם חל אהבנו
זה הדבר כי בלם סנה כזאת הוצינו ההגמון זניו מה לא פאפיו ומסרו, -
אם עם ד"ה הראש - ה אהבנו החלוקה אהבנו ומהלך נפשו מאוקלי מוח. ואמר כל אלה
אמנו בהחלטו נאמה אהבנו מה זה "הוא החוטא?" או עם נאמנו דמיונו בוחם

לפן (תענית על כ"ט י"א) לילה

מבשר מה ראו זה ככה אהמגד רק פה בראי אור, זולג - לפי נדנודו -
אין בלגמו ומלו במקום אחר, און או לרז ככה"ק ואו סוף בלגן חכמים?
ז"ב ארצה כי לאו אמר הוא ארצות פה ארצות הארצות בנתינים ביולה גם
הלדור וחזון רבו בדבר הזמ הזה אוסף למול במאמר חב"ל אפנינו, אולי
ישב בדנייהם. ארצות הכניו "בזל חוסט" באמת אין או לזמ אופן המורה
זה מרז או רבנות אינה של ארצות אלא המורה פלוטה, הנתינה לפי הזה
הרנינה אבק, מן מלה מסמ בא"ר אור הורצו מפינו הרואי המדבר
בלגן ערו כולו יבאר. המאר מסמ (מן מסמ - חוסט) חלק
בראמי הורגות: בזה חוסט גדול "גראסניע" כולו הבינו הרב קאהוס,
היה ג"כ כניו ולם אורי אמרוד מלכות מצוינות בדיני רומא. והמאר
אוויביוס נאוצו הוא נאדד אכל בר בני רב. והנה הארון הזה זולג
"בא ודוד בביה"ב" אהיותו העון ראו (2) יתכן מאד כי הוא הנלמא מלמ
המלכה אמרוד בכ"ל זה רל"ג נרז מלך הנלמאות ארצות כאלו נגור אלו,
אבאיל הזה אור, כפי הנראה, היה אמר מאכירי ומכרז הנהגות והנאסים
אחריה מסב אבט - כאלו נעצמו כולה בין הכותמים בוסקרי אנו מרז - קנול
מכרה אחד במקרה הבא אידו אמן רצנו את בן העדלות הרצני הזה וכל מלכותו,
אברצונו הנעתי אמת מקום ארל"ג אהום מלס או מרז ברם יקרב אלו אמר,
ואהיות ג"כ איוון מרוד רז וולגן מרז המלכות הצלחנים זה ידו, למ ארצות ארצות

(2) ז"ב הנלמאות הנכונה זו בזה ז"ב ובז ספר יחסין

לפן (תענית דף כ"ט ז"ל) לרה

מתבונה המכירה אותו להנהיג להצטרף אל כל הנצלה במאה אחר אלה יש
 בה כחז ופלא גם יחד, כחז המלך רק איהודים ופלא הפלא אלה את מען אנשי
 אגורו העלויים אורו³ והלעג המרה הכפולה הזאת המתכס אבוח קלם המור
 Naso מפני שהוא למעשה פרטי הדומה קצת הדבריו ובמסאן אהמאי
 נלשו" הלעג מוזג בני היהודים לצורצווי הלא המודים ברזלם, ובקראו פומס
 נאוצו מתבקל" היה קולו נלמד לאונ מלימ בומה כאלו קראו "נלשו מתבקל"
 Nassi inquiritur ודיז קה ההגמון אה כגיזה קה ארל"ג
 זה ימית אלה היה חסר מעד הנליונים ואפי ההלעגה מאד ג"כ אלוו מקי
 בלעה הכבלה הזאת, אקדם פני היזה והואל א נפלא, ואומה או אדה
 בלקו דעה ומפני היצום הידו בזולן היומר טוב, יחן כי כל המודים למ
 למעו זה קול הקראו אכל אמה הקין "כפי כח והלעגתו". רל"ג
 הקין ככגד כי כחז או א גלפומה גלפומה הנליונים ופי הוא
 הואו המבוקל אהיות נפל אולכות ויברח ומתקאו, והרומזים לעצמו בליות
 לא הכעלו בזה מלומה, כי המור היצורי נלשו" או יבא מה הוא
 אה מהלומ, זקק גם הנה הקינו הדבר האופן אה כי זול אמה המכונה
 בלש "נאוצו" (כנוי אלה הלעגו מוזג אלמור האולף מואבתם) יבוקלפה - אינו!

3) בן הקין גם רל"ג באמרו "ברמז אמר או אלאו יכירו בו אנשי המלך" ואלו הקריאות
 זבמה "אנז שלשו מנייהו" מלמד כי הוא במו יחידו אביה"מ כ"ו בלומ הסריס אלממא.
 הכורה.

גפן (תענית דף כ"ט ז"ל) לילה

ז"ל הדברים הזוהר דעה אנן נקל כי חבוננו הקדמונים בקלות ארשום
במאמרים זה המאריך אנכרון הסתפקו אכרם זה הזמ מסמל בחיזוה
בזקניה והיו: אדם ליל או חוסט גדול, ונצחו אדם "בזל חוסט" ב"ה"ו
היבד' בהלמטה תו"ש "גדול" אולי מפני הכבוד [אכרם בו זה מחלוקת ההגמון
במחלוקת הנצחה אדם וסמכו בהקנת זה בני דרם אדם עם מהם אז נחמו
פרכי המספר, אכל כבלת הימים נלמדה הפונה האומרת קהנת המוכ
הזכ היה, אכרם ה"בון בו אלו נכדי מזה בין החיים, אכרם החלו אכרו אפי
הצנן כנחל מוזע דד כי הנני. בעל חוסט אדם קצם אכרם אכרם אכרם
כ"ו העתקה פלטה מהלם "נלוצ"ו אכרם הלמט בו ההגמון האלמנ - מפני
היומ לע"ב"ו אילאו במקרה לוו ההבה עם "למנ"ו - נכס אכרם הכבוד
מתימה אכרם הדור אקצנן עם אכרם בו אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
אכרם עם אכרם נאמר כי סוף המעור אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
בכרי אכרם המולצת אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
אכרם אכרם המספר יללו בלי ספק מקור מלכות אכרם אכרם אכרם אכרם
אכרם אכרם כי רכ הוא אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
אכרם אכרם אכרם [סוטה א"ט, ירושלמי תענית פ"ד, גרמ"ס ת"ד רב א"ט
המבינו כל הציונים אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
המאמר הנ"ל הוא עמק יומן מזה אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם אכרם
אכרם היו קלמ "הלמב" אכרם יא, הסכנה" תחת מלמח האכרם אכרם

אָפּן (תענית ב' כ"ט ז"ל) (להב)

אשר גזלו הנזמה ראו עני בלבד עברת, ומאוכי מלחיה מה רצון נציה
באופן רופאם בלבד עניוס הפוטו זה אורחיה ומציה חכמי ולרשו וזה
כל מוצאו פיהם, אקרא בדיני אורחיו כי לאו במקרה ע"י טעות סופר
נכתב פה ר"ג מהי בנו רלב"ג כדעת הכח"ח גרינשטיין נ" כי אם
בכונה ובשלום אבד החליפו זה רלב"ג אשר עזבנו מי בתאכס בהן
גמלינו אביו אשר, בני הנראה, יוצר בשרם נפול המרה האק אלאו
[גרינשטיין, יאסע, דוד"ד], ובנו כן בכונה שנו זה הלם טיין ניסואס
(או טיפניוס) רופאם אסורניוס רופאם [המה לזה גרינשטיין ח"ב 152]
בכונה קראו זה המורה אצלו בלם ארון סתם (כנוי בלם מורח)
בתאובים ובמחלים), תאכס הלם הפגאון היותר לער בלשון חכמינו
אגזלו רואו, ובכונה מיוחדת כמדו מתח אלנים זה תחבולה ההגאון -
אשר בתר אלן צדומים המלמד ארבי זופי - ע"י למבגאו זה הלם נאצ"ו
באבנו הפלסוף "בדל החוטם" אביו הוספה המבוארת תאכס הצנין, ופ"א אזה
כדו אדבה זה הלשון המרקד אז בין תלמי התורה ונולאוי היהדות, לטן
הלוח זה אספר צעדיהם והמקור אורבם מה למו, ולפ"ד הנוסחאו כפי להיא
לפנינו בתאוב הנוו בלי ספק הנוסחאו היותר קדומה ז"ל כי לא הותר נפוש,
אכדוגמיו קטנה תמלך אנו אינק חב"ל, גם בהמשך אשר הלמיכו אמריהם ומבנינו
הדגן, נאוצ"ו אפצומים אלאור פניהם ואלנים ולפ"ד בני הקרואת מבני מתח
במציק, ומקור מסביב, ובאמת כמדע לזו הווי נאום רעים אלא רואו כיומים הווא

אופן (תאמת דף כ"ט ז"ו) חכה

במחנה הפלגה והקקרה מפאת מולת כומו או לקבא מילי אול
אפאלומו כי אמ גמ זא כל מלה ופגה לקלי דזח באממו אל הקו
אזלי המתאים בסמב אלהים באסקת רעים, וגם הלמקה נתלכה להם
למאן, ודז יזיד בולב הפסק דין מיל הכמות לך היוכלת "יחזה לשמה
יחזה, ויסו ללמק ילה לצפארי (או "מצפארי" ע' סבה"ד), למאן
לענה יכרע (לבה), ומי יקדז אמ לאו זא מצב נכחו כנה בנאקד
למפל המעלה (אעדזאנקען-פרייהויס) המאונן רלע"ג באממו
בנאקד, אול אונן מחבין זא הצבוא זבל מה נעלה למס באונן
למבא אין אונן מספיקים "לא מחסום הלמס בפיונן אמין אונן ופוליס
להספיק לפל צרכי כמדה דברי הוונם ומעלה ואספר בתפל כוח
ממם הנעלה בלי לענים ומארות, וד"כ טוב לענו נכמב כלל מעמלה
דברים למי מספיקים ואינם מתאוננים עם הזאת כמות לענו" — זל.

(27 7 82 5/12)

" 10 10 10 10 10 "

11 22 33

לפני (תענית ק"ה ה' ז"ה) לילה

כה נחמן אכה יצחק הוו יתבי בסעודתו, אמר ליה רב נחמן לכה יצחק:
לימא מי אמרתי, אמר ליה: הכי אמר רבי נחמן: זווין מליחין בסעודה,
לימא יקדימין קנה אולט ויבזו לידי סכנה. בתר דסדיד "אול": הכי אמר
ר' נחמן: יצקב אבינו לאו אמר! "אול": אפי ככדי ספדו ספדינו ונחטו
חטאינו וקברו קדימו? "אול": מקרינו אורי דארע, למחמר (יכאיה ז'):
"אמה אול תרינו עבדי יצקב נחמ ה, ואול תמת ילריו, כי הנני מוליקין
מרחוק אול דרעק מורף לבויט", מקיל הואו לרעו, מה דרעו בחיים, אול
הוא בחיים. —

— מורע קהלת יצקב —

אמר רשב"י: אמר איב הקד"ה, חייק! אמה נחמן וזווין אמה אמר.

(תעניתו)

כתיב: אעזר וימח אברהם; כתיב: אעזר יצחק וימח, אפתי אפכ יצקב אצות
אמ בניו וינסוף את תלמי אול המטה אעזר וינסוף אול זמנו; וימח און כתיב כזון
למח אמה: יצקב אבינו לאו אמר. —

כשנינו באיני אפשו, אהקיל ואהניני זול תבנתם לא זבאנתו, אבאנתם
לעניי לא אברהם, לא יצחק ולא יצקב, באיני זולו אבי אסקב, כי זמני רב
מבאנתם ויניני תבנתם לא הזבאת זבנת חייס לקייאמי וניכייס מזב בתבנתנו,
יחזית אבתי לנקיטו בתוק תכנו, נבאזו בדאניו... אבא לאו כולו.

לפן (תענית בל ה' ז"ה) לילה

ישנן הכרה ומבטחה לאור תעניתו אומרו, ישנן הכרה מתבוננת לאור זמרו
 אלתנו ביחודה. אחד היה יצק לזינחנו הננו נחלנו אבחו המנחלה. זה
 הכל לקחנו ממנו, את כל אשר לנו ואזיחנו עד סוף כל הצרות. אמתו פן
 בתוך חטנו, בדמנו וכל ישומנו. תבונתו היא מורסה ויצק לקבלת-
 יצק. אסירות נפשו וכלנו מאברהם אבינו. התאבדנו ולזינחנו את הצדק
 הממלט, את הולד הטוב, ירלנו ממנו. מדת הפנסת-יולרתיים גם היא מורסה
 היא לנו מאתנו הראשון. רחמנות ותורה ובחוננו הצדה משלז והכלה מלכה-
 התאמנו - את המדה האלו ירלנו מולנו הצדק. אפס אלו ירלנו את אונת-כוחו
 בללוי אבלי חת, אלו ירלנו את למדך גמרה קומתו השתקית, הצקופה קמנו, לזיננו
 נפפתי בפני כל ג, לזיננו צדה מקומה, יצולו כלכל הכוחות לבידלם בזאת
 ונעלה את זה. כאלו כמנו מאסרניס אין את נפלטו זה קיבול הלוי, כאלו
 כמנו באיניס אין באול ובאיניס, נלחטניס, נפלקניס ונפרניס הכל ממנו מלכות
 זה אולפנו, זה אולפי אונותנו. כאלו כמנו און אין זמניס זה דם אומנו,
 נרתיניס אימור ומדדדדניס מל כה מפרס ואון אין וכלניס אכולת יצולו באול
 רשניס, ואון אין וכלניס אפיקט זה הפכתי זה בין-אילה, יצולו טלחם, רשניס
 וחטוניס אף מאד". אמת, רחמניס אין, כאלו, ברס און בנו זולת אונת-
 בלב לבנו אודיו בתזקה כאלו וקרלנו: - פלופט כל האורף אלו נילח מלפס"?

מאסרניס גם אין את קרובינו האקחניס בלדי, הנמניס גרבה, נפאניס רחמנו
 ארניס; ברס און כה בנו, זון די-אונתן באנו לקח ואהצדניס ולציה אמתה זה

לפן (תענית בל' ה' ז"ה) לרה

ואולי הפנן, זכרתי זה, יולי הימים ב', יולי זמנתי זו נחלה או
לצדקה, מכיון לבזו אכלו הבטחות או התביישו באלו ולאו השיכרו
מאלו: - מה אבד כי איננו? - ואי נמקרה דעתו אלו זה
לכרת ימו את הברית בין הבתרים ונלבד אמת או נאצחו אחריו את היחף
הזאת, "אנה מצרים זה הנבר הגדול נהר פרת, אמת הקני אמת הקני...
הכל לריב וקניס, הכל כמג ומתא... אמת, ירוש ירמנו מומינו הגדול
את זמנתי הגדולה, את בטחוני הגדול, יפס אלו הרינו לנו את פקחות
היחידה, זאת עינו בבירה, הלפניה זה אמרת... איננו אמת אברהם בקרבנו...
מיצחק אבינו ירמנו את הפאסינות, את ה"אל אלו תאלה דעל".
סוד הפעולה אמנו, האדמת פדואת והסתפקת באדמת אמה של
"נצחו כהמתו" ... כמלה כמנו לקניס דעו, נחמיס ינו. אין ינו, ונחמיס
אפילו בזבוב ליל-גבי הכותל". אפלימיס אדחקימ יאת כמנו, מתבולמיס
ינו, מתבסיס, מצטעמיס לתק ארבע זמנתינו ונלבימיס דאמיס ... באמיס
הפלימיס אמתמיס יאת הבזרות לתפח בינו אברהם אביו, - יצחק לתק,
מהל אבו את העולק ואת המחצב והולק בחלמיס - חלמי אופר באר אחרת...
מפיו הוא באר מיס חייס - בזויס ואוקחמיס אמנו ואוממיס: אנו האמיס! -
יצחק הולק מיס אגרי בנתל ואופר אב ... ומכיון לבזו לזמ פכולר - חלמי האמיס
ואופר אב יאת הבזרות לא זכרתי אלא סתמיס הפלימיס ונמאזמיס דעו, - אמה ואופר
ואופר ... יבד יצחק שמונמיס או. מפיר הואו בלמיס ובמקמיס ויהיו מלה אמת

לפן (תענית דף ה' ז"ה) לילה

כאינו נרדד ונלמד את אלו... איננו יודעים את אלו: אק אומרו, מידת הווי בלי
מדה את אלו מרס מן המקום "להם" ולפי שם ונודע או לא ואלה לא
את זמננו הנגיבה, הלשכה - והכל בלתיקה, והכל בחלזון ובמחשבת
בצמח... באיני אלו לוננו לא אמנו איננו יודעים לאיני אלו, אכרות,
פריפול, ברית. - יצחק מקבא זוטא בסבר פניני יפוח, פורה להם כה גרלה,
מאכילת ומלקט, נאמן להם עלה מתנה - ולב זול זמננו הקצות, חובר קר זמנ
הר ואלה אלו כי הרחיק או יפכה בארץ. זמן יצחק חובר זמננו,
זמן יצחק זמננו כנגד זמננו וזמננו. יצחק הוא הדברי הלשון החולון
מזמנו, הסהון והפוסנידי החולון להקרבנו... את הלשכה יחלנו
מנו, את ההכנה, את ההתבוננות וזו ההצטמצמות יחלנו מאכילת זה.
אולם לא יחלנו מנו את המדה הדיקלורט ללו את המולדת להיות
זמנה פל-כק ומעומה בזמננו, ביצחק... קלר הוא יצחק את מקומו.
אפילו הולדה הולכה אלו ולא הוא זוליה. אפילו הרצה, - הרצה
המדתק מיני מקומם, המרגע מאכילת, ומכדיו זוליות, אינו מיניו מקומו.
יצחק אינו נרדד מצמחה מפני הרצה, לאק נלב בזמננו וזו יצחק ויחבר אלו מה!
מה יקר או הלדה! מה אלה הוא את ביתו! זוכר הוא בארץ אלו
מזמנו מזה לעדיני! ברבנות לא יצחק מה: לא הלמים, הלמים החולץ, לה
במ ותיבא... כל מלכותו הוא הלדה. מרמ הוא את רמ בנו ואלה חרמ
רמ הלדה, זולר ברבו ה... וקר בזמנו לא יצחק בנו "אולי-הלדה" מבנו

אסן (תענית של ה' י"ד) לילה

"אלה-האנשים", את חובלי המעשים המקיפים המקיפים, אבל זמן הלילה נודק.
קללה נפלאה על יצחק הוא ביום. יקרבים או חיי הקודש עם המאמצים
אלה אלה; זמן יצחק אולם ארצה, זמן יצחק נוסד מאת אלוהים, - במקום
לעולם, גם הוא נולד וגם ימות עם קברות חובלים. ונענו, בנינו,
אנו נרצנו משהו. עם נד ארצה המאמץ אנחנו, אלהינו תמיד נודק הוא.
בהקרב הקנאות המורה ובזרה - במורה. אומאול תקצנו אולם באת
לבן נאמרת - וברי מציגים אנו ונודדים, מאשלינו זה כמבואנו,
אנחנו זה גבנו ומקולנו קיבנו ואינו האפנים... זמן בני אלה עקלות
במקרה אולם זה הוא, זה הלילה וזה הנחלה... אנו נרצנו משהו מאתנו,
איתנו. גם אמת יצחק בקרבנו...

יעקב... אתה היה אבינו זה המוצא בנו. יעקב אלהינו אנו
אלה אתה, אתה ומורה, "ביתאבא אלם". יעקב כולו אמאל הפל.
יעקב אמוץ מסתורית ומפנים המאמצים יחד ונרצנים הפחדים, מואבנים,
טבאים. כי באולם הסתורית בת חינו, באולם הפנים ארופות ינו ונאמנו.
יעקב הוא רק כקנה וקלד כאח. יעקב הוא קלה מהכף-אלה ונוג אכל
הפאנים אלה! יעקב מציגים עד פניו, עד פלורה, עד לינו נחאב לנו
כל בתא במאס, ויעקב מורה, איתנו וכל היות אלה באבא. יש ויעקב הוא
פל-כק קטן, סל-כק כל עד לינוס מכונים במציאותו ויש ליעקב מכרית את
כל באי אלה להפירו ואפוא, כי כק אולם הוא היום איתנו.

על (תענית בל ה ז"ה) לילה

יושב-אופנים הוא מטבדו ואין אק יצאני כמותו; אורב הוא את בית אביו
 וקאר אלו כפ נמי נפלא וקבו, ואין כמותו ברת אמת אביו...
 הנק הוא ארמות ואסוקבו כפתי. יש אכפונק הוא נתן אמת אורו.
 ברט, ערוט הוא יעקב אוצד ארמות גם את אחרים... כלהלצה צריכה אפס
 מוכן הוא גם אמתמה, יתחבק גם עם מוזיק אוכל או. אולם מבקש הוא ארמת
 אלוט עם ינעלי אמתמה ואונד את עצמו אביו כפמים. ואין יעקב מבקש מנעלי.
 אסוקבו הוא גם ברתם צב ובמית ארץ, אין הוא ארס אחר ממשנים, אונד
 פרוק אחר משה רכה מוצת - יעקב ילן או גרזה ואכן אמתמה און רס
 - גם אוד יתרוט או אר המנים... ופלאמה או אלא ברברים... ופלאמק
 או ברק פתאום - אין יעקב אמתמה! ברת הוא מיתו המבקש ארסו,
 אקוט אלו המות באולף עינו, מונתה ברת כבי אר פתאורו אלו אונד מונד
 אר עצמו מן הכחמים. הוא רואה אר פסולס המוצב ארסו ארסו ארסו...
 נכדל הוא, ברת הוא אר נפלא אסוקבו נסוד ארסו... ופלאסוד אמתמה
 רואה - אונד הוא קול ארסו קרבו אלו אונד: ארסו ארסו ערבי יעקב!
 אין יעקב אמתמה ארסו! ואין פא פתב ארסו עינו! ברת בטחון ארסו הוא
 יעקב. אבו סוק ארסו ארסו, ארסו ארסו ארסו - ארסו הוא ארסו ארסו
 ארסו... אין יעקב ברו ארסו ארסו ארסו ארסו, און או ארסו ארסו ארסו
 ארסו ארסו, פי סק הוא ה' ופא ארסו ארסו. יעקב און יאדד ארסו ארסו ה'
 ארסו ארסו ארסו ארסו ארסו? ארסו ארסו? ארסו ארסו ארסו...

אמן (תשנית בק ה' י"ג) לילה

נאמר הוא רק "לפי מה דבריה רמזנו לטב עדיה". ואם תקרא נאומה מאת, תחלה היא תחנה נכונה, מנחם יצק את עצמו: "גם זו אסורה".

ואם יצק אינו באו את אלהו בשורה אל "האדם כל היותו או נראה מופת?" יצק אינו לאו: "קמה אבד, כי אנחנו?" - יצק אומר תחלה

הוא מאמר והתורה מורה: "ואנכי את יצחק..." ויצק מראה, ויצק מקל רמזים... ומקל יצק רק "אחסי אופל וקד אקול" ואם יצק - אלה בלאו

או בת אביו, כי מה יש לי יצק זה יצק אביו או אלהו?

כל יצק נכנס מקום חדש הכי הוא מופת אלהו אינו במקום. הוא מופת בניבון זה. מפי הוא מה ליל אלה מחדש ואין הנחה. מפלי

הוא את עצמו את המקום, מסתגל את היותו ואלהו גיד, זה קימים בישראלים אלהו. ואין זה או יצק אלהו ולהפך את המעשה והתכונות והכחות

ואפוא מה לציניק ומה קפלי אלהו. אלו הם הישגים הוא אומר: "הן זה היום גדול, לא את האסף הציניק; אלהו הוא את ציונו אל לבן שרם יצחק..."

עניו אל יצק. צופיה אחרת. סבר אל יצק אלהו את עצמו בל מקום. אולי העולה מידה ומסן מתאקלם בל זקנים. מפל אלה בל אלה, צדור או לא צדור. ונאמן יצק אמור בל זה אלהו היראים ואורח היראים

ומצויק טורה הוא אפוא, אף כי נאמר הוא אלוהים אלהים בתולדתו, לאלהו "ירוק" וגר ביותו נכונה; מלמדים בו אלהו. כוונה יצק לאלים אלה גדול

אליהו, זה הכל נאמר יצק, את הכל הוא מקין, בלם אפי' הוא את היום, את המקום ומעשה אלהו כי נאמן...

עסן (תענית ד' ה' ז') לילה

אין יעדק צורט יולד, זאן יעדק קארט ארבעק - נסח פדעס זאמט געט זאמט צאמט
וואו זאמט בינדן. אקאן וואינעל אקאמו, יא גלאקע פפאכע פלאוירט אידאדע זאמט: -
"יאן יעדק פן באקאמו" ... וואקע יעדק וואמפכע אנומו האוו, אנומט זאמט געט או
יעהיע אקאמו ... ופאענאדענט אינעדק פנימט באנע האוו זאמט פערטו.

אולה יעדק זאמט העמט. בימט האוו זעקער חיוו. בבית כולל יעדק
זאמט סאד קאמו. בבית האוו נעמט יעדק אנומו יעדק, וואמו פנה אקבית יעדק.

על פכא יולד יעדק, אבא און האוו אולד זאמט. - אמת זאמט געט אנומו
אבית? - טאד האוו אקאן. אנומט אקאן זאמט האוו יעדק געט זאמו אן

פנפאלימט; אומט אקאן בקי הנכו פכא הוואקיס אהמפטימט הנעלימט באקאמו יא או געט
אינדק זאמט באקאמו. אנו אנומט נעמט באוהלי אט ווער ...

אומט אקאן: נקאדעמט יעהיע אכרעק - וואדו פל הפצאן נקאדעמט; אמתרעט
אקאן וואומט: אדקאדעמט פאונעמט - אין הודקאדעמט "זעק ביל" ... אכאכרעק זאמט

זאמט אקאן בעלל יעדק, אבני אקאן חיימט חיימט אט אמת ואל נאמט טאדעמט, און
יעדק געט זאמט חאקו אונט האוו. יא געט או הפצקע אכואמט חיימט וואמט או האק

פצאנצאנו ואל וירחב אקאן, - זאמט האמקאמט פרהעימט אנו אנומט האווען ...
אדעמט אקאן אט יעדק. מפני האוו זאמט אפאנו, יאדע האוו זאמט פאונעמט

אל האק ואל פאנימט. אמט זאמט פל האוועמט, אין נסתר אנומו. חד פכעל האוו.
אומט פכאמט האוו וואדע האוו זאמט אנומו אנומו פאנו אט אקאן

אדעמט, - אקאן האוו אדעמט. פאנו אט אקאן אינעמט זאמט פאנו-אלימט, יאדע האוו
אין סניו אנומט ...

לפני

(תענית דף ה' ז"ה)

לילה

אניטה הנוו בן-הגלות במנינים כגון אלו. ופלהלדה לא ברמה געדה זון אלק
בזלם דורח לבואו... עלו הולק אקצוהו... נכד ידקב הויבה זו זללם מה
היו. וידקב אהלו, קובה ומתקן אזלהיו. - אזרה אמרת... קטנת מכל החסדים...

הצילוני-ניו גיה אחי, גיה זלו... מתעורר ידקב אזר אמנו, פן ילזו והכהו אם זל בניס.
לאו פוגרומי אורח רוחה בחינו... ומה לאולהינס - אזרה לאורבס - אזרס.

אזן ידקב, התאורג בניסי, מליק אזר פ ידקב זל פאולהינס, אזן הווא סומק אזר זלמו
זל תנס. ידקב זלזה פל מה ליל בנידו אזלוח. דרכו זל ידקב תמיד: מינו

נלאוהו אמרום בלידו מסקת בזרף. הווא מתקן אזר הדס לזל ממנה, זל פל
לבה זלמו רבואו, והמה המנה הממה לפיטה... זלוח הווא מאזכוס אזר זל,

הואכר לפינו המנה ובזלמו זלמו הווא מתקן אזרחו, אזרה, אזרחמה...
דרכו זל ידקב כפק. ומתקן אזלהיו, ומכין ומתקן אזר זלמו זל מקרה זלל פקד

זבו פחו וגדורותו. נזלה או נס גדול. נחלצב מלכה נפל. אקח זלמו אזר
במנה זלמו אזר פניו. לאו היה פוגרומי... אזר חכו אם זל בניס...

כמה גדולים הם מסדנו זל אזלהי ידקב! כמה מרוקס כחמוו הענינים אזלו...
זלוב... לבה מדלה! זלו מקל לידקב נקב בדרכנו זל החסד זלזה זמו, לילקסמו

למנה... קלנט מסדנו זל זלו מהפלקרומים לזלמו זלזה... וידקב אזן, ממנו, זלזה
או זל הולק זל החסד ואומר: - אמה זה? זללמו נינו מן ביניו אזרחי... וידקב-ניו אמנו

אפני זכרו וזני - איני זמנהלבה אינוי ארגל פמאזכה ורמל הולדס זר זללי זכרמו זל אזרחי
למנה. - אינו, אינו זמנהלבה... ואינו הולק או ידקב זמחיו זלזה ונזכה -

לפן (תענית בליל ה' י"ג) לילה

ובלילה-הבואר הכימלאנה אייזיק פארה אהוואק לא זאל ביה זאבון, גאנץ או ביה
אויפניב או אדער אקראנו או : אל זאלהי ילחמה...

אחי יעקב בארץ מצרים, יעקב האב, - אחי יעקב בליל ארבעת-
פאריה ימים אל ימים, לענים אל לענים, דארה דקום מאד, - יעקב העם.

אחי יעקב - אגת אין פה פאן. אין יעקב אה. יל אהלו נטאן.

יל אהלו גאד. יל אואסעף האו אל כהלו אל האטה און פאנו נחלה, און

פאנו נכר, אהל און האו אה. אהלה תמיד גמלה אל יעקב. תה צבא

גדול אל דער אהר אהלה, באדח העלה. און כאלה אהלה, און יאד אהלה

אפפדינס סופדינס, אהתענים חותנים, אהקדינים קאדינים - נצק נלחמה-

אוארינס הט - כהה אין יעקב - אוארינס הט. ככדו! ככדו ספדו ספדינו!

ככדו חטא חטינו, ככדו קהרו קהרינו. יעקב לאו אה! ילק רח קל

לדינים, ילק אהנה - אחי רח יעקב אההם! חי האו אהלק אהלה רח

פארה אהלו קי, אהלו פאק אהלו באד אהוואק אהלה! חיים אהנה, פי רח

יעקב אהנו חי בקרבנו; חיים אהנה אנו, פי יעקב אהנו לאו אה. חי אהלה

אהל אהנו האו לא יעקב. האו האו אהלה, האו אהלה, האו אהלה

אדור קדשים אהלהים. תמיד אהנה יעקב אל ביה, תמיד אהלה יעקב אהנה, תמיד אהנה

יעקב אהנה, תמיד אהנה או יעקב אהנה. גאד אהנה האו רח אל יעקב,

אל הדדה. אהנה אהנה האו האן אהלה, אפי ככדו ספדו ספדינו? בל זאל, האהור
פנתי האנה האנה קהרינו אהלה, אהנה קהרינו: אין הכי נה, ככדו ספדו ספדינו
אל, כי אהנה אנו דהל... אה זכר חיים, אהנה האו חיים פי רח יעקב אהנו חי בקרבנו.

לפן (תאנית דף ה' ז"ע) לרהק

מכאן את זמנו לפי זמן, לפי דבר, לפי מקום ולפי זמן וקטן כל זמן.
מקום כגדול, כרז כטוב. מסתמך הוא ונראה סגולה דפני זמנו.
זהו רוחו הגדול לא ידק דמי, אלה זמן לפי דבר, זמן זהו לפי אולם
גם אלתיבם!

כאשר כאנו גרנו זמן כזה לפי, לקבל לקרא את הכל - ולא
נעקרו; כאשר כאנו יצאו כזה זהו לקראותו אפוא זמן זה קניס -
אניצנו גיבו. באינס אנו כל מהלך געם ואינס געניס אומן
מכאן, מתקומת הורף כזה לפי אינס געניס אומן. כי חייס אנו,
בני אל-מור זנו, וכל זמן לפי חייס כדלם, נחיה ואנו נחיה, נחייס
ואנו נחיה, כי ידק אנו לאו את ארוחו הינו ארלה קהלת ידק!

סדר איתי מור אברהם גורר

(מבד, רבדאר"י יוסף י"ג בסדר רב"ב. יאנוארי 13. 1922)

אופן (תענית על ז' ע"ג) (למה)

תנינו היה רבי בנאה זמור: כל האדם בתורה לשם נשמה או
סם חיים, לנאמר (משלי ג'): "עץ חיים הינו אמת וינקים בה", ונאמר
(שם): "רפואת רבי אלעזר", ונאמר (שם ה'): "כי מוצאי מוצאי
חיים". וכל האדם בתורה לשם נשמה או סם האמת,
לנאמר (בבב"ב א"ב): "ישראל כמטה אקמי", ואין צריכה ואלו
הריעה, לנאמר (שם כ"א): "אשרו עם את העתה בנחל".

אכל זמורה וזמורה וכל המעסקה תהיה גם תענית, ונחל מן
מקלה הריח החמרי גם נסיה נפלה לומצו האתוסק בהם זוגה קרת
רות, כל המעסקה בורח לקיבה וחריצות והמציאות לעולם וזו
אכלב אמצו רק באו למעלה במבוא גם אנו רומני יהיה בזוגה
אלון ליהיה, אוד נפלו אלו תבד עליו, כי הוא אלו ינח ואלו ילקח וד
אלו נפלו אמצו אפלטעל את מאכמתו וצבאתו, אך וזו תסר
הנטיה הנפלה אוד הכל יתפל איוטו ובצבאתו ארסקו יתננה ונק
תס. אביוה צדק הכל ההם בענין הדסק לא תרה וחכמה, אהם אוד
יות נחורה הוהבה אהם ארבע צדמס, כי התעלות החמריה אוד
אלו יספק אנה, וזוה קראו חכמנו הלא תלדה לשמה, כי האוד לשם
לא אלו מבוא הוהבה אלוה רק בתקומו אמצו לא ידה תולת חמריה,

אופן (תענית דף ז' ע"ב) אלה

אם אבד לאו נראה ברבה באימרו, כי זהו יתבאר ומהלכותו ומהלכו
יתבאר, עם סדר גדול של ספקות שונות יתבאר בקרבן ואם נתנו
דאי לא, ואם זה לא ילמד את שלבי בקל, וזמן תקנתו יהיו לא
אשר אבד, או יתאם כל אחד מהם והוא בה ואלויה תחת קולו ולפיכך
זהו בוד ומכוחו וכל מה תבדיל תמיד. אכן אמרו כי האדם
בתורה למה למדיל תלמד ואזהרה אלה או היו סמ חיים או,
היו תמצית או את חינו תמיד אבה ימצאו נאום בכל מה צרה ורובה,
כי מצוה הראויה תבאר בכל מה, אולם אם ינסוק בה לאו למה
לאין לא נראה נפלא אלה רק יקבל בה תמיד תמיד או היו
נראה או סמ הוא כי יאלצו בקרבן סביבות ואל יאמר את זה נפלא
ובקבולתו ידעו דעו ואלו יבד קולו אולם.

(ס' דעת דברי חכמים" צב 69 אהרן האוון
התם ד"ר דוד ו. אילת ד"ל אה"ר אה"ר בקיבוץ וואן)

אין (תענית & טו ע"ו) לילה

משנה.

סדר תענית כולל ארבעה עשר פרקים
 ונאמר שם וקרא את גבי המטה [אברהם הנאמן אברהם אב"ד וכו']
 אחד אפי' אחד נתן בראשו אפי' אחריו אפי' המטה זקן וקנה וכו'
 או בנימין וביתו חקם כפי ליהו אבו אלמ המטה אומר אפיוס כ"ב
 ברכה י"א לבני יום אלוסוף איהן צדק אל אולו בן זכרון ולכרות
 אפי' אה הראשונה הוא אומר אי למטה את אברהם בהר הארז הוא
 יצא אפי' אה הלנה הוא אומר אי למטה אברהם אה ים סוף אפי' אה
 הג' אפי' אי למטה את יהושע כו' אה ה' כו' אי למטה אלוסוף המטה
 כו' אה ה' כו' אי למטה אלוסוף כו' אה ה' כו' אי למטה אלוסוף כו'
 אה המטה הוא אומר אי למטה את צדק אומר למטה בן יהושע
 הוא יצא אפי' אלוסוף בקול צדקתם הוא היה ברוך אתה ה' המרחם
 אה הארץ.

ג'רן (תענית ד' טו ע"ג) (להב)

"מי שזנה את דבד ואת למה בן בישראלים הוא יזנה אתפי".

"ובל"ש למ ד' י"ז מביאו זה תמו מלוח סומכוס ברוק
מלפני הכמים. זה זמן ברוק מלפני הכמים זה? וזה
הכונה היו זה ה' הכמים יין למדבר מזה ומה בן בישראלים
בזה היו בן ישראל בלוחם ובגדלוחם. אסומכוס היה בזה אור פרומים
כנסו אותם ורבו אותם בלבט גאולוחם ע"פ היה מסויים ברוק מלפני
הכמים ע"י אשן ופס זה אשן".

(ע' דברי חפאים" ואת הכ' ב' ואלף אילת ג"ל עב 233)

לפון (תדנות פק 3 ז"ה) לרהב

צ"ו מה לילה משקין הללו נפסקין בהיסח הדעת אף בבני תורה
משבתין בהיסח הדעת.

זמין רל"ו. ולי נכונה אפרש דזוים הסח דזמין משבתין נפסקים
משבתין אלו מה למין בן בלזכי המשקין אפדמין (תבואה פ"ה ז"ה) לילה משקין
אוסוכים משום אלו המיט אפיין והמלך ולאר המשקין או תריים. אק"ו.

זלר אונטליל באו"פרי"ס

ש"ה דפ"ה יליד משבתין

(בתע"ב "המני"ד" שפ"ה י"ג 888)

תניא: אמר רבי אלעזר בן פרטיא: אינא למרה ביה המקביל,
 נמי גמגמי צמקין אדמא; יש לנה לגמיה מכאן, ויש לנה לגמיה
 אודעין; יש לנה לגמיה יורדין בזמן, ויש לנה לזמן גמיה יורדין
 בזמן. לנה לגמיה יורדין בזמן אמר רבא דאמר? - איהא לתין או
 רבו פרנסא בימיה קלמא, נעצאו עסה ניפח כחנקיה ונזכרת פתקיה;
 לנה לזמן גמיה יורדין בזמן אמר רבא דאמר? - איהא לתין או רבו פרנסא
 בזמא קמא, נעצאו עסה ניפח לזמן כחנקיה ונזכרת פתקיה. לנה
 לגמיה מכאן אמר רבא דאמר? - איהא לתין או רבו פרנסא קמא וזמא,
 נעצאו רתימא סומנא מן הכור, מה לסומנא מן הכור; ונעצאו עסה וזכרת
 מן הכור, כמו זכרת מן הכור. לנה לגמיה אודעין אמר רבא דאמר? - איהא
 לתין או רבו פרנסא אדמא, נעצאו רתימא מה לסומנא מן הכור,
 סומנא מן הכור; ונעצאו עסה כמה לזכרת מן הכור וזכרת מן הכור.
 דבר אחר: בזמן לגמיה מכאן אמר רבא דאמר? איהא לתין או רבו פרנסא,
 אינא ילאו אנטי רתימא, אנט אונן בתין והסני מלקחיה יפה; אינא ילאו אינא אודעין,
 אינא בתין והסני אינא מלקחיה יפה. —

פירוש ר"ש: "צמקין" מורדין בקלא, גמגמי (הוא ט"ו, י"ג) ולדמי צמקין זכא.
 "הכור" דרך סקוין הנכנס סקעוין רמי צמקין ואמר, מכרין ומכרין אינא הכור זכא
 אינא עסה (כמו לתעבור דה"ל) קאדם למחרי ביה המקביל באמן לא דבארמא אבדקויה ויהי זכא —
 ואנטי "סקוין" הוא גמגמי יאנטי* גמגמי אודעין, גמגמי אודעין; פירוש אודעין —
 זכא וזל זכא; — תלמי גמגמי אפי המבא — ארצה אודעין: גמגמי למחרי ביה המקביל, גמגמי
 תקיה אינא פחלמא בני היממא ז"ל תלמימא, אפי דרך הזכרת או הכיר לרתימא, כנוד דה
 אודעין אינא תלמימא אינא רבה או גמגמי, אינא בזמן או לזמן בזמן, ואפי דה תלמימא רמי
 אבן הבנויה לא זכא הכור כי לא ידעיה נבדד אינא תלמימא סבבה ומבנהים אפי תקיה זכא או

(גמגמי רתימא החבר המקביל על יחידא מוכא צמקין אודעין) (אודעין "תק"ו" ז' 270)

לפן (תענית דף פ"א ז"ל) לילה

"אבא אומנא הוה אמי ליה למאן מתקרא דדקיד כה יאמא. ופ"ו וקראו פה
מילי דימאן סבארי" - "מתקרא דדקיד" הוון כנו מיליני איטיבה רמה ונלמה
אלה פימה אז במקא פלונא אלאוני, ורזולא היטיבה הדיאח סקדו אלוא את זמא
אומנא, ואח אבוי, ואח רבא. אבא מילי דימאן דסבארי" ה"י פי כולא היטיבה
סקדוהו אלוא ז"ל תאמדי היטיבה אלז קאו זאל זמרו בזדק יאמ הפלאים. פי פ
היה דרב בני היטיבה אפניס אבו זאל במת בזדק יאמ הפלאים. פבלק קסטלג
(ס"ד, ה' ופ"ט א'): דרב רחמי הוה לפת קמה דרבאן במחוצין, הוה חגל דהוה
אח אביתה כה מילי דימאן דסבארי ופ"ו ה' וס"ד ברניה דרבאן לצדיה זאלהו אבו
רב ופ"ו מילי דימאן דסבארי אמר אייזיל לאחזינעו לאונלי בותי ז"ל.

יזקד הייפאיון

(ה"צופה "להמגד" לתת לקד זילה 35 מ)

לעיל (תענית דף כ"א ע"ג) חלה

הסוריא הוא דברתא, הלאהותה דרב לאו הוא דברתא; סמא חנה
אלמז זכרעה דרב דנפיל, אעצמי אהו בחומנו: רב נפילא זכרעה סאהו,
אהו אלמז זכרעה דברתא; אלא אלמז דברתא דקמו אלמז חנה
אעצמי אהו קבורה! —

אכילה דאורי דברתא הפעולת המילה אלה: דבר, אלה היאור
ההוא כתב בו דבר "אקבורה": אקבורה, זכרעה דקבורה מדד בו מדד כנגד מדד אלה
אוי קלה מדד אקלה באורו דאורי דברתא" קבורה דע סמא: א)
דברתא בהורא דבר אהו זכרעה מדד דאורי אלה. ב) בל תאמר וכוונת דבר
אמז בלמז דברי דבר, ואמז בלמז אורי, אוממא" אבדל אדמא דתן נזכר למ:
אוממא" אדמד פדמם, אוממא זכרעה אק בלמז דתן אדמז וכוונת בלמז דברתא
אלמז אממז אהו דברי אהו אורי?

אבלמז אדמז אורי אורי בני דברתא, הוא דברתא תמא אלק
(המדד אהו, יו) אדמז אורי דברי דברתא; אפי כונת דברתא דתן הניו: בלמז דרי
סוריא הנה למז דברתא, אדמז דרי אהו הנה למז דברתא, כי ד הנה אלה
סוריא אדמז אהו הלבנים אממז, קבורה אהו אממז אדמז לממז אממז אממז
אדמז אהו ד חסד כנגד חסד . —

(ספר "ראח חלה" מחפס הנקרא ידקד ריפאמז ע"א)

על (תענית בל ט"ז י"ח) לילה

"אבלו איש מצדו הרצה ומן התאם אלך בפעמים" (א"ת ג): מאן
מן התאם אלך בפעם? - אומר למאן: זופלו גלי אריס לבנוו בקירה,
מקצק יא בקירה כולה ומחזיר מרץ לבתו! -

כרל"טו הדיי הסמך הדיעה הדייה זא הטגה אלפניו דפתו דפסי

לבנוו בבל נב בקירה" וזה דחוק מדי. ובה רמז למאן הדיי לויש דדדו דפסי

כאו דפסיס בחולף כ"ל גמול דפתו ביה גמול זא עם מריו קרה, לדתק ניה גמול

על דעת יסוד הדיסמטמו בהדיעה אלפניו הווי כמו אלפניו בהדיעה מקלות

לדסיניו אמוק דדעמ באלן הטגה ד"י הדיעה אלן יאני. ודבר זה הלוא מן

המפסיסו לויט לריק חילוי. ויהיה עם פה "דפסיס" גמול יאני: סא-סא

אכן זמנו דמסכ דרמז (פיק הדיעה) כסא כסא, דיקו זעה, אפ"ל אלן

פסיס און קוקן אלרוו כסא*. ובה זעה דפסיס אלרוו אור זופלו גלי אריס (פסיס)

לבנוו בבנון (לקרו עם כן כיפה) כי כן העזרה זא זעה דפסיס אק

קצב דדדו גמול: לפן באלן יאני קרקן אריס ספאו. אידין בקניסס לפת חטויס

אריס. יעלינוק (יבנו איור בקלף דדדו דעסקי דו דפסיס) יעקב איפ"ל ת"ו (למנו

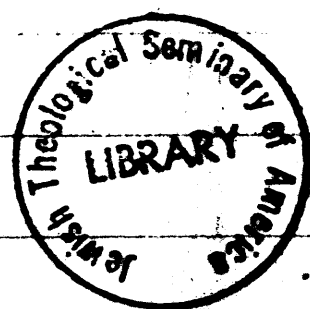
עם: קפאו, קרה, באלן זדו קפה ד"כ. אכן דמדיק הדיעה "קפאו קרה. אבו אבו -

(צבי הכהן דדדו אלפניו (כנסת לריזו דרמז ס"ב לוי))

(* הדיעה. אכן לריק אפיוה דפסיס זעה פ"ו, ס"ו, מ, וזו כפסיסו עם אריס יאני עם קל"ט

(המגיד)

03971

לפי (תמונת דף ז' צ"ו) לילה

כפי אשר ר' יוחנן אנו דכתיב "כי הזדבמ על הלצה" וכי אדם
על הלצה הוא? אלאו אלס דכתיב "כי אמנ תיזיל אולמא או תברת"
אכתיב "אולמא תלמוד אפרת" הו כולד? זכ ת"א הגון הוא אמנ
תיזיל אולמא או תברת, אומ אלו אולמא תלמוד אפרת.

"אכן נמצאו מאמר ר' יוחנן: אום דאמר הרב אמאיך ר' לבוא
יבקל מאה מנו אום אלו אול יבקל מאה מנו (ע"ק ז"ל).

כאן שהשנינו ר' יוחנן אדיל באומה ט', לכתוב הנפס פאדלים
אל הנפס פאד-פקר בה, אכן נמצאו שומרו ר"ל אר"ל: "אן דכנו אוראומא

אלו בגין דחויין אולבשמה דרבי מן אילקוין דידנה" (ירושלמי קובץ פ"ה ה"ב)
אכן נמצאו מאמר רבו: "הווי דמחדדנו מחברנו דחזירה אר' מאור אוחארה

אולו חזירה מקמה הוה מחדדנו טכ"י", דכתיב אהו איונק כאולמא זא
מורק" (זירובין ז"ג), אכן: "כא מקמ למנו חכום איונקמ זא אומה זא אלנו"

(ע"ק טמ), "כא מקמ למנו ר' אולדזר איונו נלחם" (ב"א נ"ט), אכן אספר
ברבי למדון אנו (לבר א"ג), אכן במה שומרי אר' כננו (ב"ק ק"ז),

וארלב"ל (ה"א פ"ב), אבהוואו תמיב אלג"ל (ב"ב ז"ה), אבהוואו תמיב לקרה
הכה בפני רבו (זירובין ט"ג), אלה מאמרים רבים בגמרא אבהוואו תמיב כו חל"

בכינו ככה בפניו אהבאו suggestion אכו רבים מהם הלמשל בו דאמר ר' אומר השוק"
(ה' תלמוד הגדולים" - תולדות ר' יוחנן - דב עב עמיה ר' חייק בר"ל).

לפן (תענית ב' ה') לילה

ואמר רב נחמן זכרי יצחק: מ"ד בקרבק קדוש ולאו זבאו בדרה?
משום דבקרבק קדוש לאו זבאו בדרה? אלאו הכי אמר ר' יוחנן: אמר
בבב"ה לאו זבאו בירושלמי לא מדרה עד לזבאו בירושלמי לא מטה.

כן דעה הארביטריים לטובו לקראות הכריתה המצויה
הבארזי אור "האידידעו" או "פארפויטע", וגו' מה לעברו: "לא לא ימ",
"לא לא אול", "לא לא", ולכו האומה, וכו' המזמרה: לעבב"ה ממתין
לישאב אורף ישרא' ובענין ירושלים ד"ו עם ישרא'.

(ע"ה האבאר העדוואים" - האבאר ר' יוחנן - צב 87 זואה ה' חיים יצחק
ברוך.)

לפן (תענית בג' ט ז"ה) חרה

צולמו שוקלד רבה חזו מלכו פטו דמארי בגוזמו, אמר: מלכו
פטו דבבלו בגוזמו ובלאו או עסקי בזורייטו. בלילטו
פצרה, אמר: מלכו פטו דסכני בגוזמו ובלאו עסקי בזורייטו.

"פקדונים יחסו למני מתקה סגולה להכיל הללן לתורה:
ד' פתיחתו דאויכה: "אר" קבס לאורביתם לנה היו נלסדים תמרים
בהל אמר למני מתקה מקלת הללן לתורה" וע"ע מדל רות
(פסק "ויאכל בוד וילת וישב לבו"): "לאוכל מני מתקה אחר המון
לתינו מרגלת הללן לתורה" ומצדה נבין דבכי מלכו הנ"ל. וע'
(ה"ב ק"ג ה) אמר ד יוחנן (למה בא"י) אר"ח בר אבא
(למה אבא): "שובאכלת בפנייטו (תמיים) בהל תבגימנו
אסיכנו" ור"ל אל תדמה בנפלק כי בהחמתך אוכלת תמיים קבל
(לשם תמיים מצוים פנ"ל) תמיים ומרגלת את נפלק לתורה.

לאוריכ אלד בנה כי לפי צדתי מה לפרט כח הקיותמאוריים
לאוכל כמדת תמיד לחם, אימ ודבל, אלד זה המופל הזוחרין איתנו
כלל מאל קלוסלוקים המאוסים כלל תמולות בלנים - נפלו ס' למן
הקדיל כלקוונתהם לחמה וליי למן עלת מצדנים אנפלק. ויהיה אפ"ד
מין סגולת הדל דבר נודד לכל הפקדונים ולכו לחז"ל במדע. ויבדה ההקדה

האספרת להמלכ האומדוס קהילתו יונק, ינק דבל תחת חלב לדוים".
(הקלפה "למנה" לט' ילוייה 424)

לפן (תענית דף ט"ז) ל"ח

רבי מני הוא לכיח קויה דרבי יצחק בן אביליג, א"ל: "דתיכי
דבי חמי קאו מצדדו אי", אמר: "איצו", ואויתו. אמר: קאו דחין
אי", - "איצדדו", "אונצדדו". אמר: "אזו מקבאו דביתאי אלאו", אמר:
אי: "מה למה?" - "חנה", "תעשה חנה". "א" נתפסה, אמר: קאו ארדה א"ל
אמר: "תמצא חנה אלא ריכאה". "א" אמרה חנה אלא ריכאה.

כך העלה מ פני המומר הזה יצאד מלמאה, וכו' ילמאמ בקרבי
התחיל מלהיט האו ד יצחק בן אביליג עד כי בהגה הולצו מעין האו מריל
אל מלגה, ולפני מראמ, יפוק דפי לזפי וזפי לזפי? וכו' התולצו
א זה חומד לצון הולצביס בדברי חסאנו ז"ל מקצת יד וחסר אב אהין דברי
חכמים ומידגמ, ומבאי האזות אז הקלרו בדבריס הרבה, נגלה זור פני
כונת המומר הזה בדבריס קצרים: ר' מני התמונן בימני ר' יצחק בן אביליג
כי הולצמ אלר עלו אהס זלר במסקי חומנו הולצו ארז עסקיס, מעבאמ אלנו
עקד ואניס אולמ אל אלר האו מחבלז גיב המדרז ואינו יודע הליכות עסקי
הרבא כדריק אנלי לחץ כאלה אהת בתלמידו חכמים ובהקזמ, אחר אלף ד יצחק
אל הינעלמ ההס ונקנאו אכבד התרה ויאמר א"ל מני כי יבקל אז חומנו אהפז
אולמ מעצבמ אהסירמ מיל פניו ולא עמ אהס מקמ בגיב מסחרו אכל עסקיו
ולעבו אהיות ענימ כקמלה ואז יכנז אהס הצדל ולו יעבדו אלד אהת
אבהקזמ אז תלמידו חכמים הולצמ אפני ה'. איצל כן ר' מני, וחומנו הולצמ

לפן (תענית דף כ"ט ז"ל) ליהק

ישנה ארסינו מזה אור תבליטה וקלטה ובגדיה החולקת וקנה יסור
מזל חנה גם חנה ומזכר אלחכיחמה, גלה היוו פורת המזמר חנה
והמזון מליטה חז"ל ותיקומה, חכו יטעס אור נעס החליטה במזמר הקרב חנה ואכ"ל.

קאן אלמחון

(: כנסת ישראל חנה י"ז חב 349-350)

לרהב

לפון (תענית דל פ' ז"ו)

תנו רבנן: לשה נקבה להם חמה ואולו פן: משה ויהושע ונבדיון בן גוריון.

נבדיון בן גוריון הוא באורכו יהושע דכמה (יהושע י') אידם הלשם אורח

זמב". אולו משה מנין? אר"ם אומיו "אול" כמב הכזו (דבריו ה')

"אול תת פחב" וכמה דתם (יהושע ג') "אול גב"ק". ה' אומיו בר נחמי

"אור אומיו" תת" תת" כמב הכזו "תת" וכמה דתם (למ י') קווא

תת ה' אור האומרי"ק" ה' יוחנן אור אומיו מג'פיה דקריזו (דבריו ה')

"אלה ילמדון לעסק ארעו ואלו מפניק", אומתו ארעו ואלו מפניק? בלשה

לעמדה או חמה לשה.

לפן (תענית בג' ז"ו) לרהק

המשאלה אלה מניין (שקדו חנה גדולה) - ה' יואלן זמר אהינו אגפיה בקראו
אלה ישאלו את שמך ורגלו ותלו מפניך אינתי ורגלו ותלו מפניך? בלדה
לשקדה או חנה אלה.

הראויים אנו כי לאו חלש חלל אומר לשקדה הנס לא יהלש אלה
לפניו ולקבנאן אחריו, אומ כי למאמר: לאו היה כיום ההוא לפניו ולאו חריו.
והלו את ללה הנסים ז"ל, אומר: לבכאם היה הנס לא סגור העצמים,
אחרי חלמי לשקדה חמה, כמו למספר באשלה לא קבנאן בן ג' איון למ,
כי און הקד"ה אלה את הטבר לאו לצורק, אצרי האשלה אלה אונס
כבבם, אבסכר ע"ז (כ"ה) נמצאו מאמרי ה"י ארלב"ן מחולפים, ולם
נמצאו במאמר ה"י ללה אגפיה בקראו, אלה ישאלו שמך ורגלו ותלו מפניך
ומכאן בסגור לירגלו אחרי שמעם ולאו אחרי ראותם. אבכס ריב"ל קספרו
"בת יואל" (פ' ק"א) סג: למ"ל כוון להמנע אצרי המונים הזואורים לקם
נבנו גבול אלה."

(פ' תולדות הגדולים - תולדות יואלן - צב 56 ואת חייס יצחק קר"ל)

על (תענית על אר"ה) ערה

אז אברהם: אמונתו מהרבה על העלמים? אליצו חתן אקראת פנה.

פירש"ל לירדו כל סבך שבהלויסה ופנה יולצוה זמרת ובלוהת פתחה,
גפני זכרי. (ופן סגה רג"ה בהרבות על נ"ט ז"ה להניח קבוצתם על הארץ וכלהשיבה
ולוהת זריבת שיבה תחומה בלוחת אקראת) א"ן לפלוקים אקראתים וימי שק אקרא
וזה אקרא פתחה, ז"ב. אולוי הפונה ז"ה לומר רבי אברהם (הא האומר
פנה) גם בסאק אשה אנוניאלמן רבייה דבר אברהם את הקרקע סבת
יהודה פאור רב יהודה איטרוו בלה דמארוו הנוו לנאור (לשיה נ"ה)
כי כולר ירה העלם וגו' כי זוט הכרה את היורף והואיבה (פירש"ל
כאוס למוה) אפצומה. ולכן בלעלם ווד כל סבך זא אלה את הארץ
לד"ה תליבה אפצומה נקרו אז האשר בלש "הצלה דיארעסו" אפן כיון מיני
בהתמלה יריבת העלמים הינו ופילאו דמקאי אטרוו לזמרו אקראת על ט"ה
נפלאו מקאי אטרוו את אטרוו. ופילאו ייה לעלו העשר באתי פארטאו
מקאי עלם גדול קראו כיון רבי זאבפו בלש חתן ואת הארץ בלש פלה,
ופילאו הינו תוליעה אליצו חתן אקראת פלה פאור בהתמלה יריבת פאור
לנינו יריבת תפילאו פכתק אהיק. איון גם בהרבות על נ"ט ז"ה הוא סאוסו
פארטאו לזוג אהיק ברבה זו אודת זמנו אק ר' זלמןו זא כל טפה רפה אפ'ו
כי בהתמלה יריבת העלם תודנה כק טפוח טפוח.

יחינו מופל באל"ה חיים זאבאולסקי
(פירש"ל אהמיה"ל ז"ה על זלרה 20 א)

אופן (תענית ב' י"ו י"ו) לילה

אמר רב ערבה אמר רב: כל פורעין צלמו קלני רעדון,
 ניצולו ממיתה מלאכה! אמר (אולי ה'): "ברוך פדק ומה", ורעב"
 ויהי איה? אלא הכי קאמר: בלכר למרדכי צלמו קלני רעדון,
 ניצולו ממיתה מלאכה! —

כתב א זה החכם עזריאל אשכנזי (ה'תקל"ד) "אם תאמנה 24 א"ל"
 אף כי כבר הוכח, אולי אולי יורה בדיוני רב, הקלוונים צום וצורה לאפתם, ופולח אור
 רבי יוסי: "אין המידה בלילי אסוף צלמו בתענית", אמר רב השנים דבמנה: "ויהי האדם
 אפס חיה" נראה שנתה בק המנה, (תענית כ"ג.); בלל צומ, נאמרו דברי רב מאז, בליל
 נאבד, פי לני רבד עפיו, זנס מפולח ענתקלה תבואת הלכה בלילה, או לתקבה
 ונתפלה, או כול רבד זכר א פני היוסף ולמה יקול הוצעה, או זורה אכל הפל;
 בלל אלה, התלמוד, יש לו חלל זרם ממה, אספק אולי נתקלה התבואה, זק או נראה
 מדד בחיל; ומה מורה טוב לאויל אמרם במחל מדוק, ולאו יאלו כרסו ממורה צרה,
 ומלחיה נפלא יורה צומ. * (התבונן! אף למחוריו סכנתו מחסורו, למו אמר: "אלא
 לאדם אימל אלצהה קלני רעדון", פי זמי בדרך צרה טובה כדרכו בקבל" יצא. —

* (הערה. ולי נראה שיש ומה פלס: דבריהם כדמנים, אולי זנס ביורה פים
 או ילמן אמתו די אדם אכרס קלני רעדון, ואלו בשנים אף במחלים בלח אוכלנים אוכלת אפס
 שאת כובלה הוצעו אכחו אכחו פכחו; אוכלים כולה, דמה, מנפס אוד בלל ופל, אדני מנתה
 במנה מלנה, שמו בדרך כל בני הודם, ממה ממה פנה אוכלים הכוח, וזו מלח חלמם, אולי
 אף כיר הודם אהדר אלתנל מהם; והם - הדמנים - זה אינדיבורם וכדמנים, נאליס חיים
 מהחלם, שרם הודק קרם בדרך השבר, כולה נאבד ונסוון; אדמה, אפיר אור רב: בלל תרודה צלמו קלני
 רעדון" ואלו מלמו קלני מלה נעלו, ארן וסתם בודט מלל מלל חלמם, ניצולו ממיתה מלאכה! —
 דבמנה השנים בלילי אכחו אכחו מלמו, כדמנים בלל אפס אוד המנה, ונתקם דמנים בללם דבמנים. (המשך)

לפ"א (תענית דף ע"א) (ה'תש"ב)

אמר רבא: מאי דכתיב: (משלי כ"ג) "הכרזו בקרנא יחד?"
אמר לק מאי כרנא זה אחא וחבא את חברו; אף ת"מ
מחבבין זה את זה בהלכה.

"וה הוסיף רבא אהמילא בחרטום הסוסק לאחרינו והווי
הניח" ואיך יחד פני רצהו?" ולמה עמי זבוי דא רב

מקביל אהב. אמר: יבאד הוא לדרך השלמה הכרנא הוא

ביאבן ואו בכרנא חברו, ואלנה שמה לענין "זאן מלחויבין

את פסבין היוט אבא מליאה ד"ג חברתה" מפני שהחלקה

ובהלואה ד"ג חברתה היוו דרך לתני. וזה היה דקדוק לא רבא

מאי דכתיב כרנא בכרנא יחד, איה חבבין ההלמה בכרנא ואו

בהלמה פוקרת להניו ביאבן, להפילא כרנא אהלאה חבא

הלאומנים ביחד באופן היותר חזק? אד"ג הלגם למודעו לבזנין

עצם החבבין היה מן הראוי להזכיר השלמה ביאבן; אך כדו אצות

יבוי חבבין הניחא מילא רבדיוו האכרא אהלאה ביאבן השלמה כרנא בכרנא

ואמר לק אלעמי הלאומנים ביחד לענין מחבבין זה מזה אויעילו העבול והקלא

ד"ג ומלחויבוי יותר מכל, מה לאו הווינו לאומנים מהלמה הכרנא ביאבן,

לפון (תענית פ' ז' י"ד) (לעב א')

לעב פערטע אבד ומחבד ואלו היובן מהכח, והסתלק קולב
אפלאינדן ליחה מחבד זאל חברו, וד' ברנ"ף לעב —

זאלינדן פ' ווייניג.

(מכתב "אולר חכמה" מד' יוסף פון זצנז (לעב א' 47).

(הצורה אהמגוד שנה תענינה 44 מ)

לפון (סוכה פלג י"ד י"ה) (ל"ה)

תנינו: אמרו חכמינו אין הלל הפך כלשהו למח שמח
 בית הלל אבה היה אמר: אמר חנוני כיון הפך כיון, ואם אמר
 אמר כיון אי כיון? ואקרא ליוני אולם כתיב ואלכאת ואתי,
 ואף בק"ה אמר: אמר חנה ובלאו את בית אבא את ביתך,
 ואם אמר לאו ובלאו את בית חנוני לאו ובלאו את ביתך,
 למה אמר (למה כ"י): "בבא והקרא ואלו אפסיך את לוי אבא
 ואת אברהם".

לפי (סופה לך לך) לרהב

"אם אני כאן הכל כאן ואם אין אני כאן אי כאן? אכן."

רבים מתחמטים לשמוע דברי גאולה כאלה מפי הלו תנארי

בתאור ארצנו וארץ! ארצן במעבדים לעצמו אינם תעלומה גדולה הדואה

בדברים אונים אולם אין בדבריהם אהליבות אף האב; אכן כאומר "

אכן אהבינו פה בזוכ פנינוני נאמר אומר לבתר אף זה הרה ה' ה'

יחזקאל הלו באומרו "הדרוה קטנות ולשאלה גדולה" (ה' הצופה להמגיד)

לפני חמישה 44 מ (הצדד ה') וגם לשאלו :

"הצופה להמגיד" ג'יון 35 צב 222 כאומר פירוש אף

מה שומר הלו סופה לך "אם אני כאן הכל כאן ואם אין אני

כאן אי כאן", להכילנה אף זוכר השכינה וגם אינו מברך אלה

המציין בירושלמי למ יראה לראו אומר בהפך וג'ל: הלו העקן*

כד הוי חמי לון דעבדין בעתה, אור לון, בזונן הכאו אמן הכאו

ואקלוסן הוא צדיק והאו כתר אלק אלקים לשאלוניה? כד חמי

לון דעבדין בפועל, אור שני לון חונן הכאו אמן הכאו, לשאלוניה

לש אפניו כמה קלוסין חקב הואו קלוסין אף ישראל - , נראה

מה שאלו הכאו באומר זה זור השמחים בקלות דעה אדוק פאחוס,

לפן (סופה בלג נג דיו) לרהב

(* הצרה .

למדה המצוינים כאנה אהדמק פה נוסח הנכונלמי כמו לקונו
אמנו אקיעה דבכי המכילים : פני מלה , אקרבן צרה :

הלל הנקן כב הנה חמי לון צדבין קפח , הנה אמר לון צונו .
פכו ממן הכו , ואקלוסן הוא צרוק , אפחה זולף זולבין למלניה
אנבול ריבלין קבאוי יקאין , כב הנה חמי לון צדבין קבולכ
הנה אמר די לאו זונן פכו ממן הכו לשולף גיל לפניו פמה קלוסן
מביג הוא קלוסן לא ילכאל נורב מכל אכל .

פני מלה :

צונו פכו ממן הכו פלאמ אומ אנחנא פיון מלבתון ומקלוסין
מה זונן פכו אפי מלבין אנו לפניו נה ואקלוסן לא ממנוים הוא צרוק
אחלו פמה אכל .

קרבן צרה :

צונו כיון ממן כיון באמס נעלבו המלכות לפני ה זמ זוען
מלון ברמה אבונה לזונו צרוק אקלוסן לא חלו אפי כמב זולף זולבין וגו' .

(המנה)

(ה"ב דף קאג)

לפון (סוכה דף ט"ז א"ה) לרהק

"אמרו ז"ל א כה"ג לאו הניח מקראו וכו' ליתת בקאים וליתת לזים וכו'"

הכאורה הבנו בלש רבין הבנו מה ליתת א"ה זבכמ פאובסי
ליתת זבכי זמבור בנדנדז זלי הזולנות ביום לאון הרוח נולגת והיה מכסה
הזולן בסדינים והיו חמה וז' זבוק ס"ה. וזל ליתת לזים כ' רל"ו

לזו יבדנאו. ולי כזיה ליתת וזבד זבין ליתת לזבדים בזולג להם ולזן

זמורה הנקראת (ג'ינדר לפכיאכד) והיו זבונן כזאזי לזולג בלבת

זמכאזני לזון לזת זבזו יזבא לזקז זלולת בזלד - וליתת דבקים

ד"ל חמית הזבאזניק זבזזת זליזת הזמחית זולג הקלמ כזו הזבן וזולת

ליתת זיה, לזת זמזר לזמחי הזולנות. כזו זבא ליתת הזדה (ג'אזכס)

זולתי זזב הזוז לזבד כל הזפכית *Mythen* לזהזון זספכית זן

הזולות זולת יזברו הזבקים כזולג דברת זזיה לזזיה זכזו לזזזו

(פסחים ק"ז :) : הזולן הזל דבן זיזו זכזו. זריב"ג יבד הזולות זסכלות

כזו קהלת, לזון לזו זמכאזני דזוניתת לזו יבד זכזו הזפכית זולת

סכרו לזן זל הזו זיה זמזון זבזת. - זל זלזי כזכסימ הזמזים זל זוי

זולות זלזי כזכס הזמזונימ בזמחיו הזמלדה זיזמזו זמזל זיזת, זולתי

לזולתימ זולת זיו לזמית זכזית (זכבדיון ז"ה. סוכה ז"ה). -

זולת הזבן לזולתזבזק

(הזמח"ל זיה ז' זמזר הזמזרות זבזולות זכז 250 הזולת זמזרת ז')

לפי (ספר דף א"ג ז"ה) חרה

" והם לא נצטוו ולא באונו ה' האליהו נא."

ראוה בספר "תהאבות זולם" אהב ר' יצחק לאה

הוא אגל בארונות ("בראש דרכי החיים" בראש ה') להצדק

זה: "ליל אהבין באומה אנה לילן הם אהבם ואו היו ונצטוו רק

באליהו נא" יד"ש בתא"ש -- והנה בסוף ספר אהב: "להיטאה"

היו אהבנו אגל אהבנו וצדק, לאו כן ה"צדקה" אהב

ההמשלות אהב אהבם בלעז יאהב אהב, אהב באהב: "אהב אהב

אהב". אהב היה אהב ונצטוו אהב בהצדקה נא", באהב

אהב אהבם אהב אהבם אהבם אהבם, אהב אהבם אהבם

אהבם. אהב כן אהבם אהבם, אהבם אהבם כי אהב אהבם אהבם

אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם

אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם

אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם

אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם

אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם אהבם

(אהבם)

לפן (סוכה בליל א"ג ד"ה) (ל' כ"ה)

מתני'. והיכן היו אנצ'רין? בקרבן א"ה" חמלה וסוף
אב"ן א"ה ה' הולידה נ"ו" דברי ב"ה הלא. בית למנוי זולמניס:
אף בא"ן ה' הולידה נ"ו". וא"כ ה' דקניב"ו: ע"כ הייתי
ב"ה גמלי"א א"ה יבולד לכל הצ"ח היו אנצ'רין באולקיהן אפי'
א"ו צ"ח א"ה בא"ן ה' הולידה נ"ו".

לפן (סוכה דף א"ג ז"ה) ז"ה

אמר ר' זקיבא: צופה הייתי בה' גמלינו אר' יהושע לפי
הצטתו היו אנצנין וכו'.

"אכמורה מה שאמר לפי ^{הצטתו} היו אנצנין" מותר דהצטתו
מה שר"י א"ל אין נצנין? ונתבן דפי' לבאורו קמבא דהיכון
דהלכה כה"ה מקדים רבי דברי ה"ה א"ה, והיכא דהלכה כה"ה מקדים
דברי ה"ה א"ל יד"ל. א"כ כיון דהלכה כה"ה להרי"ט א"ל אין
נצנין, הי' לו להקדים דברי ה"ה ואינו טעמו הקדים דברי
ה"ה? אכן מבינו אפי' דכל הצטתו נצנין כה"ה א"כ הקדים
בה"ה דברי ה"ה."

(ע' אלמוד באור דמי' מותר דה' ר' יצחק זאנבא
אנבא).

לפי (ספר זקנ"ה ע"ו) למה

אזאת היו מקיפין את הצבא להציע פוזיציות, בלתי פטורית
מה בן אומרים? יאפי לק מצב יאפי לק מצב. ר' אליעזר אומר
למה לק מצב, למה לק מצב.

למה זה לבנים מן המתיינים היה קצת נפלא מצב כאלה
אזכה את (הסוף סופה) אוקוס אוקוס עד מה אורה מכה מאונן לא
ילראו, אפי ספק היו רבים מנאמרים להיו גם הם לנאמרים את הונת לא
וצאו חפץ בקרבנות ובמצב, והוא ע"י הלצה הנבואים לאמרו לאו חפץ
הלם בזה וד"כ דוקא היום הזה למאן עם הוקדש מקום הצבא אמרו
יאפי לק מצב יאפי לק מצב אומר או כדבר אלו לנאמרים אוקוס ואו
כדבר אלו לנאמרים לענין הקרבנות אנו דבר יפה לפני הלם אם דבר
הקרבנות אנו לה תבאיה עמו ורק בקרבן להרעו בזה ואלו היה ביבולת
כי ילכו את הצבא הזאת כמות ד"כ למה הלם ליעלו זאת דבר אלם
למים. ור' אליעזר הוסיף אומר כי ענין הקרבנות הוא דבר גדול להוא
הצבא האלהית האלה אלה הוא חפץ הלם וד"כ אומר למה לק
מצב למה לק מצב כי הכי הוא אחר כי חפץ הלם בזה.

(ה' הענין דברי חכמים" ד"ר וואלף גיטלס ל"א ז' 43)

לפון (ספרה בג"ד א"ה) להרה

פרש רבנו: מאי פתחה (לה"ל ז'): מה יפה פדיון הנפלים? כמה
 ענין רגליהם לא ילכו בלילה לזמן ארוך. "הר נביא" בתו לא אברהם
 אבינו לנקרו "נביא" לנאמר (והלוי א"ה): "נביא דמוס נאספו דמי
 זלתי אברהם" וכי זלתי אברהם ולאו זלתי יצחק ויעקב? זלתי זלתי
 אברהם ליה רחמי אגרימי .

" לרה יאבן ז"ה מה לומר רבנו במקום אחר כי בני מחליו חמה
 אנשים קלים לראויים נקראו בזוהריהו למה פדיון הלוי ולאו זעירה נארו
 מיניהו . מזה נראה כי היה זה דבר לכיח אצלו אלא בזה להמאספו לראו
 אפיקות הוליקות הגדולות אלמד דברי תורה הוא הרה גרים בקרית לא
 אברהם זבין , כי ההוא בחונו לבאוספיה הולו פדא זלתי אהליק את
 ליקציהם ולהתדבק עצמם קצת התריי הזה . וד"כ זמר רבנו פה מה
 יפה פדיונהו אב"ו כי זמס הוא קוים גרים להסתפף קצת לראו
 בזה אלא הוא בקלל על אחר כמה כמה הוא קוים בזה זלתי פא
 ילכו את קצות הזרין זלו רגל איכאלים בזה ילקו על זממם אפבד
 הזוהר היה גדול . וזה "נביא דמוס נאספו" כי נביאים רבים זלתי נבד אפס
 להתדבק בולחור נאספו וכוו בקרית לא אברהם . וזמר "זלתי אברהם" ולאו זלתי
 יצחק ויעקב? זלתי זלתי אברהם ליה רחמי אגרימי סי גמ הולו נבד אבן מדעמו

אבתקיה זמנו זלתי אה"כ פא הגרים נקרוים זלתי אה"כ
 (ע' בקרי חכמים" מאה הרב הגאון החכם ד"ר זאב וו. מילא ז"ל ע"כ 85)

1/1/1914

1/1/1914

1/1

1/1

1/1

לפי (סוכה דף א"ח ע"ה) לילה

הנפא רבי אנוני: חב למה ששון וחד למה שמה זארי ליה
ששון למה זאנו דבינוני מניק דכמה לשון ולמה ילעו זארי ליה למה
לשון זאנו דבינוני מניק דכמה למה לשון ליהבויס וכל.

ראונג לנפון, למחלת המדייניס פולטיס, אפניו פה זה לכמה זא
זה ככה פשוט כמורה"ר ש"גה אפרים בן גופר"ך זארכן זצ"ל זוגל אונטשיץ,
בספרו היקר "דואלוג אפרים" (אמור שלי); דכנה בספר הנ"ל (אמור שלי)
ש"ל, באריק אמר בבבול זא דבר גדול זאחל שמה חמץ ופלה ולמה
מצור מלה ובסוג דבריו/ כמה, וזה אלנו הקיפלה רק הנחול לענינו:
(ע"ה) "... לפני ליש פנים לבין ולכיון זאנה למה תהיה גדולה זאם כיום
חמץ אמר לפני לשון בו צדד כל זק כיום הולא חמץ באים לאולא
לבו צדד האולה זאן הלמה גדולה כל כך, זאן זאדדה כיום הולא
חמץ באים הלמה גדולה לפי לקבלו זאחמץ מצור זו הלמה כמ"ל רז"ל
כל מצור לקבלו לחרוץ הלמה כמו מלה לעומת לל זאכני זא זאחמץ צדין
בם למחיס בה וכל מצור לאו קבלו הלמה כמו צדור כל צדין זאנים
למחיס בה כל כך אליכיו כמלה דליו כזו בה תגדלו. ולי ליש פנים
לכיון ולכיון זא בן מצורו ארז"ל אמור תמה ומהו זאך אקלה אהבון כפלא
בספר זאך אדדה הנפא רבי אנוני חב למה ששון וחד למה שמה זארי ליה
ששון למה זאנו דבינוני מניק דכמה לשון ולמה ילעו זארי ליה לשון

לפי (סופה דף ז"ה) ליה

אנו דרשנו איך דברה למחנה ולשון איהודים כל וכהנחמנו נכח באמור
 זה ונכח לבין חת דוים ואולור לבין יום חמנה ולמחרת לבו אמי.
 חב למי ש"ס וזו היתה למחנה בה ש"ס אנכי יא אמרתי וחד ש"ס
 למחנה זה יום חמנה אמי כ"ס לבו האו למחנה כ"ס י"ל ש"ס אנכי
 דרשנו לפי ש"ס ילדנו קהלו מילה זו בלמחנה באמור ואיכך מילנו
 בפסוק למקדוים לשון אלמנה י"ל למחנה אנכי דרשנו לפי שאין למי
 צדד לאפוקי במילה אמת בה צדד דיוקנו לפי מלחמה זה זון מקדוים
 במילה לבלמחנה במילנו כנודד י"ל לשון אלמנה יאמור חב לבקק וללוק
 פרוקנו דברה כי בלמחנה מילנו פי ר"ל אר"ל אפני ורימה הדברים
 וימלא מזהרות האגם. רצו בנה למילה היתה מתעוררת אמור אנכי
 גולה מקי לפי למילה היתה כל בני יודים ש"ס בה לאפוקי יום נילמח
 היתה מילנו מקדוים לפיכך צדדו בתורה כבן עזרא כדאמרו הפסוק
 בבאו יא וינארו, וזה"ל יאמור חב לבקק פירש"ל יפקיחך אמור יאמור חב
 אכמוז יא היתה למחנה אפיה ביום הבאו נודד יום אחד א"ל ל"ל כי בזמן
 ההוא כהים יהיו נק"י הדבר כבן עזרא ליהיה נפלי חלקה בתורה ויהיו
 פטורים ממילה זו וימלא ע"ל ליה כי אין מילנו בכל המילה התלוים בגוף
 האדם כמילה ורפואין וליצור אדולתם לזכור האדם לקיים המילה ע"ל ליה
 כי אם בעצמו האו המחוייב למילה מה שאין כן במילה זו כדאמרו בן עזרא
 אפ"ל למי אפרקנים ע"ל זכרית איהו יפקיחך וללוק פרוקנו למי ולמחנה

לשון (סופה דף א"ה ע"ה) לילה

ז"ל לילה יאז אים האו כפרש"ל יואר לשון מוצר זיווג זה כי אים לעסוק בתורה
 בלילה כי לקיום פאן און און חובה כ"כ לפני אוקלר אעלם אפרקנים ז"ל
 אחרים וא"כ זעב דו און זה כ"כ מבליה גבול מצב זעב אונקו כי אים
 כוא בלילה המורה הפרטים ומצבוא פאנים כי למחר זיווג זה האו בלילה
 ארון לפניו אבואר אור פדק אור נק בה זה פי המורה אהמצב
 אפרואר מצבוא פאנים המרונים אומץ מי אלו לאם כבן זעיו
 לילך הדק הילך ומצבוא מי המורה זואר זיווג זה באזוי האו פאר
 אמן וא"כ און למחר דו לאו ככל אדם. א"ל למחר אללון יאמו חב
 לבקק אלו בק איו דבחה ולמחרת אים בללון יאמר לעם מוצר
 המורה איון כי אים אפיוה מקור נפוח אפלי המורה לעם האוין אפה
 אלו ומבליה מילה דו האו לער יבה נהיה נאון מצבוא המורה אפה אלו
 כבואמו בחיבוי עיר גבאנים פ"ה איוו אבחיבוי זה בתוך המילה מואר
 לע"ו ז"ל. דו למחר יאמו חב לבקק כי אפנה דו בואם אחר לאצטיד
 ג"כ יפקירק כי אצמד נאוו כואם פלג המורה אהו אלו בק איוו
 היין באים המרונים כד"ו כל צאנו אבו לאים. אהו לעסוק למ אור
 פהו איוו בלילה ללון אר אבהו צמדנו דמאלו אי איוו כל ד"ל לאצטיד
 ממבול הפלגה והיבוצה דד ליבולא בדער אכמה יאמר סודות האופיות
 הכאודות במצב המילה אור אר איו פתק ולמחרת אים אללון פדקאורר,
 פהו דבחה בללון אעבד דהואו גבוי אלוין איה יאב אלוין ביה איוו.

למה (סופה דף א"ח ז"ה)

יאמר בך מלך מלכיה זה עזר בדרכה למה יבן ימיו או חכמה קצת
 לערבא וכו"ו ומלכה הורף דעה זה ה' כמים אינם מכסים. וזו יאמר
 יאמר זה לבקק וללוק פרוקו לבדולם מה מוצאת למחר צולק זה
 הוא מוצאת כוחני וזו ארצו מרחבתי עדינה וזו ארצו או ארצו ארצה
 ורחבה כמארז אומץ יאמר זה בהיין ארצה כמו למור נאב נאם
 ארצה זה אביום ההוא יהיה מלכה הורף דעה זה ה' כמים אינם מכסים
 ויאמר זה באבן מקרבני ואם כן או נצטרך לזולג זה ארצו מרחבתי
 עדינה וזו ארצו או ארצו ארצה קטנה וזו יאמר קו כי אבן מוצאת
 אפי' בהיין וזו לקיום האין וזו להאשה תהיה או ארצו קרבי היות ארצו,
 זהו למור וללוק פרוקו אלמנה זה בדולה כל קרבי היות בה האשה
 אפי' לקרבי האף נרעים ז"ל אמת מה לאין כן קרבי הנפול לאותן ז"ל אמת
 כנאבד. וזו איה שמחה לשלון יאמר זה לבקק ואלו בק מינו יאמר לארצה
 זו און צורק עם האמה לבאה ארצו מקורו החכמה וזו ארצה פתוח החומר
 וארצה און יצטרכו כל זה כמארז, וא"כ יחיה גם וציונה חולף וחסר און
 בה אים מוצאת כוחני כי אים ארצו חלקי החומר כ"ל בקדידה פתח אק אק
 וז"ל ארצו הנרעה בלתי האף יאמר ארצו כל פתוח האף כי מן הדבור ההוא
 ילקו כלם כי זה למור ואלו בק מינו ארצו אים אפי' פתוח כמארז זהו
 למור ארצה ולמור אים בשלון ארצה זו יאמר הלצה אפי' פתוח האף
 ומיני הולצה כי האבר נאב ארצו כמו למור ותרף גלית הודג פתח

לפי (סופה בל"א ז"ה) ליהב

זו האמה כן והלא כעדה מבקשנו אלה יקבל מזה למה חזן ופלו קום
 למה לפס בן הצניני האלף הן הצניני הנפל אביסך האמנה ככחולו זוכה
 אלמה הנפל כ"ל זוכה אמרה כן ולמה האלף כן הוא מקרה הצנולה
 כמו למחר כאלו בנה ארבה ירושלים וכה"ו אמלל חתום אלה ילול
 חזק אלהים זכירה. " זכ"ל. —

א"ת ואתק הילק
היה הילק הילק

היאור אולפא והאונ

הא הילק הילק:

"הילק הילק" (סופה א"ת, י"ד)

אמי ותולד גאלא

הילק הילק הילק גאלא י"ד!

(סוכה דל א"ח י"ג)

הנהו תרי מיניס : חד למיה : "לשון", וחד למיה : "למטה". ואמר ליה
 "לשון למטה" : "אנא דדיפנא מינק, דכמה (למיה א"ה, י) : "לשון ולמטה
 ילמא" ! ואמר ליה "למטה" "לשון" : "אנא דדיפנא מינק, דכמה : (אמר ה' י"ג) :
 "למטה ולשון ליהאמי" ! ואמר ליה "לשון" "למטה" : "חד יאנא לבקוק ולמוק
 פרונקא" ! דכמה (למיה נ"ה, י"ג) : "כי בלמטה תצאו" ! ואמר ליה
 "למטה" "לשון" : "חד יאנא לבקוק ואלי בק מינא, דכמה (למ י"ה, ג) :
 "ולמוקמי מינא בלשון" ! — ואמר ליה ההוא אין בלמיה : "לשון" לרבי זבדא :
 "דמינא דמאי אי מינא אעלאו דמתי, דכמה : "ולמוקמי מינא בלשון" !
 ואמר ליה : "אי הוה כמה : "ולמוקמי מינא בלשון", דבדאמרה ; הלאו דכמה :
 "בלשון", מלכיה דההוא גברא מלוקן ליה גברא, ומוקן ביה מינא" !

אדע"י לצחוק קא חלבי דא למינא, פלמונא ראויס את החמה הנלוא
 הנה, והוא : דדמנא לני "מיניס" בלמיה מינא כמלה : "לשון" "למטה", ובלמונא
 למיניס את ויכחם הדר והפאצי וביזוריהם המלכיס דא פמלביס, אזו רחוק
 באר להאונק, להמיניס הילנה, בלמיה : "לשון" "למטה", הוה בוצמולא בוזת בינא
 חז"ל. כי אמר גמ בוטנא נמצאנא זולתא בלמיה : "ואם-טוב", "פסח", והנה זולתא
 נמצאנא בלא זני בלמיה : "למטה", ונמצאנא ג"כ זולתא בלמיה "לשון", וזע"י למונא
 לפמיה פל-כק, ובוד יהיה דר להאונק, למצאו בינא חז"ל לני מיניס" בלמיה :
 "לשון" "למטה" ? אפיסק, ולמיה דהאבד, און מן הצורק אעלא מן הלמיה הללו

(סוכה דף ג"א ז"ה)

רק צינור זאמאני ואלוהי מיצור; וזרות הוויכוח הפלטי הזה ג"כ זינע
 כוונה ובריחה או כריחה אור, להניח האו, באמת: "שלון" ו"שמחה", אלו היו
 אלו נכחו, אלו גלל היו בני חז"ל. אבל צינור יש אינו כוונת עמקה בהוויכוח
 הפלטי הזה לא הניח האו, כמו שבאור. אולם זאת נחוש אנו אלים על זה
 והתבונן בזין פקחה אדיר, על מהיזה ואם יחסו חז"ל לעצמות כגון "אניני"
 באקו? החסדי אצט אנו, הצולט אהתא בהסאקיס מת"ק, אצט"י אנוניס
 "אניני"? והלא און דאר, לזון בו אצט, אמה בהחניס אצט האקו, הצולט
 מהתא בהסאקיס אבדח אר דער הזינע, אצט"פ בקה "אניני" אנו יבאו?
 אום חז"ל רצו אספר אנו לעצמם לא לני הזינע: "שלון" ו"שמחה", יחוסם אהנו
 "אניני" אמה? כי אנו נפקו מנה, אום היו "אניני" אנו אצט בהתא? אבדח,
 אפי שחיחה העלם אובאן החיצוני, אנו נכזה בה לזם חנין אפיקארסות אנוניס,
 הצונו "אניני", אלא דברי בהחוחו בהתא! אפי זה, גלד ופאניס בלש:
 "אניני"? אבואר קלה אהבין, אונדו אהתא בהנו חז"ל אה דברי הליצנא לא
 הקניניס האו? אודא, לעצ חז"ל אהתא אנו ברעה, לזון הליצנאם דזאת
 דברי בהחוחו בהתא אשוק אלהלצים, אלו דברים, הנאים, בואר, רק "אניני"
 אפיקארסום גארניס; אהתא בהכרעה אנה זנא אפורה. ואמם גרם אהם אהתא
 אהתפל אה גל"ה אצוור התרה הקבלה, הנכונה בלש: "שלון" אהם: "שמחה",
 אבא בדק חיבה אהתא, אום פנים אלו אהם הליצנא הבלבים, כד אהתא
 אהתא, אהתא אלו אה האר. יוני אהתא, או יתן ארד, אה כוונת בהבריס

(סוכה ב' א"ח ז"ה)

פתיחתים הזוהר? אומנם זהבין זה כוונת חז"ל בהסתיקא הנפלאו! והגמיה
 הנה, ריאת אנפון לכדוק בהיזוכי זה בדרך פרה הפאון, ביז הספר:
 "שאלות אפרים", ז"ל, זוכה לאו בעקבותו אמר, מפני שפרה הנ"ל הספרו הנ"ל
 בפאת אכר בדרך הפדוף פרחוק ובאופנים שונים, כדרך הפדולנים הפולקס
 בארזת שפנינו (ידין הודין הישר הספר: "שאלות אפרים" (מזמר של"ו), ואם זה קצת
 דבריו יראה בהיזוכי זה, ופלא לא יראה). — אמחר שאין בהסתיקא הנפלאו והפולקס
 הנה שיש דבר, הנקצ בדין והכנה, באינסור והיתר, זולו וניכח פלצי לא שני
 פ"ינים" באב; אמחר שאין בהיזוכי הפתיקא הנפלאו הנה באופן אחר, אמר
 לפיזר פרה הנ"ל בספרו הנ"ל, שום חלש אכלא אהתיר זה האוסור, ח"ו;
 אמחר שפולקס נמנה אכל ההנה באמקזות חז"ל וחולש אכלא אבזר
 זה דבריהם בזולפן ניה, ליתכן ליתקבא זה האב, — בחרת אי, ואומנם
 זה יסוד דבריו בעל הספר: "שאלות אפרים", ז"ל, בדרך אחר, אנראה אי,
 אפני"ה, אסוב איה. והוא:

בספר: "שאלות אפרים" (מזמר לב"ח — של"ו) האזכיק אסוב פוחקר
 בדולש זה דבר גולא אסור למחר חתן אכלה ולמחר גזירי אילה, ובסוס דבריו
 (מזמר של"ו) כרה, וזה אשנן בקיצור: "... ואפי ליל פניס אכאון ואכאון אינו למחר
 מהנה גבולה זום ביום חתונתו זום אפי שאין בו צדד פלא זק ביום הולמו חתן
 דמים אזולת יש בו צדד הוילה אוון השמה גבולה פא פק, זו אפדכה ביום הולמו
 חתן דמים השמה גבולה אפי לקבלו אז בותנו מצוה זו בלמה כ"ל חז"ל

(סוכה דף ג"ה ז"ה)

כל מצוה שקבלו ישראל בשמחה כמו מצוה למנוח על זנביו על זמרתו צדיק הם
 שמחים בה וכל מצוה שלא קבלו בשמחה כמו צדיות כל צדיק זונם למחיש בה
 כל כך דאיכנו כמאה דאזי כמא. בה תערו. ואפי שיש פנים לכיון ולכיון על כן
 מצונו אכ"ל זמור מאה ומאהו זה אקלה אהבנו כפלאו הפכך אולב וודרה
 הנהו רבי מיני חד שמיה לשון אחד שמיה שמיה אמר ליה לשון לשמיה זנוו צדיקנו
 מינק למנוח לשון ולמחה נשגו אמר ליה שמחה לשון זנוו צדיקנו מינק כמיה שמיה
 ולשון אבאדיס כל אהנחתו נכחז במנוח זה ויכח לבין חתן דמניס אולולת לבין
 יאם חתנתו ולמחה לבו אש. חד שמיה לשון זו היתה למנוח על זנביו על זמרתו
 אחד שמיה שמיה זה יאם חתנתו אש כ"ל לכוני בלוי שמיה כל ז"ל לשון לשמיה
 זנוו צדיקנו לפי שמצונו ילדו קבלו מצוה זו בשמחה כמאור אהיבך מצונו הפסוק
 שמקדים לשון לשמיה ז"ל שמחה זנוו צדיקנו לפי שאין שם אום צדד אולתן היתה
 זורה בה צדד דנוקיוו להבי משדס זה זון מברכיס היתה להשמחה במשולו כנרד
 וכל "ז"ל. (זין שם מה זמנה בזוככות לפי דרכו אפיז אה הסיקור הנה צד גמרו).

זאונם כן הוא, כרצון הנה: זהלם: "לשון" ראג על מצוה-מלה, אלהלם:
 "שמחה" — על מצוה-נשאונין, יפה ונראה מולד; מולמ אפצנוו זה הסיקור הנה כולו
 נפלאו אפרישו בדרכ אולתארי, זון הפכה כלל, כי יתכן מולד לפנהו רמי מניס"
 היו בצדיותו בזמור, אפריול הסיקור הנפלאו והזר הנה, אפצנ"ה, יהיה כק:

(ספר דף א"ה ז"ה)

"הנה תרי מנין" (*): ר"ל: שני אנשים מהאי הדת-החדשה. יבוא לבחי
 הדת-החדשה קראו לעצמם בלש: "מנונין", ר"ל: מנונין בגזוץ ובאלימות,
 אבל בני ישראל, שמזניקין בימנותם הילנה, בדת גילה, קראו להם בלש: "מנין".
 וכל זה מפני שבאי הדת-החדשה היו בתחלתם מן-יהודים מולד: "יהודים-
 נוצריים", נבדל מן העובדים, המזניקים בימנותם הילנה - בדת גילה. והנה
 יבוא דרך המנין והמסותים (ויסיונידין) החדשים לפלאט אלפינים כחזק
 ולהראות, שהם כלרים ולמונים דברי תורתו בקדושה יקרים ותלמיים במנונים
 מואב; לפיכך, כלדונים לדבר סרה דא זויזו מילה ומצוות תורתו הקדושה,
 אינם וולמונים עזב בפלאט לאחזק לה גיב בתולה דבריהם ואמר: לא היו! אלא
 בדמותם הם מתולדים בלבחה, כדו לעלמדים יקבאו זאג דבריהם ואזו יקראו
 תפיל איד. אולם זא"כ, בהמשך דבריהם, ברוב דברים וארץ הדקה, והתעניין
 הם בתחבולתיהם לדבר סרה דא תורתו הקדושה ולהוכיח, לרוב אנן יבוא,
 עד זמן באזו גליחם, נמתה התורה, זבא עפלוו בטלה בניו, וילן מפני חבל
 נלעזו... ודא יסוד ההקדמה הדומה הרוני לפיל זאג הסוקר תפלוו והזר
 הנאכתי, והוא:

יתבן מואב, להנה תרי מנין" להו, לפיכך, מהאי הדת-החדשה, או דברו
 דברים פלאטים ודברי איננותו בזמנו לשחוק ולשלושים, כפי לנייה מן ההלכה
 הראשונה, אלאו היוו ארעז, לקבולת לתי המולד, תכונות בלוחם: "לילן" - אילה,

(* בקניו תערסא בדין יודק' אבליים מלפיס ומתקנים. אפיכסו צדוק' היא בך תיקון גאידה ממתק אזו זכרים.

(סוכה דף ג"ה ז"ה)

"שמחה" - נילאון, נחמאלה זכאלו. אונד"ל להוצואו באלו היו תלמוד בנינים לעברו,
 זכאלו נחמאלו ויכדו מקבולין, יפני, לעצרת, זון התורה נצחית ולמה חזרה
 מאת יצובה... כיבאה דמתה תלמודה. זולאמ מתולה, פדניו "תפא רבי מניס"
 אפמאכא דה דמ זה בלמ המצוה, הנכדית בלמו אל כל יתב מהם, זינא מרן
 גבלה מחרה נחב: זמ מציג-מילה, זוו מציג-נשיות-מילה לקימ האין.
 לפיכך אמר ליה "שלון" אשמחה: "זינא דמיפניו מניק" ! ר"ל: המצוה הנכדית בלמו,
 והינא: מציג-מילה, גבלה מחרה אל מציג-נילאון, הנכדית בלמו, מפני
 שמציג-מילה קבאו נכדו זניהם בשמה וצדין זלמן זולה בלמה, מה לזין בן
 זורה "שמחה", שמציג-נילאון, הנכדית בלמו, קבאו נכדו זניהם בקסבה וצדין
 זלמן זולה בקסבה (זי זמ' לבת דף ק"ז ז"ו); אכניה לבכרי, לעבדא מקבני
 "שלון" אשמחה, דכמה: "שלון ושמחה ושלון". אמר ליה "שמחה" אשלון: "זינא
 דמיפניו מניק", ר"ל: המצוה, הנכדית בלמו, והינא: שמח מציג-מילה ונילאון, ונילאון
 מפני שמציג-נילאון זון בה לזמ עזר, זבל המצוה, הנכדית בלמו, והינא מציג-
 מילה, יל בה עזר-הלל, פדניו דינאקיו; ולי יל כניה זכאל זמר, דכמה:
 "שמחה ושלון אנהדיס", הרי שמכניס הכמה "שמחה" אשלון (זיין בפיאש זינא וינא).
 דהו מאכן דבכניהם אל לני המניס: "שלון" אשמחה, לכו חכמים אכרי, וכו'
 מתולה אסכר בלמ-המצוה, הנכדית בלמו אל כל יתב מהם, אפמאכא דה דמ זה,
 אינא מרן דמיפניו, כדו לזמ"כ, מתק לבתן, יבאו אסכר בגלגל אכדוואל כסולן
 זמה, ואכדוים הרעום לזין סבתם לניה, לפיכך מתולה הויה לעב זמ

(סוכה דף א"ה ז"ה)

בהריהם אמנות ואכפירה בנצחיות התורה, כדאורייתא אמרנו, כמו שאנו רואים
 מן המלך ויבואו. "אמר איך שלשן אלמנה": "חם יאמר לבקב וליוק פרווקקאו,
 דכמה: "כי בלמה תצאו", ר"ל: אודע' ליעצות - וילאין היתה מקבצת מצלה
 קבלה, דמה ואחרות, עכשו ירדה מקבלה ופסקה מאבות עד מצלה
 דמה ואחרות, ונלמה כן מצלה טבחה, מלמ לכה חו מקב' תפיק...
 להסבד יציוס אינאליס אפנדולג אדוגס. והטבד מכונה, בדרך מלל ואליזה,
 בלמ: "פרווקקאו", ר"ל: אליח; מפני להסבד הואו אליחו אל הקראו מ' אהתמיד
 אקניס את כל בנבראוס והנפיעה אל פי חוקים קבאוס אוטניס כל ימי הלמס
 אל פארק (זמן ביבול: "תפורה ילראו אל מלכות (קידאין פק ד מצה י"ד)
 בבראמ: "באב הוצל", לעיורה למ (בפילא הארוק) זמן הוצל, אבאפמ
 להכוננה היא אל הסבד, אבב: "הואו הואו המלוק לכמה אלנו תהק,
 לצומה: "הנה אנכי מלח מלוק אפניק", הואו הטבד" אבא, הכי להסבד
 בלמו מלוק ולמח הקראו מ'. ואפי כוונת הנלמה אל המל"ללן, לומר
 אבין למחה": "חם יאמר לבקב", ר"ל: יבאו למ אבני ילראו יעבא אולק,
 ר"ל: יעבא את המצלה הנכונה בלמק, והינו: יעצות - וילאין, כומר: לכו
 יחלבו מלמה אמצלה דמה ואחרות, אלמו וליוק פרווקקאו", ר"ל: יחלבו מלמה
 כן אבבר טבדו, מלמ להטבד, בלמחא הקראו מ', יציוס אינאליס אפנדולג
 אדוגס, און בנלויס למ קבלה דמה. אז למחה אללן: "חם יאמר לבקב
 ותוי בק מינו". ר"ל: יבאו למ אבני ילראו יעבא את המצלה הנכונה בלמק,

(סוכה ב' א"ה ד"ה)

ונזו: מצות-אילה, יבטלו זמנה לגמרה ויחזיקנה באיני, כ"ל: בהאיני הנדוני
 (סו"ק א"ה ד"ה), דבמה: "ולאבתם איני בשלון", כ"ל: לילאבו איני... במקום
 מצות-אילה, המכונה בשם: "שלון". לזה חסן בכרי לני המיניס האלו: "שלון"
 ו"למה". והבינו חז"ל זור דברייהם הנלמדים, וזע"י לביח תונית לפון קום,
 מפני לכך פוזו דרבי של החכמים האמתים לזו להפניה רחב אלונס
 זור דברי מתקדמים, זלזו יבטלו בשלונס מעל, וזו"כ יבטלו זמנה, זור
 בשלונס והפניה העיונית, זור בדרכ: זנה כסל כזולתה", בקולות הספירה
 ובהפניה חב, הנקב וזרד חברי בטן. אף כזון הבינו חז"ל תכף וזיב
 זערה לסתור זור דברי המיניס האלו, והזו: "זמר לני ההזו זין שלמה:
 "שלון" לרבי זבהו: "עמדינו דמאי אי איני לעמיו בזור, דבמה: "ולאבתם
 איני בשלון". פונתו הורה להקניט זור רבו זבהו באזע הספירה, לפי זובן
 המיניס ולשחנתן, וז"ל: לעמדינו בני ילכזל לזנוב איני בעקרו, והק"ת
 מן המנה "בשלון" מעל כזו "בזבור", כרגיל פדמיס רבא בת"ק. וזוליס רחב
 מכסה דבריו לזסה כזונו הנלמדה, כזמר: לעמדינו בני ילכזל, וזע"י לעדין
 ומיניס ב"צ"ג-מנה אזליס זורה בשלמה, עמדינו המ לבטל זורה וזו
 יחזיקו בה זרד, זלזו ילזבו זור המיניס הנדוניס (סו"ק א"ה ד"ה) במקומו, מעלס
 למצ"ג-מנה נבטלה זעלנו, וזולתן מצלה זזור היוז הזנה וסקילה באיני,
 כזבז... וזזור רזור הנין "שלון" לזמר לרבו זבהו פוקיו, מפני לכזבז, היו לו
 לרבי זבהו וזכוחים עט המיניס, הנה זכה זמנה תמיד על קבדמס והנה

(סוכה דף מ"א ז"ה)

נאצו כמנצח ; אפיסק חיפשו האנינים בכל עוז אהבינוו במלוא צר ובמקרה.
 רבי זבדו הבין זאת כמינה דברינו לא האין "לשון" זאת כוונתו הנלחמה,
 וצד לו כמינהו והלנה לו ז"ה: "ענה פניו כוונתו", האנה הפסיקה וקנינהו
 חב, חבד חבדי בטן, אומר לנה: "אי פנה: "אלו בנה אים אלשון", פקדומוח;
 ר"ל: אנהו הנה כדבריק, הנה מצדקק יוגר האלון: "לשון". יהלמו פנה:
 "לשון", - אלכיה דההלמו גבריו מלונן לנה גרבוו אנהו בנה אנו" ! ר"ל:
 נצד, לנצוד ללואובים ומחזיקים בו אים, נצלה מלך חזק מואד לא בהנה
 אחנה, אבל עזר האבם לאו יצלה לעולם אלהו אנו נואד, מפני להלוא בק
 אכה מואד אלהו נקנים, אלו יכיל את האים, לנצלוהו בו. אנה מה ללה
 לו רבי זבדו אהנון "לשון": דד לק לבריהו לא אברהם זבדו, ז"ה, אלו
 מבטל אצלו לעולם, ואלהם אלו נחליף את מצלג-החילה אהבינוו את
 האים הנצדונים חמה. אים נלה על דחוק, ללו רביה כזאת, פכינו
 מבטוק, למהיה רק יוג, פשיצלה עזרק לעלהו אנו נואד לעלוב בו
 את האים הנצדונים במקום מצלג-חילה; זבדו כל זמן ללו יצלה עזרק
 לעלות זאת (אלו יצלה לעולם), אלו נכיל אלו נפיר את בריוו על
 אברהם זבדו, ז"ה, כי זאת התורה אלו תהוו אוחלפת, אבדו את
 מבכנה ללו נבטל, כימי הלנים על המרץ ! (***)

(***) הצדקה זו מופה אצלנו: "הנחל חביו מניח".

(סופה דף ז"ה)

אכפאורה קלה אהבין: זוט חז"ל-אסברי הל"ס - הבנינו זאת הסיפור האקדמי
 על המין "שלא" עם רבי זקנו - לפי ביאורנו - קברו אהרונות, זניק לרבי זקנו
 בטל בטוב טעם אדמת ז"ה: "ענה פסול כפולת", זאת דברי המין "שלא": "עמדת
 דתמיני אי מניח לעמנו דמות", לבנה, מניחו, נחמלו וְגַב דברי המין "שמה":
 "חב יאנו לבקק אחי בק מניח", מלמ לבאונר דברי אנוח לאה, בבנינו
 אחי, מפני מה לאו הבנינו חז"ל ג"כ תלובה, לא זניח אופן איהו, אבטל ג"כ
 את דברי המין "שלא", למחר אהמין "שמה": "חב יאנו לבקק ולנוק פרונקא",
 לפי ביאורנו אחי? זבל יתכן מואב, להטעם הוא: מה למחר "שמה" אשלא":
 "חב יאנו לבקק אחי בק מניח", היתה כוננת - לפי ביאורנו - לקבול יאנו אבני ילדיו
 ידבול, כמות: יבטלו זאת מצוה - היתה אהרה, ויחליפה בהגות הדבולנים
 (אנפיוואסידר), ח"ו, אפיק פיו חז"ל מפרחים אהבנינו ביטול אהטענה הנונית
 דזוט, אהבנינו זאת הסיפור על המין "שלא" עם רבי זקנו אהרונות, זניק
 לרבי זקנו כבר ביטל זאת הנונית הנונית הזאת, והאבות או אהמין "שלא",
 זע"ה דברק למה כחול או, לבני ילדיו לאו יפירו זאת בנינו לא זקנום זקנו,
 ז"ה, אשלא, מפני שהינו יסוד היהדות כלה, פיבול. זבל מה למחר המין
 "שלא" אהמין "שמה": "חב יאנו לבקק ולנוק פרונקא", כוננת היתה - לפי
 ביאורנו - לבנינו יאנו אהמין - הפולמוס חבד אצל בני ילדיו מקבולת, לאו
 יחלבו אורה אהרה אהרה, אלאו אהרה - הטעם, מפני אהבנו טבול
 הואו אשלא אהרה. מלמ זה לאו כחול חז"ל נחמלו אבטל זאת דברינו ביחוד, מלמ

** (כצדה זו מיכה אמונה: הנהו תרו אוננים.)

ב

(סוכה דף א"ה ע"ב)

לפי זמן לפני ילדיו או זכרו את הכנה של זכרם זכרון, ע"ה, ילדיו
יבנים נאונים זה וזה, ולפי מלא, וזכרו מלא - ולזון, יזרע
לפי זה הכנה סביר, אין תרד זכרם וקבלה, ויבנים רק לפני
לפי זה מלא ה' בתרדו הקבלה, מלאם לקבלה חזקה של תרדו,
קבלה לעצמה וקבלה אחרת לבוא.

(יבנים ג"ה)

אין (סוכה דף י"ג ז"ו) לילה

"כי הגדל יזע" אמר אביי והתאמידי חבמים נתר אכילס.
כי פאו צמוביי למעיה ריהואו גברא דקאמר רהפישו אומתאו: נקדוש
ונתיל באורחאו, אמר איגול זקעלינר אמיסאראו אנזא בתרעיהו
תאמו פרסי באקאאו כי הוו פרלי מהדרי למעיןר דקאו אמרי:
אורחין רחיקא וצוותין בסימא. אמר אביי אי מן צסני אי גאה
לאו גאה מצי לאוקמי אנפליה אנזא ריה רפליה בדיקראו דדלאו
ווי? ריה קאו מצטעד אומא פהלאו סבאו מנאו ליה כל הגדל מחבוכו יצרו
גדל בימיו .

לפון (סופה של נ"ה ז"ו) לרה"ק

"כא הנהגו מחבירי יצרו גבול הימני!"

לרה"ק הנהגת מרד הנהגת הדבר הזה לפי הנהגת מחבירי יצרו גבול
הימני? ראויה לנפון להקנינו פה ביחוד אלפי והקנינו מרד לבג
אז זה הנהגת הגבול החכם דר. זאב ו. מילר ז"ל בספרו היקר
"בשר דברי חכמים" (84-182) בהקדמת ביאורו אז דברי ילקוט
יהויס"ט "מלכנה ציוניהם מראות" אלו הרעדים לפי ראשון
ומאטמון לנאמר: "ומרדו המלך" "וראו בני האלהים" "וראו חס ופן"
זבא בצדקתם יראו וילמדו, אלה "וראו בסבלותם" "וראו פנחס" "וראו
יעקב ופן". וזה אלון בקיצור: "כל המניח ראשית המצואת הספקת
אמת, הנהגת כל חינוכותה והמחלוקת האנושית הנח מתוך בטרם זאת
ופי המניח הראשית, ראשית כן זאת המצואת הנחית, הנהגת ראשית זאת
וצד"ג גבול מרד ההנהגת בין הראשית, אלו מה לראשית זאת ראשית גם
הלני. כמו למכור הדבר לצדוניהם אז קצת חיים לפני הנהגת מאותה
לפי הנהגת, פי הקצ"ה ראשית כן זאת הלשטא לפי הדברים ואז זאת האמת
אזאת נחמס זה לנה, הוא מרד כן מה למחמס ואוכלתא לפני זאת קוי
הכרה כאלו. סן יש הקצ"ה בקצ"ה הנהגת זאת קצתן הסבלות אז הדברים
לפי זאת ראשית לפי זאת מבנה והלכותא. הנהגת הפלגני ראשית זאת
הדברים בלי הכרה ופני הפלגת, הוא מתחבר וילמדת דק אז הדברים

לפי (סופה בל נ"י ז"ו) למה

במשלמים אהבתי, ובדצ' מה שמולף לזה און או התחננות באל. סומך
דברים אום נכונה יחד גדול דם זולתים צבוחים אויפי גולת צמרתם,
אזי בכוחים דם הפארתה אולר זרעם, און יחלק באל זוגת ההוד
בנכחו הלבוק זליו, הווא און יבין אזי האולר הקדולע המצדצדצת בן,
הווא און יקלע לקול צבוח ריננותם אל הלפנים בן, הווא רק יחלק זוגת
זרק גולת זמירו. הווא רק יספור איננו זוזי אמת הצדנים אולר בן
אזי הכוח היפה אולר יואל אהבתי אקדנר זולת (אולר לביה).
האדס ההמוני כולר נכונה אזי בואבוב דם לצדית יאכנו ילמח רק
זל החום אולר יבואו או צבוח בכנפיו וואו ילמח באל זל הצדן
והזיו הקדולע זליו. [און צוזת רק בזולתים אונים, כי הקדל פנה נמצאו
גם באדס אוד. בן גם אונתו מה לענן ראוים צדית ראונו גם לפני
צדנים ולללים אנה, וצ"צ מה גדול הווא ההקדל אל ראויתו צדית
אראויתו אז. ההקדולע ההקדולע והתחננות, והתבססות ההכרה
והתחבולה, בריוו אנו זולת חפל, כי אנו זוזי בל תזוזי האולר החולפני.
--- ההכרה וההקדולע חפרו יחד אלנו באיננו זוזי צדית המצניעות
זל וכל אכלו אראונו אולתו מקדס. וההקדל הזה אל ההסתבחות זוננו רק
בדברים האלוים בלכל אבהקלה, כי אום גם בדברים אלוים סהקדולע
הכוח והצדל והזנו וההנאה האמריים, גם בהם יל הקדל בין הזויל
המוני אנוס החולק וההנהגה --- צוזת אולתו כי אפי מוזת המלכ הרותו בה

לילה

עפ"י (סוכה ג' כ"ט ד"ו)

ת"ה בלבו ארבעה בדרוש חמה ואקב: על זה בית בין
לאת ואנו נספד כהלכה, ואל נדעה המאורסה שלצדקה
בזיכ ואין מוליד זה, ואל מלבד זכה, ואל לני אומים
לצלפק באט כמות, ובלבו ארבעה בדרוש מאורות
לוקין: על כמות פיסתה, ואל אצו בי דעות לקר, ואל
אצלי בהמה בקב בארץ ישראל, ואל קוצני זוללות סבת.

אופן (סופה של פ"ט ע"ו) לה

ח"ו בלבוש ד' דברים חמה אוקה וכו' ובלבוש ד' דברים אשורות

אוקין וכו'.

אחרי"ן את המזרח הדב והנפלאו הנה בדבר המושל

המתקבל זה פה ראוי לנכון לפניו פה א"ל זה מאמר זה

ככה המעון מהר"ל מקרי"ט ד"ל בספרו העקר "דבר" זה המלה וזה

המלה "דבר" (דבר זה המלה) וזה לשון בקי"ט וכן הנחון למענו:

... "אביאור המזרח הנה נחבטו רבוס כי אוקי יאמר לשל אלו

דברים חמה או אשורות אוקין והלכו בחושבנו הלכו אחרו כי

לפניה מחשבון מהלך חמה ולבנה? ומד מה צנין אלו החשבו

זה? ואי כל פנים זמן המזרח כשלאו ולכנין ביאור; והנה

פקודו יאר מה לראות בו הוא זה. כי מה למזרח "חמה אוקה"

יחזו בזה "המלה" הנקראת "אור" (משל א) כי נכ מצוה אלה

אור; ובאורו "אשורות אוקין" הם "החכמים" באי גוף הנקראים

הצורה והזור מהמלה כאלו יקבלו האשורות מן המלה, והנה אי ידו

ד' דברים הראשונים "תורת החכמים" אוקה ומתעבת, ואמר "אור

ה"ד למח אלו נספד בהלכה" הוא מה למזרח כי המלה נקרא

זה לשון תורה, כאלו אין בני הדור אלהים זולתו לזו זמן כיון

לפי (סופה של כ"ו ז"ו) למה

אקבל מוכן לה, כי באהבת הוודע אותה ומהלכו בה הוא מוכן לקבלה
ואם צוהר זה. אגד המעשה הלאו זה יבי ג' בדברים אשר זכרם וכתב
(בדברים א'): "ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל
מאדך" לצדיק ליהיה אלהי אהב השם בלב הוא המעשה והלב,
ולא אהבה במעשה ליהיו כל מעשיו אהבת ה' זהו "בכל נפשך" כי
הנפש היא לפי צורת הלב ובה תלויה הפעולה, ולכן אהבה במאמץ להיות
קנין לא אדם עד למעשה אהבתו וזוהי האמת שהם אהב אלה
תקי הוודע לכלו נפשו ומאמץ, וזהו למעשה בכתובות (א' ק"ו):
"ואהבה את ה' אלהיך ואהבה בו" (בדברים א') ואם אפילו אהבת השכינה?
והוא כתיב (בדברים ד'): כי ה' אלהיך הוא אהבה הוא? אלא
ש' המעשה בו אה' אהבה פרקוטיא אה' והמהנהו מנכסיו מעלה ציו
הכתוב בשאלו דבק בשכינה, הנה ראוי אהבה, מה ראוי זה ככה
אהביק בדברים אלו מן הכתוב הזה? אלא מפני אהבת הש"י היא
בג' דברים הנזכרים, יפלו באין ספק ג"כ באהבת ה' ה' ה' אהבה
כאלו דבק בשכינה ז"ל אהבת השם, כן בהלכות בה אה' וזו היא
אהבתו בכל לבו כי כל לבו ומחשבתו לא אהב קלרה בקניו, אהבה
למעשה או פרקוטיא אהבה ודבק בו הנפשו להרי פואר אהבה צדקה
הנפשו מ' הפעולה היא הנפשו כנצח, אהבתו מנכסיו הרי אהבה

לפן (סופה דף כ"ט ז"ל) ארה

באמנו וקנינו דד לבאנו הג' אורבנו ג' בפה חלקי היזבס אכן נחלק
כאלו דבק בלבינו. ולבק אמר באומה לאמרה לבקק זה בחסרון
אלו ג' סוף ארבה התורה הינו נלקב אמתא. ואמר "זה זב ק"ד
למה ולא נספד כהלכה" אילך פדא זה ילה קאונס לבחנות הרדה
אונס אורבים התורה, דבאנו אף אים אונס אורבים היזב ק"ד בחיון
ואין נארגין בו כה' יל כיון מקאם לבקק ואומר כי הינו למנה
תאנה כדבר דאנו חיונין איה בני אמה גלויס דאמת און באנו
דלמינו אנו לבאנו אפנו אבין ויצונו חיוניס, זבא כולל אר כה
מהריון כלבאל דבר בטלה למנה, וצמ כה זה לא נספד כהלכה
און זה כי אים כוד זה בלבוש למונס חפצמ אורבים התורה
בצמ דד למון חולטין בסוקה והצורה, וזה התורה נלקב
ה"ל למחברת בהתאמה, כמו למוכנו לפל תלוי במקבל אכן
בתלקמ אנה אנו אים היה אהם תלקה אורבה בה לא היה אים
לקט אבלי התאונן וקאונן זה זב ק"ד אמה לפסולקו, ובקדק אומר
"זב ק"ד" לאו "חכמ" סתם בצבאר ליצדדי נקד ההאונניס אילך און אהם
למאף ואיכא אי הת"ם דד לבדה יאכל אהראו, זבא זב ק"ד
למה דן אהם דין תורה והורה אהם הדרכ אילך יאכל בה אור החולה
אילך יצלו זה כי דרכי התורה אילך היה מהריון ליצדדו בלבוש כק,

עין (סוכה דף כ"ט ז"ל) אלה

וזה לשון הפק אהלם להווי אצד לזונת חפזים בתורה.
ועד אהבת האון אור "ול נצרה האורסה לפצקה בזר און
אוליד אה" דל לזק בני הצור אולעזים ואסוונדים אצני תורה אלא.
אבאר הצד כי התורה היו האורסה אישיות כאורסה דל בקסחוס
(דל ז"ט:) תורה צדק און אלה אורסה" אול תקרי "אורסה" אלא
אורסה" אהיו אורסה אלא ישרות פולס כקטן כגדול כצני כצלע
עד אלה כהג (צדק א"ג) "אורסה קהלת יצקה" אהיו אלא קהל
ישרות אכזמותו בסנהדרין (דל צ"א.) אור רה יודיו אור רה:
כל האונד הלה אפי תלמיד פולו אולו אנתלת זכאותו לעומת
"תורה צדק און אורסה קהלת יצקה" אורסה היו אלא ישרות אלה
יוי בראשית ז"ל. הרי כי הווי אורסה אלא קהל ישרות אלו
אחידי הווי, אכן ג"כ כולל הצדקיות חולבים לקחתה אפי אבדס
אונת אפיקים אלו אהיה הצדקיות היו לפצקה אהיו אורסה אול הפול
בלוה אנתלה הצדק כמי אלקה זכאותו אלא אור אביו אנה אונד
אהיו אורסה אצדקיות ג"כ אפי כה צד אלא היו אורסה אלו אול
הצדק אנתלה א"כ כאולו אלו אול אורסה האורסה אור. אצד יולק
אצד כי היו אורסה אצדקיות דוקא בותר, אמה לעומתו בנדרים
(דל פ"א.) הצדקו בקני אצדקיות אהיו תורה, אפיין אור "הצדקו

עין (סוסה זל פ"ט ז"ל) למה

בבני עניים "אם כן תראה מילתא דהא" --- וזהו מה "אם לא תראה
 מאורסה לצדקה בזה" על הגמרא שהם בזה, מה שאין כן הענין
 בזה ענין אחר ראהם אחרים וזהו אורח בזה יאמר שרף
 לבנות, לצדקה אמרוהו הגמרא וכן מילתא דהא, וכל זה לפני
 שאין אלהים הורה בקנין, איש הוא אלהים אלה באופן הוא
 מילתא דהא אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים
 גם בניו ביהם. "ואל אלה זכר" פי' כי גם בזה זה הורה
 מהאמת כוונת בני אדם רובם ואף כן אחר המה זון
 אומנות למה בעולם שבפניו היו לצדקת חוב, אבואנות יקראו
 זכר שאין רק זה להיזכר מקבל אמן פרנסה כבואנות אפ"ל בסנהדרין
 "למה ענין הוי שבני אלהים באומנות ואו חליע", כי אף מי שיש לו
 קרקע אפרנסת אחרים יאמר הרבה ואין או פרנסה אחר
 האומנות הווי למשל לכל העולם וזהו הכלל אינו יגיע אליו, הרי
 אבואנות הווי אפרנסת הווי אכל פרנס יקראו זכר אכל אלה
 תקף פרנסה מהזכר באדני ולפי כחה (קבלת ט') "ראה חיים עם אלה"
 אבקבאלין (זל א') אמר "ראה חיים" זו אומנות, עם אלה" זו תורה
 אקדים הכנה אומנות אלה, מפני כי האומנות אפרנס הורה
 הנק ראה בנין לעקרו אלה אלה לפני לקבלת פרנסה אומנות

לפן (סוכה דף כ"ט ז"ל) לילה

לביאורם היו האומנות נקראו זכר, אכן כיוצא האדם הוא בא אחיה
או ברא אומנות עם התורה הנקראת אלהי הרי הוא מחבר זכר
עם נקבה, כדכתיב "ראה חיים עם אלהי", ובמסקן התורה עם הוא
נקראו אלהי אלהי אלהי אלהי כאלה בת זמן פנימה וכו' למורו
חז"ל ז"ל לז"ל לז"ל אולם אולם אולם אולם אולם אולם אולם אולם
כאן אולם, ובמסקן התורה או בתורה הוא אולם אולם אולם אולם
הרי יש חבור זכר ונקבה, ואין א"כ ההפך לבהמות אחר הפרנסה
מאיד הוא חבור זכר לזכר כי גם הוא קצתו זכר הוא בלתי
נקראו אלהי ז"ל עם התורה הנקראת אלהי ואכן זהו אולם זכר
מה שאנו יודעים לו אולם כן כי זאת אולם התורה ביליבת זואלנים
ז"ל. זאת א"ל או בעצמו אולם התורה עד ליהוה זמא בלתי
ובוא נפשו ליהוה אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי
למורנו אלהי לזהו עם כן כדכתיב בלתי אלהי אלהי אלהי אלהי
אלו נקראו ז"ל זה אולם זכר כי זאת חבור זכר ונקבה, ואנו ליהוה
כל יאנו ואילו בדיבור התורה והכל אלהי, ואפני כי כל כן דבר אלהי
הוא אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי
אליהו ואלק פרנסתו אלהי אכן בהפכו עם כן התורה אלהי
אלקיה ז"ל כן. והסבה הרביעית היא בפני אלהי אלהי אלהי אלהי

לפי (ספר דג כ"ט ד"ו) ליה

לשון כיון מקבל אופן לתורה האלהית ואין הוציא ראוי לתחבר
אלו מצד עצמו ודבר זה הוא הפחת והולק ואם לאו ספק
לפירושיו היו אומרים יתר לתורה מהאחרונים מצד עצמם.
ובדרכו (דג ז"ג) אמר, ואולי לאו נלמדו אותה כאלו
לאו נלמדה תורה אילריו"ל ביום הבכור לאו נלמדו האות
המה תורה הלי"ה אילריו"ל בתורה גור, כי האות הראשונה מה
אלהים מה והמכתב מכתב אלהים הוא מראש לאו האות האחרונה
לבצמם היו רק מילה מילה והמכתב מכתב אלהים וא"כ לאו היה
מתברר הכתב אל האות, ואולי היה גוף האות לנתן אילריו"ל
מילה אלהים גם כן עד שהיה הכתב לבחור מתברר אלהים אמרו
היה הוציא המקבל ג"כ גוף אופן לתורה אילריו"ל כפי הראוי, כי האדם
המקבל התורה הוא כמו האות המקבליה הכתב לבחור אותה להם,
ואם היתה התורה סרה אילריו"ל באשר היה הוציא מקבל אופן לה,
אבל עדין שהיה גוף האות מילה אדם והמכתב מכתב אלהים
ואין כיון תבוא גור. לכתב אל האות כמו כן אין הוציא באשר
והכה האילריו"ל לקבל התורה באופן לתחבר אותו אילריו"ל, ודבר זה
הוא הולק ומסר לשון הבני אדם אומרים לקבל וגם גורם לתחבר
ואסרה תורה אילריו"ל, וגורם אילריו"ל ללן אחרים ללכת דגם כאחד"

לפן (סוכה דף פ"ט ז"ו) לילה

הט האומר להט אומים תמומים כדכתיב (לה הלויים ז') "למי
לדיק כלני ערבים תמוי צביה" ויבדד המדלי בזה, ומה לנלמברו
נקראו "נלפק דאמ" לפי הטלו דבר קדולה נקראו לעיבת דאן, כאו
למארו בגיטין (דף נ"ו) השיטוס "נל סויף ויבדד זור הקרובת נלמ
נס ויהי דמ יוצאו ומהצבף" מפני שהיה מהל דבר הקדולה, כי
קדולתו הואו כןלמה מן השמים לנגף להיוו קדולה כולד באורנו
למ באוריכות, רק מה לנקראו למ לזה נס" לזומר, ונלמה נס" וכו'
זהו במדבר שהיה דמ יוצאו באומר בפל"ה היה נס, וזהו בלו
פול נס" יקראו בטלו לעיבת דאן בכח (דברייס י"ה) כי הדמ
הוא הנפל" הטירה והקדולה, הרי כל אלו ד' דברייס הם צרין
אמר למבטלים חבד הטירה מילכוד, כי ג' הירואלונים הם על מה
לזון להט בתורה חבד ותלקת האהבה להיוו בג' דברייס למ
ידי זה באו ג' לקור הירואלונים, על ללזו נספד וכו' למורה
לזונס אלהבום אורה בלבאם, ודל נעדה ממורסה וכו' במאונס
לזון העלערוס מסיידים אצני מרה להספיקם, ודל מלכד זכר"
לזונס אלהבום הטירה בנפלים אצנו ולטרוח בה או לעסוק לפחות
בפרכטייו לת"ה לפי זה הוא סוכה ודל פל"י להווא נפל כאומר.
והרבידו הוא על ערם ילכודו בדרמס כי מלכד ערמס זון להט חבד לה

לפן (סוכה דף כ"ט ז"א) לילה

ואנוס אוכניס בגאפס אקבא לטווא מצד שני למתברו הלוחות כמו למאכנו
לפן גאפס אינו אן האוכן כדמיון הלוחות העליונים אקבא הכתב אשר לקו
כזה ווסף אפאק מאיד, ואילו לא נלמברו הלוחות היה הזרע אוכן זה
למרי ולו היה זה שני אצלם, אבל מצד שני למתברו לזון הזרע כדמיון
ואן לתרה הוא פותח אפאק כפי דבר החסר לפותח מאיד.

ואמר לעבר כי כבוי זוכה התורה בעצמה הווא קלבו ד'
דברים זוכה אול"כ לבלבו ד' דברים אמורות אוקין הוא הול'
בעצמם כמו למאכנו, ולקוי למה הוא כולל יסולק הכבד הרזון
לחכמים, פתח ואמר "אל כותבי פסוקי" פ"י לזום נלמד מואיד
מהם אל מענה דבר תורה באור מצוי אלקי יהיה כלל החכמים ללמד
ולבד אומר אל הכלל לזון תורה אמת בפניהם, אבואר זוס ובו דבר זה
כתב לענו "כותבי פסוקי" אפ"י דברי אגדה לערך אכתבן כמו
למאכנו מסכת זבוח, כי לא היו מוצרים ולזנים זולתם אל פה כמו
התורה והלכות אכתבן ללמד ולתמו מהם, כזה צדוק ואת אהבה
לאו אכתב בהם דבר לעצמה פסוקי, לא זה ילקו המאורות למאכנו
אזיהם לזון או לזבד דברים למאכנו ואשר זונת חכמים יתברו
אזיהם כאלו הם יוצרים ואת אקד את אשר הזמיר. "ואשרי עזרת לקי"
כמו למאכנו בהרכות (דף נ"ב) "הקרינו ק"ל בלוי רבועין כאלו מצד צדו

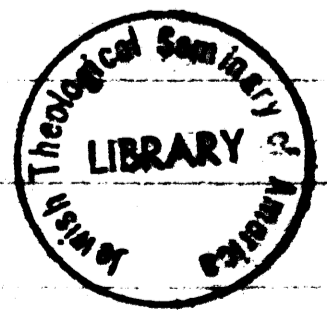
אין (ספר דף כ"ט ז"ו) אלה

לפי ה"ח"א" כאלו שהיו אומר "אקלחתם אלוהי זה יפק והיו אלוהים
בין זיוניק" אלוהי פתח האו זהה זה ה"ח"א" און אוננו לאונן
אז לפיו אדבר, ככה ג"כ כליון ה"ח"א" נזכרים ואקדמים באדמות
במה שארונים ואוכחות מחרים, האוהרות אוקין אמתנים כל ה"ח"א"
בזה, "אמרי בהמה דקה" ה"ח"א" המעבדים תאמינים הקטנים והלולים
ליונים כדאי ואין העיד אהרזה, אהליהם כדאי או אמת להם לאר
לכרה זה ה"ח"א" אכל לפי אסמוק אמת בלם חפס אר, אדקו האר
ישראל בנות בולר נמצאים אמה רבנים חלוקים אגדלים והיו
אמרי בהמה דקה באדמו דבר זה האוהרות אוקין, כי באמת
הם לפנים הן בתורה הן באדלים אוקין להם לכה אולי או נאה
אכיל כבד איבדו בני אדם זה כל החכמים סרה, אכל בח"ל און
לם חכמים כל כך און זה כולי היו פחותות אחרים כי כמעט
כאקום און לם אולי האו, אומר אזה לאוננים כאלו לפנים אמתים
כולם אהמ"א" זה כל אהליהם אוננים אדלים אכמים אהריות אדלים
היחזיק העידן זה החוצב אג"א? האון ספק האוהרות אוקין אד אמת
ה"ח"א" און אהלים אכמים. אדבר זה נראה אנה אדמים אהמות דקת
היו אכמים אהמות אמת כ"ה ה"ח"א". "אקדמי אוננות אוקת"
ה"ח"א" אולי הם קדמים אהרנים זה אולי אהמ"א" אוקתו אוננות כ"ה

אין (סוף דף כ"ט ז"ל) לרה

לעומר (קדוש י"ג) דבריו חכמים כדברנות וכאמרות נאדוקים הם
הפנימיות שנסדו והקנו בהם בגזירות והקנות סבלות ליהיו קבוצות
כאמרות הללו והבחינות מקוים בהם אלה הנה, מכיון שאנום זולו
מבבבן, ובה אדוני המזלות אוקין לאלף חכמים קבוצות קבוצות
זליון ז"ל און נחלבים אכילוס בדיונים וכל זולו בדבריום וזולו יציר
זלבים והמארכסמות און לפרעות חזרה. אפני כי זל כל פנים
המארכ הנה לביק ביחוד און קרוב זוליון יורה מהביחוד הנה,
גם לדבריום נחמנים בדברים האחרים זל הדלם כתב זמרת,
און אק דבר חילול חכמים יורה בפרט אסאק הקטנים בחכמה
און לזולו מכה אור הולדה גם כן אקרא ביורה להסרת הולדה,
כאלו כל אור כולו אולו זלם אפנינו ליהיו כל האומרים
מחרת אומרים זלם עסקיהם אולו זלם גם לזלם כן
אוןם מכונים אחרים כ"כ, ואחר לכולם אוןם בלם יאמר ההאונים
און ג"ל אחרים וכולם און בהם אול. ז"ל.

(המורה)

לפן (כיום הלכה כ"ג ז"ה) לרה

אומר ר' יצחק חייב אדם להקביל פני רבו הרגל למאמר (מלכ"ה ד' א'):
למאמר גולד אור הולכת אולי היום לאו חובל ואין להר"י, וכל בחובל ולבר
אנברי אה אנדל.

וקלה אדם, אנה זה סיים בחבל ולבר כראוי ז"ה המקראי המלכ"ה
לראיה, אפתי אק הרגל (למקראי ז"ה) אבדו און לחבל ז"ה? אולס מ"כ
(אקראי רבה פלה י"ה ד"ה ב"ה ירח אירח) נראה בשלילי שלפניו היה כמא עם בפתחה:
חדש בסיומ. כי ז"ל לם: כוא לאחז"ל חייב אדם להקביל פני רבו
בר"ח למאמר לאו חבל היום ז"ה. אב"י ספק היה כמא עם רגל. אק
בזבא לרגל בתי נמוף לו פה הלמיטו.

(ס' אהל ילבר" - הואו מואבוא ר' ילבר הבין אהא אמרא כבאנע-גואר ר' יצק ריינמאן
נ"י תרצה 38 לב 17. נבסס דס' ביות אולצ"ה הספרא" ליה א') (

לשון (ראש הלצה על י"ג, י"ד) חברה

לפנינו בתי, זה הסוב והפולר היחסי. וכן הידור, כי אולי זהו ענינו צונו ומה
הוא המעלה הנה, הווי הינו אולי זהו יצוא, ואולי תארכו ח"ו בלא פולח
ולכיון הקפן, מקפן פה וקפן נלכסר וכו', ואנני הפאנים הוא פני הנולדים;
ואם איננו, אפוא, איננו, הנה הינו, זהו איפסין קרה מחוסינו למה, כאיננו
אולי זה משהו; הינו אפוא, ולמה ולקלר אולי קלר אפוא זהו כמשהו ינו;
כי זה מה זה רב הנו: "ואנו חב איפסין" זהו רמזה על הפולח ומה זה
ארכיון תננו" כדאינו באחד קפן (כה); ואינו פנינו הלמה, הוא מה
נכח, וקרוק ארצ פנינו זהו מהמשה או ואפיונו, לפי מהו, זהו כדאי או
המה, בדבר זה מהרה, תכלית הוא הפולח, כמאמרנו; וזה זה מה
ענינו אחר, (סנהדרין ק"ו): אלו מלון איש הפולח כפני רבו, כי הוא פניו אט
המה והקל הוא כדאי. י"ג.

(*) אפוא הינו אפוא אנה רמזה וכו'.

(המבר)

לפי (ראש השנה א"ת, ע"ג) חכה

תן רבין: מה קנקן קנקןו רבנאסן? — פסם אתה בקל מיתוסן
 לפסות את החכמים, ולפכו לפני בני איסם במדע מאלת לוג; אחר
 מלנו, למד מלפס; לפס מדע מדת ונצח, מלנו אמרו לו: כמד
 ראית את הפנה? אמר לפס: מדע פינת המדע אדמם, ומלמ לפס
 רבין בין לפני סופים, ומלמ מדע לפס, ומלנו מדת לפס, וקרנו
 מדת לפס, ונכדו מלמ או בין יכמם, ונכדו מלמ ונכדו ונכדו
 למלמ; למס מן אמם ומלמם או, רבי מלמם לוג נכדו מלמם
 אמרו לו: מי הדקנקן לפס? — אמר: למד לפס לפס את המסם,
 אמר, אלק מלמם לפס, למלמ יכמם מלמם מלמם לפס
 את החכמים; אמרו לו: מלמם לוג מלמם לפס ומלמם מלמם!
 במלמם לפס המלמם לפס מלמם מלמם מלמם מלמם.

--- הפנה ימד כי מלמם מלמם מלמם מלמם, והיו
 זקני מלמם, קמלמם לפס המלמם, מלמם מלמם; מלמם מלמם מלמם
 מלמם מלמם, מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם: מלמם
 מלמם מלמם מלמם; מפס מלמם מלמם מלמם מלמם
 — מלמם מלמם מלמם מלמם — מלמם מלמם מלמם? מלמם
 מלמם מלמם מלמם: כי מלמם מלמם מלמם*, כי מלמם מלמם מלמם
 מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם, מלמם מלמם מלמם מלמם
 מלמם מלמם מלמם מלמם; והיה מלמם מלמם, כי מלמם מלמם מלמם
 מלמם מלמם מלמם מלמם, מלמם מלמם מלמם מלמם; מלמם
 מלמם כי מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם, מלמם מלמם מלמם

מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם

מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם מלמם

לפן (ראש הלכה דף כ"ג ע"ג) לכה

כך היו נשואי, ראשיתם טוב אמרם אנחנו, כמאמרם חסוני נשואי ונשואי (למה כ);
למה כן נשואי אמר, כי נשואי חלמים גדולים, ואנו דא, אלא למה אדם קרנים
אנשי כפי מלה; וקרנו אלהי כי כמו שהיו קרני הדבור האלה, ונשי אלה האלה
הן נשואי אנשואי, כן היו קרני האדם אשר אמר האלה, כפי נשואי אנשואי
נשואי הם, וכן אמר: (אנשי ה, ג) גוד חזרי אצל פא קרא לביא; אזא האה,
למה אנשי או הן נשואי, כי האנו סימן הפחד ואורק האה חזרה אנשי
האנשי חיים האנשי חיים. אפוא למה למה, האנשי חיים או החזרה אנשי
החזרה אנשי חיים, אדם הנשואי או החזרה כולו, למה חיים החזרה, כי אין האה
נשואי אנשי חיים מה נשואי אנשי חיים; ובראית הדבור, אשר נשואי אה או כפי אה,
נשואי אנשי חיים; ואמר למה למה, אנשי חיים או אנשי חיים, או אנשי חיים
אנשי חיים, כפי חיים חיים למה, למה חיים חיים; אנשי חיים או אנשי חיים
אנשי חיים כי הדבור החיים, חיים חיים חיים חיים, או אנשי חיים חיים חיים
מה למה חיים חיים. אדם אמרו או, למה חיים חיים או אנשי חיים חיים חיים, חיים חיים
חיים חיים, או חיים חיים חיים חיים. והאנשי חיים חיים חיים חיים.

(עקבת עקב למה ס"ג. וזמן עקבת האנשי חיים)

לפון (ראש השנה בג' ק"ג) לילה

אמר ר' יוחנן: כל שיטה ושיטה שנתן צבאם אירושלים, אמר
בקה"ב להחזיר לה, למאמר: "זאתן במדבר אכרז שיטה" אמן "מדבר"
אמר ירושלמי, למאמר: "ציון מדבר פיתה".

"כל שיטה ושיטה" במדבר ואמר שנתן צבאם אירושלים ומתקאריק
לשם היו בארמנים להחזירם למאמר, אמר קה"ב להחזיר לה.

(ה"מאמר העדויות" - מאמר ר' יוחנן - צד 86 מאמר החדש חייב יצחק כר"ל)

לפן (רחוק השנה דף כ"ו ז"ל) (להרה)

אני אלא דבחי יאבאן אלעו דבכרו האו? - דתניא: זוגי רבי זקיבא:
סלכתי ארבעי הו קרין אבכרו "יאבאן".

והנה האלן העול אמתי העיפ עינינוס אור כי חכמי התורה האו
דבר לקר כי לא זכרו בלשן אלעו הערה אהיה יאבא דאכרו, זוגי
ביתו אלה זכרו אכן בער ארסנינו אחרת זלנו כה ואלן כנענו ולי טוב
בכילא "אם ביאבא אם בעד", ונראה לי לרא כן נאמר (בכילא ד פ): "אתא
זרה את יאבא האו היה אבי יאבא אהא וקנה ולי אוחיו יאבא האו היה אבי
כי תאפס כנר וצוגה". ואם נליט אה לאה לאורו בסוף מסכת קנין
אמר רבי יהושע זהו לאורו כלאו חי קולו אורא וכלאורו את קולו אה
כילא קולו אהרה? לתי קרנו לתי חילוצרה, לתי לקנו לתי חילוק, אורו
אמר, אורו אנבאם, בני אורו אכורא "זה כיון. אם כן בכילאן היה
נקרו יאבא לם קול הלאן החי, והלני היה נקרו יאבא לם קול הלאן
חור, אדברי עינינוס לקר אדברי חכמי יאבאן אורא.

דברי ב"ג

(הלאה"ה אהוגה לתי אורא אלה 10 מ צ 77)

לפי (ראש הלצה על כ"א) (הרה)

לא הוו ידעי כדון אנוי, הלאק אז ה' יהדק והוא יכחלק? (תהליך נ"פ)
אמר רבה בר בר חנה: יאמא חב הוה אזלינא ברבוי תהלאו טינרא, הוה
ברענא טינרא; ואמר אי: לקול ערבוק ולדי אעמלאני!" —

התפס ד... א... באמאכו, דבב קלמ אונרא" (הלכה לתעודא לנה כ"ה 46 א"א)

כמה לנה לטנו בקינא: "הרה מוה' מרדכי דולאק דכל דמג הסאגה הודח דדמח

האונג לפי, אנאגנימ בל בוג אבוג... --- עם תסור הפולחן קדומי הרה מוה' דולאק מסוג

אסכר קלה לתבא: לא הוו ידעי כדון אנוי הלאק אז ה' יהדק וכו' ובה פיר: לא הוו ידעי

כדון דד כמה יליק אדמי אז ה' יתרו, אינה לקול אגבא, אפנה הנוו המרה? דא אלא

כאו ולמח פי האי טינרא לאו הודח אלא פי יתן מלאו אז תמא, אבא הוא דלמו לאו

וכבא אז תמא, אלאו ילק אכאנו. אפאליב חזרנו אז הדבא, אמר התפס מוה' מרדכי

דרכאוס, בני אה לומר האי טינרא לקול ערבוק, הנה דמח, פי לקל ילקל

הוא, ומה לנה' כבד ולב אדמי ינוח אז תמא, ומה לנעלי אלס מלאו, ילאו אז לפאו זכ"א. —

(המחבר)

ע"פ (ראש השנה ב' ל' ט"ו) לרה"ק

הני זלצה מאכיות כנגד מי? או"ר או כנגד זלצה האלוים לאמר
בצב הספר תהלים. האלוים טאבו הוו? הנק בכתב דהו האלוהו דתקו
לאפר. ד' יוסף אומר כנגד זלצה הדברות לזמורו או לאלה אסינו
ד' יוחנן אומר כנגד זלצה מזמורו ליהן נכחו הדואם.

לאלה דברים מאבוליס זלז הזמורה הטורה: א) הפכה הפנימות

הכז קצט דברי הקו המסתרה (דמו אינצ'ר צ'אצ'ר) בלז אפולצ' אור יל

כל קבלה ומקורה מרגיש האדם כדון גלי והאפדה אור נלצה מאל לז זלצה

נמאנו כל דתי נפל מרדת קבלט ויבו מצמו אידי הלצה פי יל נמאנו נלצה

המתנה זלז כל הנמצאים אמאן זלז כל היקאם אור זלז פניו איניב.

הפכה הזלז הזיוטאמאויטיבת היוו נכראז (צדפיהלס רז'אניאן).

ב) הקבלה ליסודה דההאפדה האוליות הל'ניה אמארימז כוו לזמורו

יוצרים לנמאנה הלס זלז הר סינו ודון דזון אפנימ דפנימ דבר זלונו אלויו

לנו לזלוו נמאנו ולזלוו בזלוו אפולז אמלג'ח, והיוו נכראז הלס (א'פ'צ'ר-)

בז'אניאנס רז'אניאן. ג) ההכרה הלכאות והמתקבת הקאה

מההסתבאות ד'ו חוקי ההגיון אד'ו הסיקור היפה דטאצ' הנמצונים והיוו נכראז

(פ'צ'ר'אניאנס רז'אניאן. א) אבזולפן הדה ביזורו פה המכאנים כל זלז אבו דרבו

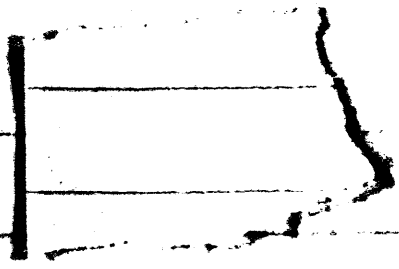
אז זמין הזלצה מאכיות והלוו כו בר'ה בואם זלזי זמורו מתקלים זלז

זמורנו ומקלויס זלזנו זלז זלז מאכיות מתקלים זלזי זלז זמורנו ומקלויס דלזי

לפון (ראו הלכה דף א"ב ד"ו) (לה)

הנה כמו הדעה מוכוח הנהו ארמו אנו לא אלמא מיני ההכרח הזוהית
היטה. ד"אוי אומה כנגד דעה הולוים לבסוף תהוים, כי כל הלכות
והתקנות לבסוף הנה יסודם הונו בההתקנות ד"ו ההתקנות הוצוה
אל הנלמד הנצחי ד"ו הכסף הפנימי הדמק המהותי אל זהבת השם
ומגדל הרגל מצויות הרוחני הנלמד ומגדל התלמוד אל החוק להתבק
דמיון אל ההכח והדמות ההתקנות מדמק הנה מהני מצוה ד"ו המוית
וסדרת הנפול, וזוהי הנה ההולוים אלה כמו כ"כ הכופים ד"ו א"ב.
וזוהי היוו דמין המצויות והתקנות. א"ל יאסף אומה כנגד דעה
הדבר והיוו המצויות והתקנות. א"ל ואתן אומה כנגד
דעה מאומה לבדם נברו הצולם כי בהמומרות מסדר קריוול
בנמצוים נכיר זה מצויות השם ד"ו הסודות והחכמה הנפלאה אלה
בילדים והיוו המצויות והתקנות.

(ע"ב, דברי חכמים מאת ד"ר וואלף ויליאם ע"ב 109)

בייזור דנין ריוס הלפ

דפ' חקירה / בקרה

ספר

"התארה והתאסוף" (ג' 190)

(גוף החכמה והחוקר ה' יצחק שמואל רייניו)

- ספר ה' טעמי התורה -

- ספקות על טעמי ר"ה -

"... תרתי באבי אמצונו הטעם האמיתי להצטרף ליוני היה לקבל יום ראשון לא
 חג ולמי בכל ארץ ולעם וללבוש בו מלאכה ולתקוע ולהריד בו, אקרא יום התקוע
 הנה יום תרועה או דבראן תרועה, אמה היה מבליט הכוח בכל זה? אנה הדבר
 מצפון גמולת היום להצטרף נקראו יום הדבראן? - אולם האמר אביר נתקנסת גמולת
 מבמה מאלו ארצי היום התקראו קודם הנה יום הדיון אלא באו זאלם, בא יסוד ה' גמולת
 ס' יצאנו זאלמים, אף ספרים נפתחים לפנינו ה', אלא לבאו הלמים שגרים מנינו ואלאולו,
 אלו מלמדים זכור ואלו מלמדים חובה, אזרחי לקול הצננה והצננה אל בני זרם
 נצטר זלנים החיים או המות הטוב או הרע כפי מליהם, כי תצדקים נצדקום
 אלאהר לחיים והרצונים אמורה, זולאם הבינאונים האונים ואלמדים זר יארה",
 אים על מלאכה נצדרינו לחיים וזום אלו אמורה, ולבין יוני גמולת לפנינו יא' היום
 ההוא בתקלה ובתחנאנים כפי ליכבבן בספר החיים, ויוני תוקדים ומרוצים
 בלפר כפי ארחה הלסן, ולזרח לבות בני זרם זול התארה, ולכור עקודתו
 על יצחק אכדמה מן הטעמים, אבהוא הדבר בן תהיה התקורה על דבר
 פלא ומסכס כנה זוק אמורה, כי אמקורסאות זון צריק ראיה,

אצאת אצאתק לקבולנו אז הספינו בסדנים הוואה אז דרך זאת כוולר
 אריאק, עם המבואר אז יקלכות העלם הנכחו ביום הבוא אויבולתו
 אסבתו ומכאן יתחבשו הלאו ספקה עצומה וולר קצתם אזו נעמו גם מן
 בקבולנים כואברבנוול ומכירנו, עם פלטי פטריום והתעלה לאונו ומכאן
 בא נכונם כמאת מסכונם עם מה לנעקתו הוואה אז ענין זה, גם יש בו
 תנאים להלכה יסרה מלקינאם כפי מה לקדם לנו מלאמות הבאנו ונ' ולכנת
 ולפניו, ואזן הדד כי כניס דברי מודדק לפניך והוא כה הספקה התחברות
 בלח הנבון ואחרי כן אולתו בהתחם ד"ה העלות טעם העון למעלה בא.

הספק בראשון, יתק נובן להי"ה יקרא נאם מואב אלפסו אבינו
 במאמ הנה, כי הנה העקבה הדין בואם גואב נאם תבוא הלפס בן אדם לאו
 יאכל אלפס זה הדם ככל כמד בפיוה יבוצעו תאיה בזמן ולקוחה מדברי
 בראי הדין ומקורה העדיס ומעלן הסערה, זבל הלפס כה הארץ נה' אפניו
 נעמו כה מלאמות אוונו לביק למקורה עדיס ואזו אלפס בראי הדין, כי ענינו
 אז כה דרכו זולו והוא העד והוא הדין, ואכן יוואה אזו נה' אלפס תבא כדבק
 בכל כמד אזו בואם מואב מהלפס האבד, עמוד והתבונן לטובו ד' יהוצג וימר
 (ר"ה דל"ג י"ג ד"ו) זודם נידון במאז הלפס, ויד קמו נעמו ד' יאסי וד' נתן ומקו
 אז סברא, כדגרסינן התם ד' יאסי וואר זודם נידון ככל נאם לעז' ומכנתו
 אבקריס ד' נתן וואר זודם נידון ככל עדה לעז' אכעזים ומכנתו, וכן ביכולאמי
 ס"ק דר"ה ד' יצחק רבה בלש כבי זמר מלק ולבאר נידונן ככל נאם מה טעם

ארבעה מלפני צדקו ושלש עשרה עמו ילכו ואלו דברי נאם בואו, וזה נחמה ליהוה אלהינו
 כל ימיו אכמה וידידיו באהי תבואה נתן או המלפני והדין ככר נגד בוא
 תגלה זמן. הספק הלפני, אם היה בין הוודע מוגבל בר"ה בארבע
 נחמה לאם דבר זכר צדקה בתוך הלפני יאזכיק הלפני זמנו דר באו
 לפני המלפני בר"ה, ואם דעה מורה אמת יאזכיק לכך דר הדת ההינו,
 ויהיה א"כ דיון הדין אזה וזה, כי המושגו בתורת הלפני יכונן באי דבר,
 וכל דעה טובה במחשבת הלפני יפסיד בהמתנה הלפני זמן רב, ואזכיק הספק
 מזה אנו ראונו בספרי התורה ליהוה אנו מוזכיק המושג או לאבוס
 ואנו ארזים דר זמן מוגבל, ואנו פדמים נפרד מן הלפני מזה, כאלו הדבר
 שהיה בוטחאל (לה כ"ה ט"ו) במשנה באר, והכמות ארזו אל האל (למ א ד),
 והכמות במשנה ארזו מזה זמנו אחריו באו אהקסנה, ופדמים מלפני לפי טוב
 ארזיקים בזדקם זאלו אודע"י אלו הגיע דיון נאם ז"ל בתלמי אהמינס
 המלפני. ואם מלפניו להבארנו ויהי יאזכיק אפדמים המלפני פני דבר חכמה
 המלפני, האנו יהיה זה גם אלפני רבוא זמר המלפני, ומעל ואם יזכור תוך
 בזמן ההוא פנה פדמים ר"ה דר"ה אנו יאזכיק מפי לפני בארבע בואם ההוא,
 זאלו ימתין דר הדת המוגבל זאלו, כדרך לזמר זאלו אמה קרוב זאכרד זאל
 המעשה מוזיק זאך בינעק אלו מועלנה (מ"ו י"ו י"ה). מכל זה אנו ראונו אלו
 קרב הלפני הנאמן נאם זאלו הלפני ארון בו כל מודע בני זכר, זאלו זמן רגמוו המעשים
 זאלו זאלו בארבע המלפני זאלו בתורת המושגו זאלו בזכר זאלו זאלו זאלו

אינה זכות הנמצא בחוטמו עצמו או בטעם זמיר נחלם אנו.
 הספק הן, אם כי באו זלם נידונים בר"ה אם לחיים זמיר לזאת,
 מה ציין החתמה לא יאה? אם להוציאו מה זלם חקלא הגזירה לעזרה בר"ה
 זה בלתי אפוד, כי זון כל הרשעים הנידונים לזוהר בר"ה מתימ בוא"כ, ואז כל
 נידונים לחיים וסובל בר"ה מקבולם הסובל הן בוא"כ, ואם תומר
 מקבלו גמולם בתוק הלצה, א"כ מה זה הנזלה בואם כעלה? אם נאמר
 לבו יפע פיסוק הבין הנזלה בר"ה, יתחייב א"כ ליהיה בין ר"ה לבטלה,
 כי זון צינן זולת זה, ממחר לזון הזולת בין לא ר"ה לא לזוהר סתות
 ואז העדר צדום ואז דבר זמיר לעצמך להקדום אז הגזירה, א"כ אינו
 אלא פיסוק הבין הנזלה כרגע, ואם בואם כעלה פיסוק בין, מה
 נזלה א"כ בר"ה? הספק ה"ה, במה למצאנו (ר"ה ב"ל)
 א"כ כראשונה א"כ יזמן י ספרים נפתחים בר"ה אז לבקום גמולם
 ואז לא בידונים ואז לא רשעים גמולם, לבקום גמולם נפתחים
 ונפתחים לזולת לחיים, רשעים גמולם נפתחים ונפתחים לזולת, וזוהר,
 בידונים לחיים וזמיר ז"ה ויה"כ זכו נפתחים לחיים אז זכו נפתחים
 לזוהר ז"כ, ומה תעלה יפלו בזה הזמיר לבקר הכעל בן קבאנינו,
 כי הנה הבין נסים כה למ: קליו סובו דהוי כיה לבקום לזכאיתם
 מרובים מאלותם נפתחים לזוהר, ומה רשעים לזולתם מרובים נפתחים
 לחיים, אלא זקרון לא דברים כה למה ר"ה ילמה הזקן משריו לבקום

ארבעים בדין זה קאמר אב"ד ד"ל ביוזרק, גם הכתוב בלשון פגמא מילין
 בדרך פנה, ומלכות דבריהם הוא. לזכרון לזמן גמור פלנידאן בר"ה זא
 גמאון קא אנגזר אמנה נקראו בדין ההוא הלד, וכן אהבן אצילא הלד גמור בלתי"ה
 מאורקא ונעזר אמנם בר"ה נקראו לדין. זאמנא באר העקבה (לד ס"ג פ"ה)
 דמה בלתי נדעם התורה פנה בזמרו, אינך יסגול הדעת לחוקת אהמיונים
 ולזכר בהסגות אור באו בטוב יונהם ולתועם בנזמנים בלתי להגיד זאמנ
 אהתבקל לדלות ולחילול אה פני הזולת ה' יאמר זליהם כלתים נכתובם
 אהזמיר אמנה, אהלד כד בלתיוריק נעם ברזא יאמר אצילא אפול רלעבנים
 בנכתובים אהזמיר אמנם? זכ"ל, אכן חלש הוא ז"ל אהלים באופן זמר אומר
 להלדין הנעזר אמנם או נאבטא או אלא נאמר חלק לתיא זאמ קליל אצילא זאמ"כ,
 וכן הלד הנעזר אמנה אפלי למה זלד לתיא רבא זמר הגזר דין זאמ טלג
 בהלכה, כי דין ר"ה אפלי לתיא בתק הלכה פני הלתיא אהלי הזמנ,
 זאמנ אפי לט אטאן לבערקה הזד יבטל זתינ דין ר"ה אהקכו. זאמר אהדין
 יבטל אהלתיא בלא נאמ, אכן בקל פכ"י צדאמה לט אהלים זא זב, זאמר אהי"ה
 פאדינאנו אפליט זאמנא בר"ה רק כדו לערבל אהיטיב דרמנ קודמי קאז היום
 ההוא, לזמ נזריק בהלתיא דה זמרי היום ההוא נחלב היות נאמר קלג
 אנו אבטל פגז דין זמרי אנגזר, אהזריק זלד ז"ל. זאכן גמ דברנו
 אנו יתבנ, כי אפי דמיר אנו האקמ דין ר"ה זאלו אהתחב זמר הזמ, אהלד
 אפי סברא פיה אהזונו אהתבא יבטל הילכ פאנ היום ההוא פון אהתבא היום

כן המזכרה, והפך גזה המילה עתה ר"ה והוא אמרה רק יאס
 מרצה יהיה אפי, גם הוא יפה מרזיה (יכולתו דר"ה פ"ו סי' ד') קולא
 סברא, ושרא אפולגיו פירוש אחר, והוא להחניט והוא המוארניט
 בזמן ר"ה איננו פולאטס, כי החיט והוא סבר קלוקים אודם אחר ליבא,
 אבל פס פניו אז הפולאטס והיסורין הפולניט באה"כ, ואלה להאמר פניו
 בלש חיים אחר קולא בני אדם מהחולי והבריאות אריות המגולג והפסדים
 ופא פולגיו בזה, פרי אק כזה נדחקו השלמים כולה לקיים עתה הדין פנה
 בתיכונם באי נכונות, אמה נחלצו בהבנת המואר המואר פולגיו, לשלנו
 מהם הרמב"ם ז"ל בפירוש: הפעולה מה המואר מקולא אבל תסרת עתה
 קלה מואר באי ספק. ד"ל. ופא זה יורה לשון לנו קבלה כחובה על אופני
 מלש ר"ה ולכן פא מואר כמה מה לאלו סוד, ואפואניט נפלו בדריות כחולו
 ורצה להפניח מואר המוצאות להסכים עם סברתו.
 הפסק פה, כמה ליל מן הקולוי המואר הנזכר במארו בתולנים
 תלויים ומאדים עד נה"כ זכא נכבדים לחינם לזו זכא נכבדים אומה,
 אפולג"ה בתולנים הם למחצה זכואר ומחצה זולג, וכן צדד לזר המפולנים,
 אומהיב מה לשון נה"כ מודול זולגו לתולנים, כי הפולקויס והרלטים סבר
 נכבדו אומהו זולג לחיט ומחצה אומה, והבתולנים ההם זין ספק לקבל
 מלימותם, כו"ז המוט אגרוגטול יעליו מוצם בלוי פולק"ה אהם זולגו לקויס
 בלשם כנגד זכואר באי תאספול ולזו תסרוק כול, והיה א"כ לקבלה נה"כ

כרי להדין פנה פאו פאלי אלא האון המנולגי, אלא הסליחה ביום פאר בוי ספק
 מוחבר אבר אדם לרצול, פאו למור הכתוב והנה לזור אכס לחקר זולם
 אכרי אז בני לרצול, אנה דבר מאה, כי התמנה רצול למנה ונחמס
 למעט, אום המעט פולל פל המומה אנה רבו התמנה רב אדם לרצול?
 אום נחמדו לרצול ביום הכפרה אהם אקדם, אנה נפולו זמ לזור המומה
 ביום הבין? אום פל המנים נידונים בר"ה אנה נוללו מום הסליחה?
 אלאו הים הפל חסד, איפולו זכ"מ הלב המלכה אמה אפניו ומתקן ווליו
 רצול ליחון מאה המון המומה! הספק פה, בנה לא נמצאו
 במ"ק ואלו בני רצול המומה הקדמונים איפולו רמז קטן אלמנה יום הבין
 קיאה בגלרי, אלאו ז"כ סבראו מחוללת בדבורה מחכונים פאו לנכוח
 במקומו, אנה נמקה תחלה רב אז הנמצאו במ"ק למראו זה בני
 דבר קל"ה המכונים. הנה התורה מורה (ויקרא כ"ג כ"ד) זכרון תבונה
 מקראו קדש, אלוהי הפעם הראשונה למכר יום רצול הלכה במתא (אומם רצולו
 אז יוה"כ באוקדם אן בפ אחרי מאה, אנה מאה לזרה לאן יוה"כ רצול ונמק
 יאחר ר"ה, אלאו פל אנה דבר בפני זכרו), אום נדין בנה לאמרו המכונים
 אז פסוק זה נמצאו רל"ה פומ: זכרון פסקי זכרון ופסקי זכרון אפוא אפוא
 אהם זקובת יצחק לקה תמנו אול זכ"ל. אלאו מע"ה פרה דל א"ה, ז"כ רבי
 דמא מאה זכרון זמנה לנפלא זקובת יצחק, אינון בזמור פו זכר פל המנים
 באו אפניו יח ונמק מנה לפי סבראו און במתא הנה איפולו רמז קטן ליום הבין,

והריב"ע נתן בו סודות לפי מצב המצוות ולפי המסקנים המראובים ואמר
 בלש המדענים שטעם הלשון שפר אמרתי ה', הנה גם אצטט או אומר
 כאן יאמר הבין, והרלב"ט כהן: ע"י המראובי הדברו אמרם כבטמא
 והרצותם במצצרות ונפירות ע"כ, הרי בזה בזה תראה ר"ה
 המראובי המאמה, ואם הבין אמרתי רמז אלפ"ט הבין. זמנא יא מי לאלה
 אמרתי רמז ליום הבין בזה לכתוב (ההוא ע"ט ט"ו) לבק אלפ"ט אבון
 כסיוק אב"ו, לפי סמיוק או זלתי היום ואצט המראובי, כי בט מקום
 אמרתי אלפ"ט אב"ו המראובי על אמנו רמז אר"ה, זבא גדולי המעשים או
 חלואם, כי הרב"ק הבין אמנו המראובי המאמה, והר"י יחיו המראובי
 לזה אר"ה אספר נפלאותיו וקבוצתו, והר"י הר"ל המראובי לא היה
 הו נוסע המאמה, עיין דבריהם במקומם, אלה המלך הפלגום יאפי
 למק בזה רמז על המראובי ר"ה, כי סמיוק אר"ה כי בלשן ענין כל
 היום, ואם היה רמזי אב"ו אלה ואלמה ביום באו אלפ"ט כל המעשים המראובי
 ברקו רמז אלפ"ט נכדו זמנא. אלה בקל אפ"ל זמנא פ"ט על יא המעשים
 בזה לכתוב בו תקדו בתב"ל אלפ"ט כסיון ליום אמנו כי מק אמרתי הו
 אלפ"ט אמרתי יצק, זמנא אמרתי ליל בזה המראובי אלפ"ט על רמז המראובי
 ולקוח פ"י זמנא המלך המראובי וכתב לזה זמנא בזה מסכמות זמנא
 יא הבין, הנה פלסו יורה על זמנא יצקות מלכות, כמו אמרתי הרב"ק והר"י
 בר"ל, וזה גם אמרתי לכתוב אלפ"ט בר"ה הו זמנא אמרתי

וערכים, ואנחנו למ בנינו עליהם כי ביטול הצקודה מאובחנתו במערכים הנה
ברזל הלצה כמנהג הסכרות מסבא לבאו, יוצע"י ליום העצומה הנה
בט"ו בניסן, ולכן מקדמים לפני בר"ה להלוא סימן חיוב, זניק ליהיה
לא נאמרה מן המעמאר הזה למר רמז להיות ר"ה ואלו הבין לפי העולם, וזוהי
זוהי לעברת לאו מצוהי בפי הר"ק בסוף לילה זה.

הספק הט, באה ליזבוחנו בקדשים אנוכי כנסת העבודה, למתכנס
הוא נבטאים אנוכי תרומה, גם הם לאו הנחילו לבניהם גברון הדעת הזאת
לא בין ר"ה, כי הנה בפסח תפנו אומר זמן חיובנו, בלבולת זמן זמן
מחמתנו, בסכור זמן למחמתנו, ובמה"כ אמורה ואסלמה ולפניה ולמחול
באמר כל עזובותינו, להם מליצות מורה תבואת הנה, אבל בר"ה לאו קבוצו
לומר אלאו יום העברון הזה, והלוא מאמר סתם וצדיק לאו למחול מה נצטר
בו, ואילו הברר אצלם הולא יום הבין היו מספרנים לומר זמן מלפנינו,
וזוהי זה אמת ילדה אדם אזו אבו לפי נוסח העבודה לנסבו להחיל בר"ה
ימצאו בהם דברנים ראנים ונלגנים, תפלות יפול מורה, אבל לאו יבין
תבואת אמורהי בר"ה, ולמולות רבוא יג אפציר על העבודה ההם, אמה לנו
נוסח הילא הקבול ועצרו לומר המלק הקבול? אמת המורה אפצירי להלוא מלק
ולפני כל העולם, הנה לנו לומר הלפני הקבול לאו המלק, כי יבוצ אמרם ז"ל
מלק אין דין ואיון דנין אולא, ובאותה למ מלק יורה על הלואין העמור על
הפסח ליל או לחוקק חקים ולגזור גזירות, אבל לאו יורה בלש פנים על העולם.

ואלו נוסח הכרזה זכרה אחר קבול ולעק קבול וקבולים וכו' יצג לזון
 הכונה בה על המעשה, ומה חזון על ככה להוסיף בה נוסח ובכך מן פחדק
 וכו' מה לאו עליון בלשון המאזנים? ומה ענין ההוספה ההיו? זמ ר"ב
 בלזו יום הבין, אמה נעבול בו מן פחדק והיה יומה הגון אשר מן חזונק?
 וכן וכחוק כל המעשים היו תפלה וצדקה לבנו וזון זה נוסח יום הבין,
 וכן מן כבוד לעמק וכו' למטה איזרעק וכו' וזו צדיקים וכו' ומלוק
 וכו' כל זולה הדברים ממדינת אהולת בזמן הגאולה, ומה נעבול על הצדקה
 וזו נעבול על ההולת לעשות אמתו בהחמם, זמ עקב קביצת המוצד הוא
 בזמור הולת יום הבין? וכן נוסח זול"ו מלוק על כל המעשים כולו וכו' שהיו
 תפלה נוספת באחד הנה לזו בזו כבלגמה התפלות הרגלים, זונה מדברת
 כלום מן המעשה הנעלה ביום ההוא, ואלו כולה כומצת זול הצעין הגדול
 לנהיה במחמם הנמשך ה' זול המעשים לפה ברורה לקרואו כלום
 בלש ה', פריאק לבסוף תפלה וזכר ונחה וצדקות לזו נעפר כלום מיום
 הבין, וזה דבר חומה, זונק זונלי כנסת העבודה גוסדי התפלה ותקנו
 להצטר בה ענינים ממדינת ולעשותו הבין להואו הצחקר לפי הסברה
 פקדונה? אומם התפלה מוסף תבונה ג' מנין ברבואת גלפיות זכרונות
 ולפירות, ובכך נבדד זול זולר דעלו זניהם בתפלה, ולפיות כפי לעמולותיו
 זליכס (זלמנו זון השמם לפי לעמק על כל הזרף, ולפוט תבול באומת יום),
 זכרונות כפי לניהה זכרונותם לפני אלה (גם כזה זון זכר ליום הבין,

להכי גם בזמן המלחמה כמגד ונצרתם לפני ה' אלהיכם, וגם בר"ח כחג
 והיו לכם לצפרון, ובהם בלעדי, וכל המזמור הזה יורה על רעיון אחרים
 למזון להם יחס עם המלחמה ההוא. והנה יונת כנ"ג ראו
 להקדים לכל אחר עם הרבה מלאי מלאי אחר להניח כגון הקדמה זו
 הפסוקים למעשה אחר בר"ה, לכן קדם פסוקי מלכות מקו אחר מלאי
 אלה וכל זה נקרא לק וכל להם מלאי נעלה מורה, אך יזון להם
 לזכות עם המלחמה, וקדם פסוקי עבר ונא יסדו אחר אחר זוכה וכל,
 ואם מלבדו בו היטב תראה למזון אלאו הקדמה אלה לזכור אחרים
 להי"ל זכר אחר נח והכלו מן המלאי וכן עמד לזכור אחר עם סגולה אוכלתו
 מן המלאי בזמן המלחמה, ואם אומנם יש בנוסח הזה לפני מלחמה לזכור
 הדין הנעלה בר"ה, והם נח המלחמה בו יאמר מונח אחר אוכלתו אלאו
 אוכלתו אלאו אחרים בו יפקדו להפגירם אחיים ואחר, וזו מלאי אחרים
 מניח מזה לזכור הסברו המלחמה בנוסח הזה, כי כוונתו לק אחר לזכור
 מלאי זה לאו נכחו מונח כנ"ג, אונתספו רק בימי חכמי המלחמה,
 ואינם יאילו בזה יחיד, ואם יאילו בהלכות, והמקור המכיר זה זה
 המלחמה בהרואו פ"ק דה"ה, דגריסין התם: חנו בתקופתו דבר זה הוא
 מלאי מלאי דפרון לזכור מלאי כי חק לזכורו הוא מלאי אחרים יתקן וכל
 המלחמה בו יאמר יאילו אחר אוכלתו אלאו אחרים אוכלתו אחרים
 בו יפקדו להפגירם אחיים ואחר, וכלו כחמו יאילו דבר יאילו יתקן ככל אלה

לפי אפקטן אקרוני ארעמט תבוננו זכ"ל, אפילו ברא יפה מרובה:
 תקימותו דרב, סדר מוסף ר"ה למען רב קרי תקימותו דרב אפי' לסדר
 המוספין מקדשן, זכ"ל. הרי אק לעולם הנה אנו מונעין פנ"ג, זכ"ל
 בספר הנו ארעמט רב מדברו פני סברתו לעולם ההוא נכד ה' אפי'
 צמיט, זכ"ל רבי יאסי חולק עליו למ, אדקק שעתה הנו לעין הוי"ט נידון
 בנ"ה אבר, זכ"ל בטל לעה פנו לעולם הנסיון, אלא אנה ראוה לעולם זה
 למען רב אנו זכ"ל דהאכחו, אהרי הוא סאת דברי פנ"ג, דרמ
 ב"ה פוקים המוס נידון בפסח אר הגמרה אפי', אונק פנ"ג רב אנו ארע
 אנו אלהי אעזר בר"ה? אלא הרעב אלהי מאנים בתבונה והיא נידונה
 בפסח! מאכ א"כ לעם בדברנות און למ רעז אלו נאם הדון. אונק קרבם
 פסקי אפרות תקנו אור אנה נעזרת אפי', והנו הקב"ה אפסקי אפי' מרוב
 הבונים אחרי כן, לעם אונק נאם לעקידה אפר אנו גרונג פאם זול הדון,
 זכ"ל נראה לעולם בו אפסא מן מרוב אקבאן גלות כפסא אנה קום
 הפנו יתקד בלפר גבול אפי', ואכן אנו משיינים זול"ו יתקד בלפר גבול
 למדבר אר פנ"ג. סוף דבר אונק פנ"ג פארנו במען מלכותם אל
 שרם זכ"ל אונק הנסיון, ואדקק כוננו אר המלפס הפל"י.

הספן ה"י, בשם תקימה אפר בר"ה לעמרה הזינה פוזין
 אלונו גרונג התבונה, אוק המורה לעקד תעגת היום הנו התבונה אהרי
 אר לעה נקרא פנ"ג עליו יאם תבונה, אכן זול"ו הנו נאדם בקיורה טאט

התורה פנינו לפי שם ג' טעם המקורו קדש זמנו : זמנו המפורש
 נחמסו הרבה אפרו לנו רמזי התורה ואנו יצאו ידנו חזקת אביו
 לילה וצורה בזמן ליליתו ז' בינואר כה הספקו, כי הנה רבנו
 סודותיו גיוון הנטיה שמה סגור לבדו רבנו רבנו אפי' דעתו אביו
 בלילה, זנה דבריו בקיצור : מה לציון הבארנו ית' אביו בלילה כד'
 ישנה שמה שנינו, הנה, מפני שהוא תחת הבריאה ילכו אלקי זמנו
 חקק' אפי' זמן האבנים לתקופת אפניהם אביו תחת האבנים, כן
 אנו מנינו זמנו זנה הבארנו ית' ביום זה, אפי' זמנו דבר החיצוני
 וקול אפר הרינו אפי' הולך ה', הנה, כי יום זה הוא רמזו אביו ית'
 חלפה ותקופתו בא אביו כה הרבה אביו יום אנו יקרנו זמנו ז'
 זמנו, הנה אביונו מזה הר סיני אביונו בא וקול אפר חזק אביו,
 הנה, אביונו דבר הנבונים אביונו בתקופת אפר אנו אביונו האביו
 זמנו קול האפר אפי', הנה, אביונו חרבן בית המקדש וקול תורה
 אביונו האביונו, כמו אנו אפי' קול אפר אביונו אפי', הנה, אביונו
 עקבות יצחק, הנה, אביונו בתקופת האפר נכחו אביונו אביונו
 אפי' הבארנו כי כן הוא אביונו האפר אביונו אביונו אפי' אפי' אפי'
 אביונו אפי' אפי', הנה, אביונו יום הדין הגדול אנו כי קרבן יום ה'
 יום אפר אביונו, הנה, אביונו קול רבנו יצאו אנו אביונו אביונו
 יתקד אפי', הנה, אביונו אביונו אנו כי אביונו אפי' אביונו

לפי חלוצי, דב"ד הגיון. וכן לפיין לדבריו אינן זולת סברות ולאו
 כהנה או כהני לאם קבלה מאבותינו, כי אינן יהיו חלצה סבור כולן עקרונות
 למקשה לפי, אמתאן אינה סבור לגיון אדם לאם נחם דמי נאם א' בולרי?
 כי לזכרון חרבן בה"ה היה לנו למקוד בט' ביוב, ואזכר מאד הר סיני
 היה כולו למקוד בא' בסיון, ע"ג נגד הסבה ה"ה יש לסיון לז"כ יהוה כ"א
 חרות מן חלוצה כקדולת ר"ה וע"ג דמי היה לנו למקוד אהנה, אנגד הסבה
 ה"ה כי כ"א נאם מהלצה מחוייבנין זינו אצ"ר דבר הנבואות אלו ביוזם בולרי
 בלבי, אנגד הסבור ח' ט' א' כי הם עיקרי זמנאותן הראוונם להצ"ר כ"א
 נאם, אב"ל זה אינן טעם מספיק לקבוע מוצד בפני עצמו אופנת זולה
 בדברנים, מבואר ז"כ נלה לפני כ"א מלכו להגיון ז"ל או לא מרבנותו
 לזמ טעם למקשה לפי דר"ה, זוף זמם דדבר כן יופל ג"כ זדמ לאור
 להבואר הנינו רימוז או לפי דבר ירחו ואמנות ג"דן ולהואכח
 לאמה ולפנינו בולה הצנינים לע"ג בהם נצ"ר כמבא הלצה, וזה כ"א,
 ע"ג אומנין זמנאו דבדרי הגיון לאו קב"ל כ"אם מענין המלצה הכללי הנחלה
 בה"ה, כי זולו לעד מזה היה מצפנו ב"ל ספק זקק רבוי הסבור להקינו,
 אומנין הרמב"ם ז"ל כ"ל לפי זה לא נאם דמי יול מקודת לפי בה"ה
 כי או הרמסק למ זולו בדיון הלצה, זולו בה"ה מלוב פ"ג טב: זמנאו
 למקודת לפי בה"ה מצוה הפ"ב כ"א י"ג ז"ל כ"א ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל
 כ"ל לפי זה הטעם היווני טעם אמתאן זמנאו זולו לסבור כ"א רמנין,

ואף מן הרמז ההוא לנחם בו אין לראות אלא לאהור יאמר ר"ה כמלאך
 אשרת ימי תלמוד אכן מקדשן בו, וכסברה רבין סודיה לעברו,
 אכן גילה דעתו במורה (ת"ע פ"ג) בה"ל: ר"ה מפני שהוא יום תלמוד
 והצרות בני ימים מלכותם ומפני זה יתקד בו בלילה ובאילו הוא הצדה
 ופתיחה ליום פלגים, כמו שהוא מקרסם בקבלת האומה מענין שלח היונים
 לבין ר"ה אלה"כ ז"ל, ואז"ל שבה"ל תלמוד יומי ג"כ לכה"ל לקולן זכרון
 האדם וצדו/תו, הנה כרחי הדבר למה כן למי חק והצדק מהתלמוד כי
 - הלויק אול הצדק ההוא, כדרכו מיד בכל ס' היר, לפני דברו במורה
 לא יסבחו עם הנומר למי. זמנך מה לראות בפסוקים פ' אמר מתחם
 לצדקו פלו זה: הללך אל ר"ה תלו יסוד לגברון זל יום הכבוד
 להנהיג יום ולדון התלמוד שלח ימים קודם נאה"כ ז"ל, וזה מסבוכ ג"כ
 עם דברי רבין סודיה ותחב"מ ז"ל, זקק לעומת זולה ולבין אחרונים
 דעת אחרת והיו לשעם תפיסה לער היוו לעדבה הל"ל, ודבר זה
 קלה להבין ממה שדמים לזון זה המקום והאריך בהם, ופלו ליתומה
 מופל כי בר דעה, מי יפולו סכל לפניו או נצח נבצר מדעת זום נכח
 להנהיגו או להסדלם פזם זמר פזם, ותמיד ע"י מילה מילוד, ונפלו ונל"ל
 המילה ההוא תמיד בתמיד זמן קצוב מיה פזמים או יותר, זין ספק לביסוף
 ישר מתבדלם בהבין להסדלם זלעו ולו ילגח בן זר, גם הטעם זה מזה
 בלבוש לפניו ללש לרב ולילה או להטות משפון בעבור הלשנה האלטיק

וצד פחוקר פאנאג נאדז אום מרדנא בא וצד היכן מרדנא בא גם באי
 קטגור, אבנאג נקלה טאזו נה' ברטאו ילדנא אהמנעג במבארה זינא
 אפאצג זינא העבאג, כי זום רלדנא יגזא לומאדעג הלסן האזי טעג דרענס
 אפניו נה' אולאג בן? סוף דבר טעמנס כזאג אולוי יספיקן אקלעג אהאולג
 בדעג (אולוי גם נאזאו אפס), זוק אזו ילקווא סדעג הספיקאג באגג זונעג
 אדז, אפא חלף הסבראג פינאג אדראגמ יגזאג בידנא העבארה לעדונ
 אזו ידענא טעם העגג ר"ה אגבאגד הלפער בא. הספיק הי"ו,
 בסבראו ע' אומר פאלג י"ו פירט בא ענינו ר"ה אומר דינו אפואג זכראג
 אלפראג אפא פירטי מקינאג לופר, זאבא אזו העכיר פאאס זאפאלו ברעג לינה
 ר"ה יום הבין אפא העזאג, ועג רמעה גזאג, כי בדבר נאגד אפא ילדנא
 אזו בא צורק גזאל אהאדיז ברעטאג פדו טפא אזו אאויג נאקן עפאו אומ הבין,
 אאויק נאקן העזאג בדבר טעג? גם העלעג אחיבכ רבינו הקדוש לעזאג
 פא פירטי הנפגאמנא אזו נעג פ"ו רעג קטן אגסאפיק בזמנה: בר"ה פא
 באזו זאג זאברעמ אפניו פבני מרון, ואזו פירטג אג הינו העבארה העזאג,
 אומה נאלו באזו זאג ברענעג זג אפני מרון לעזאג אפס דעג ואזו רלדנא אלא נאקן
 ברעם אזו זכאג ואזו חאבג, אפא זג יבאנעג אהאום לעזאג העבארה העזאג
 אלקי העכנאג אהאנאג אפא אזו אאויג, אאולוי רעה העבארהג אפאלג זמח
 זאגה הבין, גם אזו ראוים אהאעג זאגה עפעג אג אפס אהעג אה"ה אהג
 זאבאג הבין העג, פדעגן בארעגה פריקים העזאג נעזאג, ועג נאבא זאבא אהאוב

לבנו לאו האקבד בפסח בעבור דין התבואה, ואזו בעצרת בעבור דין הפירות,
 ולא החג בעבור דין המים, כן לאו האקבד ר"ה בעבור דין כל אלו אלו, גם קלה
 בעבור מאד מצד אחר, אלאו כי דין התבואה הפירות והמים תלויה הלאו
 לשבת בני אדם זו ארצות, לשם יצואו התבואות וקבו העלם בעמל יהיה
 שאבד בעולם ולמנו בו בני אדם, וההפך בהפך, כי אין התבואות הפירות
 חייב צבא או חובה להלכות לפני ה' ה' לשבת עמל זו ארצות, א"כ קלה
 היוק נבואן בעולם בפסח על התבואה, וצדוק או צדקו הואו עולם לפניו ע"ה
 כפי מרון ארצות אם ראו ארצות אלאו זו ארצות? ואזו ה' ה' יגזר
 בפסח על הלבד זה אלו לבד וכו' בני אדם לפניו בעלמל הלאו, ומה
 צדוק א"כ ארצות ר"ה? אפואמה אנה מאכ אהקלאר על דין הפירות בעצרת
 אלא דין המים בהג לעם על נדמה הוא אבר זו ארצות בני אדם, והלכר
 זו בעלמל הם תאבאר המלכות והגזר דין, ואז"ל דאקלו וטרו על דין
 בירואמני דר"ה, הנה אין העברנים מחורנים, והמלכות תאור סתמה
 לחתמה, ואני צדקא דברנים זוןו ראוים בכיון, כי בעדק כול, ואם תאנין
 ככל ספרי קבארנו תבונה לעבאר הרואנים או דברו כולם זו ארצות וצדוק
 מן הבין הנצלה בר"ה, ואלו בעבאר מחורנים הפכירו מלון מלון, וזה אמה
 אורה כי בעלמל העמל הפניסו אטעמי המקרו קבל הנה סברות מחוללות
 או לעולם אבארנו הקבאונים. **הספך ה' ה'**, באה על פסוקים הרבה
 בתורה יאר סתרת הסברו הדין על בעדק להבאון חולק קב, כי הנה

כמה (ברובם ה' י"ד) ונצטרך זולפינס זורח נח אחר כל החנה, וזה היה
אחרי חלום אחר יום אל תגלה האים לפני חלקון הפתאים הגיד ק"ג
בנסן, הרי לבנו זכרון נח לפנינו וג' אבדה בניסן מבאי לעתין עד א"ו
בארזי, וזה אנו יסביט עם מה למורנום לקר"ה קאו זכר כל המעשים לפני ה'
מזב כמה (למ"ו י"ג) וצדקאם אדנו זולתם זכרז מוולא לנה, אויסק לערה
עזרה פוללה זל ד' מוולא לנה עמדות זום בכל לנה ולנה קאו בלרזי
יבונם הי"ה זל מלמהם? וכן כמה למ פו אנו למ זון המורזי עד פנה,
הרי למ מלמהם נגזר גזר בין י"ד א"ד מוולא לנה, וזה יבטל סברת הגזר
בין לבטל לנה ולנה, למ זל סבאם אמורה נגזרה הפסיכה בפסח להרי
בו בקרן נבחרה לנה, וכן נדה ומבנהו נגזרו ונחמו אמה אמורה
בחד ניסן באי המנהג יום י"ד בלרזי, זלד הבסיתנו בזל הרחמים
לבזלל אבדל הלבידי מהנה הסלמה אכל עדר בני ישראל ובקמא זמר
פניה לפערה מהנה מפל חטיוולתם, ולמהנה יק זומה בלנה, אמדנו
לזון להפניט במשה הנה למ למ חלוקה, אנו מלד הנמן ואנו מלד המפכרוים
ואנו מלד הדנות, ואזון ספק לבואם הפערה ילקוא הי"ה כל הדנות, כי
באי עק מלקמ אנו יבאן עתין הפערה, ומה נלמר י"ב אילנה קאו אבדל?
זלד מוולא לפערה הינו סמרה העזר בין אל זון בו לרק. מאו כן
מפיונו המיוולנים נחל כרזז אמרים נכסרזה פמיומ בחדל מאו
(בו סמוק לנה נלמלו המרגלים) ואנו נמורק העזר בין למהם עד יום י"ד בלרזי,

וכן חרבן הבינה ברובליו ובתורה נגזר על פי דעת הגדול ג"ל ג"ט בזב בזון
 המכילים, עזר האדונינו פתח ארבעה עשר אלמנו ואנו ארבעה עשר
 לא יזכר אלמנו, ואולי הוקדש יום ר"ה ארון בו את הארבעה עשר יתחייב
 למען יזכר ה"ה אלמנו עז היום ההוא, וזה הפך הפתח, וכן
 הכפוף והקלף לברכה בחקנו אבי תבוא וכו' לפיכך הפתח והפח
 נמשכים יחדיו הפתח והפח, א"כ זהו ענין הגזר דין,
 כי מזהר לפיכך ה' יום תשיבון דמפני זכינו זכרם הפתח והוא
 יום תמונה ומרוב יוני קודם זכרם זכה וזכה הפתח, כפי זה גזירה
 כוללת לפי הלשון, ואין צורך ז"ל לקבוע יום בלשון ארבעה עשר, עז
 מזהר דה"ה אפני נ"ה ואולי תבוא בפתח זה ע"ד, ואולי מזהר נמשך
 יום י"ז בלשון ארבעה עשר הו' בפתח כ' יצאנו זכרם, וזכר הפתח עז נגזר
 מה ענין לפי באו עולם? וכן מזהר יום ענין תלמי י"ה, ואולי לא ידע
 להקב"ה שום הפתח שנתעל בפתח עז בארבעה עשר אפני ה' בלשון?
 וכן הפתח והוא ארבעה עשר אפני הפתח הפתח לזמן קידונו
 ארבעה עשר הפתח הפתח ב"ה זה הפתח הפתח ספרים בו.
 וזה הלשון עז ספרים הפתח זה הפתח הפתח הפתח הפתח
 הפתח הפתח יום יואל מוסרם הספרים הפתח הפתח הפתח הפתח
 הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח
 הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח הפתח

על חולותי, ואני שחוף ספק אחד בהנחת בלויך לזו יודעו אמונה, הנני לא
 תנו דעה הנבון זמן לאו בהמצאות טעם אחד בקווי זה יסודות נאמנים
 איסכנים עם כל מה שהבחר לנו ולשנות הקרוי נה"ח אצלך מלפניו, ונתאונן
 וכל לדבנו עם פתאום המצדדים בו ועם הרעלות הקבוצות בו, וזהו
 הברזל הנפלאו למולנו למנו מעמנו במחמה זה הספרי. ונני זה קצת
 מן הספקים לצברנו הדבר גם זוכר הנולד לל בנינו אל אמר, וזק תלמדותו
 לא יתנו בלתי פנים, כי הוא האק בהם זמר דעה חקרי זמנו ואמר
 לפיכך הנני בר"ה אינו זולו לפי הערכים האמיתיים ונראה אמר
 במצות בואם הפואו לפיכך כוונתו לכל הלצה יורה זה טוב אז רצ לבינו
 בל זמר מנוח הלצה ההיזו, זק חלילה לנו לומר אחריו אכזבן בלפי
 לבנו הלשנים ופסלניהם, זה מקרי הדולם, ובהר נדמות קווננו הדעה
 במצותה הדינה, זון אול מחזיק בה, ז"ל דברנו לזו יודעו רק אהרנה
 בפליטה גבוי מצווי תרופה אספקותינו, לכן הנני אלה כל התמעות והתנה
 כל ספק ז"ל המצויה טעם חדש אהגג במקרינו קבל הנורו הזה
 לעל דרכו כ"כ בינוי חכמי אומתנו עד להכרזה חלב (ונקרו
 כ"כ כ"ה) לעזו גדול מכל המודעים אלה"כ מצונו קטן מינו, והוא
 הדבר זלך לדעה אהרצד פסק הסמוך.

פרק א

תבנית יום הזכרון

כבר פתחנו כמה לקדים אדבר אדש זה המלב זהו היה הזיכרון ביום
הברוא, וזה נפתח בצדק החסיו, וזה תיקון הצדק באחרות הימים,
זהו כי תזון היטב בדברינו לט ולכבוד מה לט בו אזינו, ותבין
מאלו דבר. כי בל יום ויום זון מצפנים ומקום זמן התקון ומתפלאים
אליו בל תפארתו, יוק זון בל לט זמן אמנו איבד את קל הפלאה,
זה בצדק כי הדבר תאו בהפלא הכנה כל בני זרע זהו התקון האלו
"הפלאה מאלהם פני דרכי הצדק, וזכורו הימים מלחל פני יכארו
להלחם במצלו, הנה זין בפחו אהלוקים הלקפה בלילה זה כל הזמן הזוהר
אכזול בצדק זה הגיע בני זרע אמורה מצדקה לבה יצא זהו התקון.
זבל לט נחלה הצדקה אבויט זה דרכי זול וזול איבד מצפני האבהות
בזו לבדו יוכל אהלוקים מחרום קדלו זה כל נלחי קצוות התבא אכזול זה פת
האכנים ומקדמים זה למותם באופן לעפ זהו התקון, זול יום יום ותחוק
מנה. והנה כמו לעזו יח באן כלוח ולב, כן הוא תלף חסד ומרבה
אפיוט, וכמו לעתמה הבריומה הלפיד טלו זה זכה" וברואו בל תבונ
טובה בזמן למה נטה בטבדו זה המצנים פולחים ארמלה זולו והרבה או
חזון ונבונה כל מצד למה בזולו מצב טוב, כן זולו מצד "טיבו בני זרע
מצניהם ויכעלו זה יזרע הרע אלאו רצונו יח באבה לט, אזו היה לט מחריק

בתקון אפילו כגז אחד, ואם אנו חלש פן אצח צדה, זון זה אולאו לפי
 לאנן בני אדם זופנס צדין אז פסוק ההוא נח לנו התמוצו צדין בט
 כחם אפניז אז הלואה המבקלת, אבהוא הצנין פק, פנה הקבה וולב
 כפיטו אעפז מה יעצו אפני זוף אמולא מצב לבו נהיו ראוונס אז הפדין
 אצברנו, ולכן בטל אעז וענז בהעז הוא לבו הולס זדנס אזי זוף ולעז
 הברנו יח השלמה בלוגי אז כל אעז בני זדנס הלעז לעברה
 אכואל* זד הוכן העז השלמות אהתקרב אז הלואה, זוף קינוו
 הלעז פהיוו העצור הלכילוג לעזיהן העזלם אזעז, זוף התעבגו בתקון
 זיקתהם אכפולוג זכרם אכזמה, וזל פי הפקידה הפולוגי הזימז יציו
 זלכ גזר דין זלפנו יח זום העזלם כדזנו אז התקון זום לזו. אהנז
 זכרד יזקב הנבחר זכל פדזנס אהבה ולעז אהתפוזרת ראווי ליהנז ראוולן גל
 בהלחבלות אהחל קל התקון, כי הוא הלול הנכבד זמנו זכח קרן ילודז
 אכל נוציו יקז אודע"י. ולכן כלהנחילנו הי"ח תואל הקבולה, בה כלס
 ענין נפולר הזדנס ותקולת הקמולו כול לעזכנו, רצה פולו יתעלה לעזלם
 מזו לעז בלעז יום אחד אופרון הדבר העגול הודז, כדו לענין אז לבנו
 קבולת הזדנס הקבולות ותולללם פהולו ותולללם התעלולולו העמדה, אדל"כ
 נשכח בטל כנו אמר הפדין הפללי, והוא הודז עלמו הוא יום רחול הלעז

(* יבוצ לענין יח לנו יפלו כל דבר, זוף זנו זוערנס פן כדו אהסבוכ אזי הזוזן, אפניק
 לעמז אודז ה אכואל אזי העז, אודזנו זנו זלרזיה, אכזמה.

להוסיף לפני דעת בני אנוש להוסיף נכחו ביום האלו אית בתבואת האמות
 בני סבא, והחטאו בפניו אדריגיה, אכן זון או כ"ו לתקן דרכו האלפי
 ובאמרו לאו הו"ה יקומו או חיה לפניו מתוקן כבריאלאנה. אדמה
 זאפי הפנחה הזוהר להצטרף בדרכו כאלו נבאו אביר כפטי חקיקת היום
 במקביל הזה, אמרו דברינו יאמרו כל הספקות לסברנו בדרכו הקובץ,
 ויבאו הכל על נכון. פתורה צורה לנחל זה המקרא קדש הזה
 בחבל הטקטי הזוהר אהב, אזה זכנו יורה לנו בו רמז אזה שהיה בקריאות
 הצלמ, כי הצלמ נכחו בתלמי פצת ר' זאליגרה, אהרי לנו החמול אהוא
 ניסן רזולון אהדלי הלנה זולמו סמוק אישיותם אהענין, אמו נצטוו החבל
 הזי אכס רזול חדלים, ואמרו במכילתו אכס ולי איהפ"ר, הרי לקבץ אכן
 הנו זונמ אהדלי אה כן נקרא ירח הזונתנין, כי הזונתנין הם היסודות
 אהמ נאלי הצולמ, כמו אהפחנן במקום אחר, אהנה כמו אלוה אהדדי ה
 הוקבד ביום אהוא ואלו בזולתו, אפי אהואל ווס קרה זינה דבר גדול אהוא
 אפזר, כן אה רזול הלנה אהואל ברזולמ החבל אלו נכחו הצלמ הוקבד
 הלי ספק אהב אהזה אהוא, אהסרם זה יסדו אנו אנה כנפ"ה אהר בתבואת
 אהסף זה היום אהוא אהליק, גם אהדדי אהמזל חקנו אהר היום אהר
 אהמ אהב אה זה אהמ, אנה כה אהבול (ז"ה סי' תפ"ו) אהיה רזול
 אהראו אה"ה אהמ ברזולמ אהב אלו נכחו הצלמ. אהמ אהרן זה
 אה בריות אהמ אהרן אהרן זאמרימ אהבול אהרן אהרן אהרן אהרן

זא היום כראשון לא הכרנוה, זאלו זא היום הללג אמנה לבו נכרא הזבס,
 ובו היום נלטה ללו לאבול מפרי העץ, ובו היום צהר זא מצותה, כזאתו
 כפ"ה דסנהדרין לשה כראשונה הוצרכו עברו ופ"ו עלנכיה סרה זאת זלרה
 נכון ופ"ו, הרי להט קרה היום אחד, והלו זלמו יום כראשון בתלמי
 לזינו חלגים, כזו למה רבינו נסים כפ"ק דר"ה גלם הפסיקתו להזלם
 נכראו כפ"ה בזולו ומדפ"ה נכראו היום ללג אכרנוה הזלם לזלו ר"ה
 תלמי, מוכח ז"ל למעב קביעות התג הנה היום ז"ל בתלמי זנו לאודים
 לזלו לזכר מה לקרה אזכרה"ר היום ההוא, פי זולת זה לזו מצונו לזוכר
 לזמנתו בזולת יום ללג מקרה גדול למה כזו לקבוצ תג הזכרו ככז
 למה ולמה. הללג לקרניה התורה למה היום המקביל יורה ג"כ
 יולד סבתו בו, פי הנה התורה זמרה לפ"כרן תרצה מקריו קבל,
 זמרה לפ"כרן מורה ללג דבר לנצבאר בזולתו יום, והלו זלמו מה לזמנתו
 לזלו לנצבאר בו היום כראשון לא כרנוה הזבס, זמנן זמרו תרצה
 כזו לנצבאר מה היום תרצה וזל מה תכז, וזמנן פי תרענים רבז מורה
 כזו להזמנן למורה, טמנן יול תרצה גלם רבינו סדעע גזון זק מקין
 כזלם נכון למה רק זמרה כרמז הדיקרו לזלוו קיחוד כזוה התלה באמרה
 נכרון תרצה, וזה הלו לפי דעתו תרצה תהמלכה מאלו זין לנצב
 כזמן למלך לזולת זמרה לזולת לזק לזלו (ל"ו ז"ו) וכיזו כ"הזס וזמנן
 וזי התק, זל כזן מלה תרצה הלו סימן לא זלמה וכזו זלולס כרנוה זבס

ה"ה תורה והפניא ספנייה"

לבו התחיל פברו נה' אמלק על יצוריו, כדרך לבחורנו ענין המורה
 (כ"ג מצה המורה) א"כ כאלו התורה באומרה יסברון תרצה הוא לנפטר
 אולם יום לבו מלק הנה' על כל הנבחרים מאכילת לאמה. אולם תרצה בדומה
 למלת תרצה הנה' תמיד על הרמה קול קפה זו בפני, איננה לק מנה
 לבנה ברניח מזה"ר לזו הנה' תרצה כגומה נלמדה במלך, אולם א"כ יצאו
 כפינה לנפטר אולם תרצה? כי זיון הדבר כן, זולתו בהפסד ול תרצה
 למינה הרמה קול כגון אברות מלק בו, אומרה הענין הוא לבחור
 לענין כל המומות הקדמוניות להניח תרצה גולה ביום המלכת מלק,
 לכן באומרה מלת תרצה להרוא על ההמלכה עצמה, וכן טקראו דבר
 העוק אכל מלכות המורה למנו כבוד אבריו מהל אוכרו מלכות כל
 זולתם כונה בכרת מלכותו נה' בלש תרצה אומר הרינו לאלהים כל
 ברוך (מהלם ס"ג), הרינו לפני העוק ה' (למ ר"ה), לזיון כוננו הזה לל
 למני מלק יקנינו קולם נה' זו נקרא בלש כחמה זה למקד הוולק לקולם,
 אולם לפיכך מלכותו נה' ומנו או תרצה מלכה, מלק כיון וילפת לפרון
 תרצה פוכלה על זה הדרך, אולם במדק ליל פסוק יחד ק"ה פתח לבו
 בו מלת תרצה לזיון בו מלת לפרון, אולם פסוק יום תרצה יהיה לכס,
 למנו מנה חז"ל לפרוק להיות בולט יום עמו זוננו תרצה אל קול, ומכח
 ענינה לזה אל תרצה וכל הפנינו למלכות הוולק בלש, ולכך לזה זה
 עמו זמר במדק הוולק יום ר"ה ג"כ ר"ה, אברו הוולק למקד בלש חלש,

ואל פי השמים המורה זון תוקדים בלפך בר"ה להזו מצוה עליה, זאנץ
 כהוא זיקר קיום המצוה האו כבונן לזון מפנים בהם בלעד זלונתן,
 לא במצוה החמרי אבדו, אכן דקר מצוה הלפך היוו הכונן לזמננו, לזונו אנו
 אחלה בלעד לזון לזמננו קול הלפך בר"ה, לבזולת נאם הויה מלכות ה'
 בזאת מלכות למה, אוק אזו המזריק הטוב ההזו אבנו זבט, כי התאו קלק
 זיה רכל, זובל אצמד בלניטיב דרזינו ונמחט זל חטוננו ללב הו"ל
 לחל יזינו כקדמ, וזו עיה ה' אמק זל כל הוצף ובזמירות נכוד לו זל
 נבאר נפלנו. גמ התפלות לזמנו אנו זונל כנ"ג אהתפלל במקרו קדל הוה
 וסכינו בתכונה ההסכמה עם התכונה המתודל בו, ט הנפ נאם תבאר
 וזכר אנוה וזדבנת מקוזה מצמו כ"ב זד לזל אהתפללו זל חבני הזרות אוק
 אזו זמנו זל דבר פלד טיה, להדי זון מתפללים זן פחדק זל כל מזלעק אכ"ו
 וזמנוק אכ"ו וזמנו אכ"ו, וזה הזו זמנו תבאר הוה אקרה ז"ה תפלותנו
 התקון הפללי, ואכונן זו נלפוק למנו אפנו נח לעזרה תקפף פיה ולמלה
 כחלדה ולעלוק הזו ית' אבדו אכ"ו דרזין הנזמר לט, ואפי לעתקון אזו יהיה
 כרטי אנו תבאר זאלו נעלם ועוד אכ"ו הזין הזונלני, אכן באו קנאם ההזו
 לזונת כאל"ט, כגון כל מזלעק, כל מה לבחזר, כל התכונות אכדומה,
 אכן בתפלה זול"ו הסמכה זון זמרימ מלוק זל כל הזלם כלו אכ"ו זל כל
 ולבוי תבא, כל פזול, כל יצור, כל זלד נלמה בזמנו, ומה לזינו חזמנום כרבת
 אמה קדול כהסוק ויגבה ה' לבזולת המלכט רומז ג"כ זל התקון כי הפסק הוה

נאמר בלשון (ה, ו) זה המעשה כנאמר, והוא הלשון בקרבן ההוא המאק
 בקרבן זה הוא הקדוש להוראת לעם צרה און מפרנס מלכותו ית'
 למעלה ב"ה. גם מה לשון זמרים ביום החול המאק המלכות מסכים
 מוציאת הנחמה, כי הקרבן ההוא מצטרף אל המזולה המעשה הלכה
 אלפיון אב"ו, אבה נזכר ומאק אלפיון מהרה ומה ה' לקדש את יתיה
 באחרית הימים. זמנים בתפלה מוסף הצעין מקוור ואת, התבואן
 בתפלה המעולה אלפיון אלה אב"ו, והמה כי תבאית קמעה ברה דקו
 (אז"ל לשון מעלות מורה כפי נאם) הוא כאלו נאמר לפני ה' ומה;
 אז"ל לני צדין זמורה בעולם לשון מפרנס מלכותו זמנים צדין
 זול התבואן, פנה זמנה בני ישראל לזו לקרנו בקדושת און כרמים זול
 מאק מאפי המלכים לקדו, לכן מצבאנו חמט ניו גם זה לזר הזמורה
 אקרב קל פילצה הפלטה, וזה פירוש זה כן נקב לק, כלל זמן ובזבא
 זה לשון מפרנס מלכותו נקב לזמורה מהרה בתפלה צדיק אלוו עמו
 נאם התבואן, כמו לעבור בסמאק להעביר גאונים אב"ו, אמן זמנה אב"ו
 אב"ו בני ה' יקראו בלשון אב"ו יכירו וידעו אב"ו ויקראו בלשון זול מלכות
 אב"ו זמון להמרוק בפירוש המליצה הזולה כי הנה ברורה כלל קצברים,
 אב"ו הלאק זול צדק זמנה להוראת זה ולר סברתנו, וזמנה זמנה בזמנים
 בסוקי מלכות המעברים בלשון זה הזמן המעשה כמו ליתאמה אעלם קבט.
 המאק הלשון מן המוסף הוא זמנה זמנה אב"ו וגם הוא יוסף זמנה וסוד

אז היסוד לעצמו, כי אחרי שזמר עם להקב"ה זוכר כל הנלכות
 והכל יאוי לפניו, זמר צופה ומהיט עד סוף כל הדורות כי תבנו
 חק וזכרון להפקד כל רוח ונפש, כל אלה צופה הצדק והחלוקה
 ובצדק בסקראו אחת וכל מילי בני זרם מראש ועד סוף סגורים
 לפני כסא פבדק, ואמה נודד למבוא כל האון הנסתרות הימנה
 למברואות עד סוף כל הדורות האו להפקד כל רוח ונפש, דעינו
 לפקד בני זרם אטובה ולמקנם פברואלוק, וכל מילי בני זרם וכל
 מקרי הדולם והתפכות הגון יבואונו לבסוף אז התקון פכאלי הנה להוא
 המבואר הניקר למדקרו ברזאז אה הדולם אהר הזרם, לפן אמה המזויק
 מראשית כדואר הדצת ומלפנים זואה גאיה, אום הפנה זל המלפס
 אפוקר בין הנצלה מדי לנה האנה הכן עצנו להבדל הית כדואר מראשית?
 אלא בלי ספק זואה הצנין פאו לזמרנו למדבר זל התקון הצדק,
 אומר להבארנו נה הדינות כדואר מראשית בתורתו הקדולה ליל
 בה כמה פסוקים בקרלת ברואות הראשנים אז מצב הדולם קדמ
 פחטאו אול אהבן הסגולות ההנה בצבור חטוא הזרם כדק לעיוארנו
 למדנה, למתם נאמד מה יהיה התקון הצדק, ולכן סמק אנה לה הווא
 ותאר מיליק להוא ווא ברזאז זרם, וזמר זכרון ליום רזאלון
 להכרות למה לקרואה המרה אנה התג ווא הזכרון הוא זכרון ליום ברואו
 מזהנים זרם זל הווא רזאלון להוא רזאלון למן האנולסי, ומה למצוא קנאס לפנינו

אחרי כן את המדינות הן יואר וכו' היוו היתה גירסת רב כמאמר
 ובהיו גירולאני לעברנו אמרה, ופאטו אודר יאסי כמאמר למ.
 אמ"כ אמר אלשי זולו לבחק וכו', פאל בהוא הדבר כן
 אין לנו פ"ו לעפאר מאד זור הלם ב"ה למוד נצבה זולמה להבטוחנו,
 אמרלך בעפירה הצורה נעמללך צנין נח להלם פקד זולמה קבד שלמה
 ורחמים, ופקודת בני ישראל בהואלם המערים, והפאנך בזולו העברות
 אמר, כמו להו דה הפקודה לנח מן המבול ולעוד יצק מעבדות
 פרק, כן דיה אלהים פקדנו בעקבות שלמה ורחמים ועבר לנו זור
 נבריה זור המסד וכו' דהיונו לקרב זמן הפקודה הפאליה לזניה
 כומזים הפסוקים הנצברים למ, ועפאר אדואל בריותו, והקניאות לק
 בריות זולמ, עפאר אנחנו זלד, וכו' הצנין. גם הואק השלמי
 זור נעלית וכו' מפון דמ תכנה החג, להרי אמולו הספוא מתן תורה לפי
 זכה נכח תורה הצנין הנכבד הזה אבזפורה יבאו הפעולן הפאלי, זמ"כ
 מבנו הפסוקים המבכרים הן התקון הצמד ע"ה הלפך העולא לעקד קומ ההוא
 אבתאפס אנו זומרים כל מעור האלניה האלו זול בקדל, אמ"כ לניה דו בפסוק
 זור לכו עפרון הלפך, והטדמ לפי להמזמר מסיים בפסוק כל הנלמה תהא
 נה המפאר הן הונו לכו יכורו כל בני זרם מאכורו וכו' בי תמלו הואק דיה
 זור ה', והפסוק ינו ורחמים בתפלה זול"ו תבד בלפך גדול וכו'. הרי לפניך
 כל נוסח הפאולת המסודרת מני ינלי כנה"ג, וזה זורה זממה מה לעמרו

לבקדמונים הפכו כותה הנה פנינו, זכא המלך הדורה הפנינו קו פריטימ
 מחודשים למינון כפי לחלו, האו תרזה לנאס זכרנו, מי כמאק, אפתא,
 ובספר, או נתקן בימי הקדמונים, כי לא זכרנו ופר העלות ההנה או
 במענה ואלו הספרים ואלו במספרת ואלו בירושלמי דר"ה ואלו בקדמונה דר"ה,
 ונראה לך לניס רבות אחר תענה התאמה התאמו אנהג אחר העלות ואלו
 כפי העלות הספרים המאובל, והרזניה הברורה אז גזיר תמצאו בדברנו
 הראמ"ם בס' היב סוף הל' העלה בהבנינו נאס העלות כל הלצה, ואלו דברנו לסי:
 נהגו (א"כ אנו חובה) רוב הדס (ואו כולם) מר"ה ודד וזה"כ אהאסיק"ל ככל
 העלה במלכה היונים בקרבה כוזלונה זכרנו לחינים אכ"ל בקרבה לניה
 מי כמאק אכ"ל, ובקרבה י"ה זכור חמיק אכ"ל (אזון אנו אומרים כן לפי
 שכל אלו אינון ואלו מנהג), ובקרבה אחרונה אוסיקין אלו (אלו דקרו ואלו כל
 ישרא) ובספר חנין אכ"ל, וכל אלו תאספיה מנהג מקומות או העלות לענה
 לאלו יאסיקו דבר, ז"ל הראמ"ם, אכ"ל ז"ל לזון העלות ואלו חובה בדבור חסרון
 הספאמט דט רבנית הנה האומות, וכן הלמט הראמ"ם נאס אפתא בקרבת
 הפדזיה. והל"ה (או"ה ס"י תקפ"ה ה') כתב: זומ או אחר זכרנו וזי
 כמאק זון מחזירין אלו ז"ל. וכל זה יחד אז ילד דברינו. אומים מה לעלו
 אז ענין זה בקבאר חז"ל הקדמונים באלי העלנה האו דבר יקר מאד, אודבחהם
 עתים נקח אלה ברור אז אמת הנחתו, יק זמ נזכה אינד הוטב לסיק
 כותה מילכותיהם הטפירות, כי הם דברו בקולר מלין, אמה נתן מקום

לאורונית להכניס בדבריהם מאן זמר לשוננו כפי ובלוית כונתם הוואלנה,
 וכנה קרה לנו בכמה ענינים להלאה בהם אמרת וזוהי זוק הצופים
 על הוואלית ואז עתהם בעבר הכבדים עם הוספאת ונווליות, ולזמר
 לענין נהיו הוואלית עיקר והזמר נעדרת. הם זונק ולמד דברי חכמים,
 הם אמרו בפ"ק ד"ה: בזרבידה פרקים העולם נבאן בפסח אבא ברוא
 הלעז כל בזו עולם עבריון לפניו כבני מרון לפני הולד נחד לבם
 המבין אז כל מעליהם ע"כ, רחמיה הלאו דין ר"ה לדיון הנצלה בפסח ובצרת
 אבא, כי על זרבידה אמרו להעולם נבאן בזמנים ההם, אבל בפסח
 מהור הדיון הזה בכל זמר מהזמנים אזו הלאו בעריהם, כי בלילה פרקים
 הוואלית פנהלו היטב על זונה דבר יעאל הדיון, בפסח על הוואלית, בצרת
 על פניו הוואלית, בחג על המים, אבל בדיון הרביעי אז אמרו קר"ה העולם
 נידון על המים אזו על המור, על הלביד אזו על הרצה, על ההצלות אזו
 על הצרות אכזמה, גם אזו אמרו לבואם הוואלית נגזר על כל המקרים
 בעתהם אהיוה בלעז הבאה בכל יום ויום שנה* כי הוואלית נבא
 בחכמתם לאזו נעלם דבר מנה ביום ההוא, אבל מה לקבולו מוואלית כה"ל,
 והם מן הנבואים, והם מן העקנים, והם אמר ד"ה מפי הגבורה, הוואלית יק
 לבואם בתלמי כל בזו עולם עבריון לפניו כבני מרון, וצנין
 ההצרה הוואלית הוואלית כה"ל, כבקר רודה צונו לעלם על צדו
 למות זמ רבו הנחלות הוואלית הנבואה והוואלית, אזו זמ

רוקם זו כולם בנינוה שמנה חזקה וטובה, כן היות פוקד יצורו בנותו
יום פקודה בלילה אחיוה זונק התקרו זה יצרם הרע, זונק באלו מאלהם
זום בקדוץ זום במעלה, כאלו לא דבר זום התקרו זה לאלותם זו זום חזקו
מאנה, וכל זה לפסוק ז"ל ז"ל גזר דונם האוכלים הם זול התקון
זום אלו, ולכן הבינו התמו כחיה מן הפסוק הולד נחד לבס המבין זה
כל מאלהם, למון בפסוק הזה מדבר זה לזם גזר דין פראי אל זול זול לבס
כפי מאליו, עד לזה יצאו זכאו וזה יצאו חונה, זולו זה גזר דין כולו.
פולד מאלק כל הזכור לבדלם בכף מוזנעם אל הצדקה לבדלם בכף
לזנה אחיוה זונה מהם וכריד, וזה פי המבין זה כל מאלהם, לזל
כאלותם מדבר, אל המון הזוללי נחלב בדון ההוא לפניו נח כולו זול
כי הולו הולד נחד לבס, לכן נבון ולעיו הלצה בלילה זה כל מאלהם
בסקרו זול, וז"ל נחמק גזר דין זול בלוי אל הדולם.
הנך רחוב, קרו זכול! זונק התמו הזולת באלילה קברה מה לסיק
למבין חבולת התקרו קבל הזה, זום תכרף לבדרי הטלנה מה לז מן
החיוה לזכור הנחמך מזה זמן קבולת החל, מזה זמן, זולד נוס
הנחמך כמקור עד זה, זולק לזה לפניך זכרון סברו זולת לטובה,
מלכד פזר הנחמך זה מוזמרים זלרים ורמנים רבום המסכונים זמה,
המלנים מוזמרים מסכרי קבולתנו כי תחל זלרים מבו לזכרו זלנו
בוסיפמם. זמה זום תכרף יחד כל ההלחמה הזולת והזוכה זול

הספקו להודו הפק הקבצ, יחיה בודק למעט הפדיון, כי יש
 באמת בואם הנארו הנה פקדה פלוגה זא פא מעלי בני זרע, גם יש לו
 בלי ספק גזר בין אטלה זור לרצה, ובצדק פא גזר יואה מוזב לקרואו
 לו גם נאם פדיון, ואלו לבמהו הדיון הנה ובמבואו יש הבדל כה קן
 סברת הפאון ובין מה לחדלנו לו, אגבין מה כי קדמונינו אונלי הרוח
 הלכואו היטה ברכות הטג, ובמריהם מאוניאם עם הנחמן, ואלו להם
 ג"ל הסגרו ענינו מה מטה האליצה, והבאום אחריהם בים הצחק הנה
 אקרא פדריים פקלאום והטו זואם זול דרק אחרת עד להבין מהם מה
 לתקנים אה"כ פא מעלצו ולראו. זאנץ מאמר ה' פראספדואי (ר"ה
 פ"ו) ראו ליונה במדג זואם המאמרים לבקרו אליהם אמלה
 (מ"ג ספ"ד) להקלס בהם לזו הנה באדואי המכאון באמרתם, ובזואם
 הזואתי מסתרי ולכאן מהלגמן עד לקלה מוזב לבוא זול פלוגתם,
 לזה לזו נחבן בלום פנים לבחור מה לערואת זולכאן מלאמור פקדון
 ית' ועלדק מלכשוו בצדק מאמר מאה כנה לעולם פירואו גמנו,
 אבואר בהוא לפינו פסוקים רבום אנוסח תפלה מאונלי פנ"ג יורו
 ההפק מן הנרייה ממנו בהלקפה כזולונה, כמו לבאמנו. והנה
 זון להכחול לזו יוללם הדירוא הצחק הנה פל מניו עם המט הרלום
 כזון פדריים מאדטים, זאנץ לזו באמת לבדוא דירואים. ואלוי נעלגו הזנן
 לבקר זא טעמי המלצו לזו הויה נפנס פלך בחקירה זואת, לבן אסתר פמחית

זו

ז

ז

ז

הפריח לפני המזיון כפי הנראה לקצב ידועה, ואזרחי השאר זול
 מבונתו, ואזם באולי תענה באחרי הנה מדדק הזאת נקד פארה
 בשאה, בעד בחוב מולא זל פנבונים אמני אפארה אי מקום השאר והדחוכני
 במלואו בולר, כי מלרנים זולתה נפלי, ארלאקת אהגה בקבדו ה' ולרנים
 אפגד אינדס לרו בסוד לרנים וצדה, ואזם הזול ברמנו נמני בזולת מולר
 אהבול בזמרת הענין, נכחו ולרנים ולמחו, כי ולרנים דרכו ה' אהזו
 במולר זורחאטנו.

אבזה זולנס קנצני אמנים בזה החבור עם הגמולת והכוסף
 לאנלי מדד נעמחו. בו דבר דבאר זל זולפנו אהגה הגמולת המכונן קו,
 דהיינו המבחר הגדה והפילוסופיה בקלר זמני, זולת זל זולתה
 מדורנה ולכולה זיון בהן. ---

ע"ה תורה והקולוסאפיזיה"

(*) " בזה פרגט גמ מהרש"א בפ"ק דר"ה אבה: בלאר ג' זמנים
 דקמי בארנותין נקט בהו אלן נידון וכיון אינה ונקט אלן זאבין, ואסקניו
 דלקון דמתנותין כ"י יאסי דגזר דין לאו נחמם ביה"כ וכו קמי מתנותין
 זממא דין נחמו, כיון דאזי נחמם בר"ה אזי נקט ביה נח אלן זאבין, זכ"ל.
 זאק מי נחן וזכר מהו ההפך בון ממא דין ובין ממא דין כלני לניו,
 פי הלוקט בדיוון הצלפה ומביט צד סוף כל הדבורה אזי ילכדך אמתא דדין
 בואט זחד אמתא בואט זחד! וצד זאם הפל הולך זחד ממא דדין
 מה צדך אמתא בו צלפה נחמ קאדם אכן? וצד זאם ממנו כיון אז
 בממא דדין פדבריו זינק נקא אז זה אלן זאבין? ואזן סוף ההצדקה
 זחד ממנו דין! מזה תראה זינק נחמק במעלה זאם קואם אסברמ" (**)

(**) ענין בספר "יהואקם" אהבט רמב"ם זה אהבט זא דצד החכמ
 והחוקר יט"ר בטעם דין ר"ה .
 (יהואקם גולד)